

ПАТРИК ТИЛИ

ОБЛАЧЕН ВОИН

Част 1 от „Войните на Амтрак“

Превод от английски: Георги Стоянов, 2002

chitanka.info

*На Ник Остин, който направи възможно всичко това.
Това е за теб.*

ГЛАВА 1

Кадилак седеше на земята до Мистър Сноу и с полузатворени очи слушаше историята за войната на Хилядата слънца, която белокосият брадат старец разказваше на голите деца от племето.

Той я знаеше наизуст. Слушаше я за двеста и осемдесети път; не беше нова и за шестдесетте деца от селището, насядали в полукръг пред стареца. Това нямаше значение. Децата седяха запленени и поглъщаха всяка дума точно както и първия път, когато я бяха чули. Повечето не си спомняха Мистър Сноу да им е разказвал историята. Но пък те и не помнеха много дълго — и никога нямаше да помнят.

Кадилак обаче помнеше.

Кадилак помнеше всичко. Всичко, което някога бе видял или чул, до най-малките подробности. Затова беше избран от Мистър Сноу да научи всичко, което се беше случило на неговия народ от началото на Новото време. Когато Мистър Сноу ги оставеше, за да отиде на Високата земя, той щеше да заеме неговото място като летописец на племето. Тогава щеше да има задачата да намери някое малко дете, способно да запомня събитията, съставлящи деветстотингодишната история на Плейнфолк.

Преди тях, простиращи се отвъд паметта дори и на Мистър Сноу, беше необозримият простор от години, известни като Старото време, когато светът бе треперил пред бойните подвизи на герои с имена на божества. Мистър Сноу знаеше няколко истории от това време, когато хората на земята били много, като стръковете на тревата. Когато колибите били построени една върху друга и образували селища, издигащи се високо в небето като далечните планини. Когато по рушащите се сега пътища, които някога кръстосвали земята като вените по ръката на човек, течали неспирни потоци от гигантски бръмбари, пренасящи хора от едно място на друго и никъде не можело да се намери уединение.

Когато Мистър Сноу разчеса с пръсти ръцете си, за да покаже как във войната падащите слънца изгорили плътта на всяко живо

същество, Кадилак стана и тръгна по склона към селището. Утринното слънце затопли голия му гръб и хвърли пред него стройна широкоплещеста сянка.

Кадилак пое дълбоко дъх, протегна ръце настрани, после ги вдигна над главата си.

Сянката му направи същото.

Това никога не преставаше да го очарова. Формата на сянката на тялото му му доставяше удоволствие. Беше различна от сенките на много други в неговото племе. Имаше стройно, гладко очертание с дълги прави ръце и крака — като сенките на описваните от Мистър Сноу подземни хора, които Кадилак никога не беше виждал.

Скритият враг далеч на юг край Голямата вода, който изпращаше железни змии и облачни воители — от когото той трябваше винаги да бяга.

Осемнадесетгодишният Кадилак бе от едно от многото племена мюти на Ши-Карго, които бродеха по централните и северни равнини. Според Мистър Сноу техните прародители били дошли отвъд зората върху гърбовете на гигантски птици, чиито криле създавали шум като водата на голям водопад.

Те кацнали на място наречено О-хайа до едно голямо езеро. За отпразнуване на пристигането заклали и опекали птиците и после пирували цяло лято, а когато дошла зимата, използвали замразена вода от езерото да построят голямо селище, пълно с ледени колони, които блестели с всички цветове на дъгата и чиито върхове се губели в облаците.

През войната на Хилядата слънца градът се разтопил и изтекъл в езерото. Всички живи същества загинали, с изключение на един стар мъж на име Ши-Карго и една стара жена на име Ми-Шийган и техните деца. Ши-Карго имал петнадесет синове, всичките смели воители, високи и силни като мечки; старата жена имала петнадесет красиви дъщери. Синовете на Ши-Карго и дъщерите на Ми-Шийган кръстосали китки и свързали телата си с кръвна целувка и техните деца и децата на техните деца израснали силни и многобройни и се преселили на запад в земите на Мине-Сота, Ай-Ова, Да-Кота и Не-Браска, като убивали всички, които се опълчвали срещу тях, и правели братя по душа всички, които им протегнали дружески ръка.

Те победили, защото воините им били по-храбри, летописците по-умни и жреците по-могъщи. И така Плейнфолк станали най-силните и най-многобройните и благодарили на своята Велика майка-богиня Мо-Таун.

Кадилак отиде на любимото си място между скалите на края на платото, където племето М'Кол беше построило колибите си да изчака настъпването на деня. Оттатък платото земята се спускаше стръмна и набраздена, сякаш изровена от ноктите на гигантски орел. По-надолу ставаше по-равна и с мека извивка преминаваше в хълмиста, покрита с трева равнина, която се простираше до края на света. Зад него се намираще скритата врата, през която слънцето излизаше всяка сутрин. Бледосиньото, което гасеше златните огнени облаци на зората, ставаше по-дълбоко с издигането на слънцето; над равнините започнаха да се издигат малки разпръснати облаци — като далечно стадо бели бизони.

Кадилак легна върху топлата скала и зарея поглед към синия небесен простор — търсеше издйническа сребърна светлина, която, бяха му казвали, била признак за присъствие на облачен воин. Като избран за наследник на Мистър Сноу, Кадилак не беше длъжен да стои на пост като наблюдател. Над сто от неговите братя от племето лежаха по върховете наоколо; млади воители — наричаха ги Мечките — бдяха ден и нощ; някои наблюдаваха небето за облачни воители; други земята за мародерски банди от неприятелски мютски племена, които искаха да завладеят летните територии на М'Кол. Някои стояха скрити по хълмовете, други патрулираха из района около селището на малки групи уж че са излезли на лов.

Кадилак продължи да оглежда небето. Не защото се чувстваше застрашен, а защото беше обхванат от любопитство. Като мют той имаше всички основания да се страхува от подземните хора — загадъчни люде, които живееха под земята и убиваха всичко над нея, когато се появяха от тъмнината; все пак въпреки тяхната страховита репутация — или може би тъкмо поради нея — той копнееше да се срещне с тях.

Досега те не бяха дръзвали да влязат в земите на Плейнфолк, но Небесните гласове бяха казали на Мистър Сноу, че времето на тяхното идване е близко. Първият знак щели да бъдат стрелолистите в небето — птичи крила, които носят облачните воители при техните пътувания. Те бяха далеч виждащите очил на желязната змия, която ги следва и

носи още подземни хора в корема си. Когато дойде, щеше да има много смърт. Светът щеше да плаче, но всичките сълзи на небето нямаше да могат да отмият кръвта на Плейнфолк от земята.

След като разказа тази история на децата, Мистър Сноу отиде при Кадилак, който седеше с лице, обърнато към небето, и седна до него на един камък. Дългата му бяла коса беше прибрана на кок и сплетена с ленти; сбръчканата кожа, покриваща мършавото му жилаво тяло, беше нашарена със спирали, шарки и петна от черно, три нюанса на кафяво — от тъмно до светло — и светло маслиненорозово.

Мистър Сноу беше казал, че кожата на подземните хора има еднакъв цвят върху цялото тяло. Маслиненорозово от главата, та чак до ходилата. Като червеи.

Тялото на Кадилак беше оцветено с подобни шарки, но кожата му беше гладка като гарваново крило. На някои места кожата на Мистър Сноу също беше гладка, но на други, като челото, раменете и към лактите, беше на бучки, сякаш под нея бяха натикани камъчета, или беше свита като мъртъв лист, или възлеста като кора на дърво.

Такава беше кожата на повечето мюти. Мнозина се различаваха от Кадилак и в други отношения. Като малко дете, когато разбра, че тялото му е различно от телата на неговите братя от племето, той се срамуваше — уродлив нещастник. Другите деца го дразнеха, казваха му, че имал тяло като на подземен човек. Той избяга; върнаха го; разболя се, отказа да яде.

Блек Уинг, майка му, го заведе при Мистър Сноу и той му обясни, че нещата, които той мрази в себе си, са ценни различия, които в бъдеще ще му позволят да извърши големи подвизи. Че точно затова е създаден гладък и силен като героите от Старото време и му е дадено име на божество. Четиригодишен, Кадилак слушаше с широко отворени очи в трептящата светлина на огъня под тъмното, осеяно с трепкащи звезди небе, предсказанието за Талисмана, разкрито му от Мистър Сноу. И от този момент знаеше, с увереността на дете, която никога не изгуби, че всичко, което му се случва, има значение и че съдбата му е свързана със съдбата на Плейнфолк.

Отказа се да оглежда небето и се обърна към Мистър Сноу. Нямаше нужда да казва на стария човек какво е търсил. Мистър Сноу, неговият учител и съветник, който говореше с Небесните гласове, знаеше тези неща; знаеше всичко.

— Тази година годината на многото смърт ли е? — попита Кадилак.

— Тази е годината, през която тя започва — отговори Мистър Сноу.

— Кога ще дойдат железните змии?

Мистър Сноу затвори очи, пое дълбоко дъх и обърна лице към слънцето. Небето беше станало тъмносиньо. Кадилак чакаше търпеливо.

Накрая старият човек отговори:

— Когато лицето на луната си отиде три пъти.

— И какъв облачен воин са избрали Небесните гласове?

Мистър Сноу въздъхна дълбоко и отпусна глава върху гърдите си. Клепките му трепнаха, очите му се отвориха.

— Неговото пътуване към нас започва. Той живее с мечтите на младите мъже. За славни подвизи, за триумф, за сила, за величие. — Мистър Сноу повдигна очи и погледна Кадилак. — Но както всички млади мъже, той мисли, че тези неща се дават даром. Той още не знае колко много плаща светът за такива мечти.

ГЛАВА 2

Когато инспекторът влезе в залата, сто души от ескадрила „Орел“ изпънаха рамене и изправиха гърбове на чиновете си. Той ги огледа бегло със сивите си безизразни очи, после разгледа внимателно списъка във видеобележника си.

— Авъри?

Мил Авъри се изправи и застана мирно, опънал ръце по кантовете на синята си планеристка униформа.

— Да, сър!

— Трети полет.

Авъри взе каската си, отдаде отривисто чест и бегом се отправи към вратата.

Инспекторът на ескадрилата въведе код срещу името на Айерс и вдигна глава.

— Айерс — пети полет.

— Пети полет.

Айерс отдаде чест и побягна.

— Брикман...

Стив Брикман скочи, събра пети и викна:

— Слушам, сър!

— Шести полет.

Змийската яма.

Брикман тихо ахна от изненада.

Сивите очи на инспектора го стрелнаха.

— Нещо не е наред ли?

— Съвсем не, сър!

— Тръгвай тогава.

Брикман взе шлема си от чина и отдаде чест.

Вниманието на инспектора вече беше другаде.

Докато тичаше по коридора, който водеше към симулатора и съоръженията за свободен полет, Брикман прокле късмета си. Изпитът в края на курса се състоеше от осем части. Като всички други

кандидати, той се надяваше да започне с някое от по-лесните съоръжения. А сега неговият първи тест трябваше да се проведе на най-трудното.

Съоръжението „Змийска яма“ — както беше кръстено от отдавна измряло поколение кадети-планеристи — беше описано официално в Наръчника за обучение на Академията като двоен свредел и включено в дневните процедури като Шести полет.

Състоеше се от две кръгли платформи около два масивни стълба, разположени един до друг в дълбока шахта. Приличаха на два гигантски тирбушона с обратни витки: лявата платформа се спускаше единадесет пълни обиколки по посока на часовниковата стрелка, дясната също толкова, но обратно на часовниковата стрелка. Със спускането си всяка платформа в шахтата създаваше тунел от въздушно пространство сто и тридесет фута широк и деветдесет фута висок. В центъра на тунела двете платформи се допираха и позволяваха на кадета-планерист на борда на един от делтапланерите „Скайхок“ на Академията да прелети от едната в другата, промушвайки се нагоре и надолу през тунела с почти непрекъснати променливи серии от възходящи и низходящи осмици и леви или десни завъртания плътно около двата стълба.

Пистите за излитане и кацане, разположени в летателните тунели на върха и на дъното на съоръжението, бяха свързани с бързи асансьори, които можеха да пренасят два скайхока със сгънати криле.

Общата височина на Змийската яма беше хиляда и двеста фута. Шахтата със спиралните платформи беше седемстотин на триста и петдесет фута. Всеки тунел за достъп до полет беше сто и петдесет фута широк, сто фута висок и четвърт миля дълъг.

Цялата колосална структура заедно с другите съоръжения и останалата част на Авиационната академия беше изкопана в скалите на неколкостотин фута под пустинните пясъци на Ню Мексико близо до руините на един град, който в предисторията на Федерацията беше известен като Аламогордо.

Брикман познаваше всяка извивка и завой на Змийската яма. Знаеше, че ще стигне до финала и ще изпревари по обща оценка останалите от старшия курс. Но за него това не беше достатъчно. Той искаше да постигне максималния възможен брой точки.

Оттам идваше проблемът. Това означаваше, че изпълнението му в Змийската яма трябва да е идеално. И не само в Змийската яма, но и на всички други съоръжения и летателни симулатори. Защото Брикман искаше не само да завърши като първенец на класа; той искаше да получи максималния възможен брой точки. Нещо, което никой планерист не бе постигнал в стогодишната история на Академията.

Съдбата бе отредила датата на завършване на класа на Брикман да съвпадне с неговия седемнадесети рожден ден и стотната годишнина на Академията. Традиционно, парадът, на който старши кадетите от трети курс бяха произвеждани в дипломирани планеристи, бе част от честването. Когато научи за това щастливо съвпадение, Брикман реши да подари на Академията и преподавателите си нещо специално.

Стивън Рузвелт Брикман. Най-добрият планерист на две столетия. Първенец на випуск 2989 с двеста точки от полет по релеф и носител на престижния трофей „Минитмен“ — награда при завършване за най-добро представяне по време на цялото обучение.

Брикман стигна до портала за достъп в Змийската яма, спря, пое няколко пъти дъх, провери ръбовете на планеристката си униформа, после влезе в офиса на инспектора на съоръжението и регистрира пристигането си, като пъкна идентификационната си карта в контролната конзола на вратата.

Щом получи разрешение да влезе в летателния район, изтича до платформата, където два скайхока бяха подготвени от шестима души от наземния състав на Академията. Боб Карол, главният летателен инструктор, стоеше на края на пистата и приказваше с един от десетимата инспектори, изпратени от Гранд Централ да проведат летателните тестове и да сложат оценки.

Брикман удари токове, вдигна лакът на височина на рамото и отдаде чест, свил ръка като добре смазан автоматичен нож, пръсти, длан и китка в една линия, краят на черната му ръкавица точно на сантиметър от значката с лента и звезда на войнишкото кепе.

— Старши кадет 8902 Брикман готов за изпитен полет, сър!

Инспекторът го погледна със сух, оценяващ поглед, отвори видеобележника си, огледа текста на широкия един сантиметър дисплей, стисна устни и кимна на Карол.

— А, да... вашият първенец. — После се обърна към Брикман.
— Добре. Чуйте задачата. Излитане и кацане от тази писта. Най-напред завой наляво. Останалата част от полета надолу. Връщането ще бъде означено с маркери за курс на всяко ниво. Реализационен цикъл петнадесет ъглови градуса. Наказателни точки за отклонение от курса и височината и... ще летите срещу часовниковата стрелка. Целият полет ще се отрази върху окончателната оценка. Разбрахте ли задачата?

— Тъй вярно, сър!

— Добре. Излитате при зелена светлина. — Инспекторът отвърна на поздравата на Брикман и тръгна към стаята за контрол на полети.

Главният летателен инструктор Карол, тридесетгодишен морски пехотинец с коса с цвят на пясък, погледна Брикман съчувствено. Като всички от персонала на Академията, Карол беше суров, взискателен инструктор, но ако му беше позволено да направи услуга на някой кадет, това щеше да е Брикман.

— Очаквах да извадиш по-добър късмет — каза той. — Как се чувстваш?

Застанал вече свободно, Брикман си позволи кратко свиване на рамене извън устава. Познаваше Карол; инструкторът знаеше, че с този тест той няма да спечели първото място.

— Някой трябва да бъде пръв.

ГЛИ Карол посрещна отговора на Брикман с иронична усмивка.

— Да де. Действай.

Брикман застана мирно и отдаде чест.

Карол отговори небрежно, сякаш прогонваше муха от челото си. Дисциплината беше едно, отдаването на чест съвсем друго. Изправен ежедневно от години пред фанатични кадети, той много често чувстваше дясната си ръка като на панти:

— Успех.

— Благодаря, сър.

— И, Брикман...

Брикман спря.

— Да, сър?

— Този свят е жесток. Добрите момчета невинаги завършват първи.

— Ще се постарая да го запомня, сър.

— Запомни го — каза Карол. — Но нека това не те спира да опиташ. — Той понижи глас. — Вземи номер две. Механизмите за управление са по-добри. — Кимна на Брикман, че е свободен, и го загледа как тича към паркираните самолети.

„Скайхок“ — единствените произвеждани от Федерацията планери — се състояха от малка триколесна кабина и двигателен отсек с витло и рул. Бяха дълги четиридесет и пет стъпки от върха до опашката. Крилото беше покрито с пластмасова обшивка, която можеше да се напompва като велосипедна гума, за да се получи аеродинамична секция. Моторът се хранваше от акумулатори. За подземни учебни полети — които не траеха повече от тридесет минути — статичният товар на енергийния контейнер беше достатъчен; при полети над земята крилото на „Скайхок“ се покриваше с плат със слънчеви елементи, които, при оптимални условия, осигуряваха практически неограничен полет.

Докато Брикман направи бързата предстартова проверка на планера, Карол се мотаеше около пистата. Много способни кадети бяха минали през ръцете му през последните пет години, но Брикман се отличаваше от всички.

Като наблюдаваше неговите постижения на уредите, Карол беше заключил, че младият трекер притежава нещо повече от чувство за летене. Той притежаваше — е, то можеше да се опише само с една дума — някакво странно шесто чувство, което му казваше какво ще се случи. Карол беше сигурен в това. Когато летеше например в Змийската яма, Брикман, изглежда, *знаеше* кой път ще посочат маркерите за курс още преди управляващият полета да е натиснал ключовете. Само така можеше да се обясни фактът, че той винаги се намирал в най-подходящото положение за искания завой. И само след няколко часа на съоръжението почти винаги изпълняваше отлично летателния курс. Чак до кацането.

Беше необичайно, но чудесно за наблюдаване.

Карол не беше скривал чувствата си към Брикман пред никого. Концепцията за „шесто чувство“ не намирал място в официалната философия на трекера. Всъщност терминът не влизаше в речника и на Карол, докато той не беше включен в една експедиция на пионери със задача омиротворяване на жителите на земята.

Много ветерани-пионери вярваха, че мютите — постоянните врагове на Федерацията Амтрак — притежават „шесто чувство“, но малцина бяха склонни да говорят за това. Всъщност откритото обсъждане беше углавно престъпление. Трекерите не трябваше да разсъждават върху такива неосезаеми качества. Техните физически и технологически умения ги правеха способни да изпълняват очакваните от тях задачи над земята. *Видимата* сила на Федерацията, която произтичаше от гения на Първото семейство, им беше осигурила тяхното оцеляване и им бе възвърнала мечтата за връщане в света на синьото небе.

Това се казваше в устава на Федерацията — една изчерпателна информационна банка данни, известна сред народа като Книгата. Видео страници със справки и архивни материали, правила и разпоредби, засягащи всяка страна от живота на разузнавача, плюс колективната мъдрост на Първото семейство; вдъхновяващи проникновения за всяко събитие. Онова, което не се споменаваше в Книгата, беше, че като планерист, човек се нуждае от много късмет, за да оцелее през изискваните минимум три бойни мисии, всяка продължаваща по една година. За щастие късметът беше една от малкото допустими абстракции, за която трекерите можеха да мечтаят по време на краткия си живот, посветен на преследването на съвършенство в свят, където практическото приложение на физическата сила и ума стояха над всичко друго.

Завързан с колани за седалката — носовото колело на планера бе в центъра на стартовата линия, — Брикман беше забравил за присъствието на Карол на края на пистата зад крилото на неговия самолет. Очите му бяха фиксирани върху контролната лампа, монтирана на лявата стена на входа в тунела за полет, ръката му беше върху лоста на спирачката, двигателят зад него бе включен на пълна мощност.

Всичките му сетива бяха съсредоточени върху предстоящия полет. И допълнителното, приписвано му от Карол, вече му беше подсказало, че първият маркер за курса вероятно ще посочи плътния ляв завой около стълба.

Един цикъл за изпълнение от петнадесет дъгови градуса означаваше, че когато дясната или лявата стрелка светне, летецът има малко под две секунди, през които да реагира и направи подходящата

корекция на курса. Ако закъснее, ще се отклони от централната линия и фотоелектрическите датчици на тавана на рампата ще отчетат отклонение. Подобни датчици на стените на тунела записваха и отклоненията във височината. За да получи максимален брой точки, летецът трябваше да лети в изключително тесни граници по средата на тунела от началото до края на теста. За да успее, трябваше да притежава високи летателни умения, голяма способност за съсредоточаване и бързи реакции.

Брикман имаше всички тези качества плюс необяснимата способност да предсказва случайни събития няколко секунди преди те да настъпят. Докато седеше и съсредоточено чакаше зелената светлина, той беше сигурен, че ще „види“ маркерните светлини на курса една или дори две секунди преди те да бъдат включени от центъра за контрол на полета. Това шесто чувство, изглежда, се проявяваше само в моменти на напрежение — както сега. Една непредвидена дарба, която той използваше добре, без да размишлява върху нейния произход и без и най-малка следа от страх или учудване. Той просто я приемаше. По същия начин, по който беше приел, без излишни въпроси, факта, че Стивън Рузвелт Брикман е обречен да успее.

Предупреден от шестото си чувство, че зелената светлина ще светне, Брикман отпусна спирачките на колелото едновременно с достигането на електрическия ток до жичката на сигналната лампа. Скайхокът се втурна напред и след тридесет метра излетя. Когато стигна края на тунела за полет и направи първия завой, Карол, който се беше преместил в средата на пистата, почувства, че Брикман е на път да постави нов рекорд.

В края на четвъртия ден, когато всички кадети бяха изпълнили теста, предчувствието на Карол напълно се потвърди. Брикман не само прелетя безупречно по схемата, но го направи за време, което щеше да стане еталон за курса. А след Змийската яма той изпълни перфектно тестовете и на другите устройства.

Брикман събра пълен брой точки и на теста за физическа пъргавина, на изтощителния курс за щурмуване, за стрелба и общо боравене с оръжие, по видео и общотехнически въпроси. Когато инспекторът започна да обработва резултатите, стана ясно, че кадет 8902 Брикман, С.Р., който имаше да премине само още един тест, ще постигне невероятния резултат от двеста точки.

— Мир-НО!

Триста чифта токове изтракаха като един при командата и ГЛИ Карол влезе в главната лекционна зала, следван от старши помощник-летателен инструктор Тригс.

ГЛИ се качи на катедрата и кадетите, чийто ред беше да оглавят трите отделения, съставящи старшия курс, отдадоха чест и рапортуваха.

— Ескадрила „Кондор“ налице и готова!

— Ескадрила „Ястреб“ налице и готова!

— Ескадрила „Орел“ налице и готова!

Карол отговори с прочутия си жест, сякаш отмахва муха от челото си, и отиде до катедрата. Главният помощник-летателен инструктор Тригс, известен маниак на упражненията, застана на една крачка зад и на една ръка отдясно на Карол, разкрячен, с кръстосани зад гърба вдървени ръце, със сплетени пръсти.

— Седнете, господа.

Триста задника се отпуснаха на седалките.

— Значи така — каза Карол. — Видях предварителните резултати. Дотук добре. Остава последният, решителен летателен тест. Големият тест. Истинският. В 07.00 утре сутринта вие ще започнете да излизате горе — отделение по отделение — на десето ниво за първото си самостоятелно летене над земята.

Стив Брикман споделяше вълнението и предчувствието, породени от съобщението на Карол.

— Всички сте виждали картини на повърхността — продължи Карол. — Всички сте подробно информирани. Знаете какво да очаквате. Така ли е?

— Тъй вярно, сър! — ревноха кадетите.

— Не е вярно — отсече Карол. — Всичко, което сте преживели, и всичко, което сте научили досега, е съвсем безполезно. Забравете го. *Нищо* не може да ви подготви за онзи момент, когато ще излетите от платформата и ще погледнете за първи път над земята. Това е като влизане в ново измерение. Първоначалното впечатление ще ви стресне,

може дори да ви изплаши. Това е добре. Когато извършите първия си патрулен полет над територията на мютите, вие също ще се изплашите. Всеки, който не е идиот, ще се изплаши. Важното е да се владеете. Себе си и вашия планер. То е като купола за самостоятелен полет... само че по-голямо. Много по-голямо. Огромно. Безкрайно. Ужасяващо... Някои от вас ще успеят. След първите няколко минути ще летите, изпуснали лоста за управление... и ще се чудите за какво е било цялото това нервничене. А някои ще мразят всяка минута от него. Ще искате да не е така, ще си затворите очите с надеждата, че всичко е сън. Но трябва да се борите с това чувство. Ако искате да се дипломирате като планеристи следващия петък, ще прелетите всеки метър от курса, който ви е определен, и ще се върнете цели. Нещо повече, ще го направите с чисти гащи.

Последното предизвика лек нервен смях.

— Не, не се смейте — каза Карол. — Не се шегувам. Вашите летателни инструктори ще дежурят в банята. Вярно ли е?

Мистър Тригс каза многозначително:

— Вярно е...

Карол огледа аудиторията си и замислено продължи:

— Двама мои съученици при първия си полет не издържаха. Единният просто се преобърна и падна от петстотин стъпки. Другият се завъртя на сто и осемдесет градуса и се опита да влети обратно вътре... И толкова бързаше, че не изчака екипа на платформата да отвори вратата.

Брикман трепна. Щабният офицер от Академията, който беше извършил инструктажа, беше казал, че вратите на платформата към сухата пустиня над Академията са огромни плочи от подсилен бетон, дебели дванадесет фута.

ГЛИ завърши предупредителния си разказ с гримаса.

— Надявам се, че през следващите десет дни няма да направите нищо, което може да помрачи празненствата за стогодишнината.

Класът го гледаше мълчаливо.

— Това е — каза Карол и се обърна към старши помощник-инструктора. — Всичките са твои, мистър Тригс.

Въпреки злокобното предупреждение на Карол на този решаващ самостоятелен полет почти нямаше провали. От дните, когато ГЛИ беше кадет, психологическият профил на идеалния планерист беше грижливо изграден и всеки кандидат беше подлаган на строги тестове по време на процеса на подбор.

На теория психологическият профил на приетите кандидати трябваше да постигне седемдесет и пет процента от този еталон. На практика това невинаги беше възможно. През хилядолетната история на Федерацията никой не беше намерил начин да развие приложната психология до математическата точност на физическите науки.

Което означаваше, че от време на време някой нормално агресивен глупак ще излети от платформата и след няколко минути полет ще бъде обхванат от агорафобия — страха от откритите пространства, който измъчва повечето трекари. Нещастният кандидат ще почувства, че ръката му на лоста за управление се е парализирала, а червата му се обръщат. И макар накрая да успее да овладее страха си и да завърши успешно назначения му полет, това е краят на кариерата му като планерист. По време на решаващия самостоятелен полет всеки кадет е обвит в мрежа от проводници като при тест с детектор на лъжата. Датчици, закрепени към тялото му и свързани към рекордер, отчитат различни телесни функции, включително такива, преценяващи физиологически функции като пулс, мозъчна активност, температура и влажност на кожата. Летателните оценители от Гранд Централ не се нуждаят от помощта на мистър Тригс в банята. Със сложна телеметрична апаратура на командните постове те *знаят* кога кадетът планерист е напълнил гащите от страх.

Брикман, който си беше избрал кариерата на планерист още като петгодишен, беше уверен, че ще издържи този тест — както беше издържал и другите — блестящо.

Това не означаваше, че Брикман постигаше успеха с лекота. Съвсем не. С изключение на вродената си способност да лети той съвсем не беше най-умният нито най-силният кадет от курса — но несъмнено беше най-будният. Интелектуалните му и физически постижения в учебните дисциплини и състезанията бяха резултат на безкрайни часове упорита работа и неотслабваща концентрация — пълно отдаване на изпълняваната задача.

Истинският талант на Брикман лежеше в максимализирането на неговия потенциал; изстискване на всичко от неговите природни дадености, които включваха високо тяло с прави крайници, красиво честно лице и приятни, очарователни маниери, добре използвани за прикриване на мозък, работещ точно и безстрастно като силициев микрочип.

Макар че кадетите от ескадрила „Орел традиционно смятаха себе си за елита на Академията (през последните двадесет години ескадрилата неизменно беше шампион в спортните състезания), тя фигурираше на трето място в организационните списъци. В резултат на това Брикман трябваше да чака четири дни преди да получи разрешение да отиде на десето ниво за финалния тест.

На петия ден дългоочакваният момент най-после дойде. Със заповеди за изпълнение на полета в ръка Брикман, Авъри и осем други кадети, които съставяха първото отделение за А-полет, се представиха в офиса на завеждащия ниво и се качиха с асансьора на пето ниво. Оттам взеха конвейер до втори контролно-пропускателен пункт на шесто ниво, след това влязоха в друг асансьор за изкачване под повърхността: десето ниво.

Брикман за първи път се качваше над пето ниво. Преди да постъпи в Академията целият му живот беше преминал на четворката: нива от едно до четири.

Районът на първо ниво се намираще на хиляда и петстотин фута под повърхността. Всяко ниво беше сто и петдесет фута по-нагоре, разделено на десет пода или галерии. По такъв начин, броено от дъното, едно–8 беше осми под на първо ниво, а десет–10 платформата на пода за достъп — строго охранявана площ между Федерацията и повърхността. От съображения за сигурност само ограничен брой подразделения преминаваха целия път до десето ниво. По-голяма част от базите на Федерацията бяха разположени между нива едно и четири, свързани едно с друго посредством вътрешнощатска совалка.

Когато слезе от асансьора на десет–10, Брикман изпита странно чувство. На пръв поглед разликата между пода на платформата за достъп от тези под нея беше малка, но Брикман «почувства» надземната повърхност. Макар че в тази точка тя беше спокойна, на

около петдесет фута над главата му, той регистрира едно почти осезаемо присъствие.

Брикман докладва на надземния летателен контрол и разбра, че ще лети първи. Един от вездесъщите летателни оценители застана до него, докато двама медици прикрепваха сензори към тялото му и проверяваха връзките към рекордера за данни. След това Брикман облече синия летателен костюм и пъкна кабела през специалния капак на джоба.

В стаята за регистриране друг летателен инспектор му даде карта, координатите на курса и последните метеорологични данни.

— Имате петнадесет минути за подготовка.

Обзет от нарастващо вълнение, Брикман се усмихна притеснено, което можеше да му коства ценни точки, отдаде енергично чест и отиде на един от навигационните пултове да си изясни курса. Свърши за по-малко от десет минути и използва останалото време да провери три, дори четири пъти изчисленията си. Другите кадети от неговото отделение и останалите от ескадрилата през следващите два дни щяха да го следват по шестте алтернативни курса на площадките на интервали от четвърт час.

От стаята за определяне на курса го пратиха на северозападната платформа — една от четирите, които лежаха под прав ъгъл една спрямо друга под формата на гигантски малтийски кръст. Там той намери скайхока, спрян с нос, насочен към огромните, облицовани с олово врати. Делта крилото беше покрито със синя метална тъкан, в която бяха вградени хиляди слънчеви елементи. Брикман направи обичайните предстартови проверки, после си сложи шлема с черното забрало, затегна ремъците, включи микрофона към УКВ-станцията и сензорния кабел към бордовия предавател. От този момент до излизането му от кабината на планера данните от прикрепените към тялото му сензори щяха да излизат на монитора в стаята за контрол на полета и да се записват за потвърждение на реакциите му през всяка секунда от полета.

Предавателят на данни беше сложен отдясно в кабината до лакътя му. Брикман се пресегна с лявата си ръка и го включи.

От контрола на полета веднага отговориха:

— Изи X-рей едно, връзката за данни нормална.

Брикман потвърди връзката с инспектора на платформата и натисна стартера. Електрическият мотор зад седалката му оживя и зави. Брикман провери движението на плоскостите за управление, след това под команда на палката на дежурния на платформата се придвижи напред, докато носът на скайхока не стигна на няколко фута от най-вътрешната врата.

Двигателят на планера бръмчеше и Брикман почти не чу звука, с който високата петдесет фута стена пред него се плъзна надолу към пода. Като следваше оранжевите ленти, той рулира към двойните външни врати и спря на успоредната жълта линия.

На това място тунелът за достъп до платформата беше широк сто фута; стените му бяха леко наклонени към тавана. Брикман знаеше от инструктажа, че външната двойка врати се прекрива хоризонтално: по-високата горна секция влиза в тавана, по-ниската — в пода. Това устройство позволяваше екипът на платформата да нагласи отвора според размера на обекта, който трябва да мине през вратата.

Брикман погледна в огледалото за обратно виждане и се изненада, че огромната врата зад него се е вдигнала безшумно и го е изолирала от Федерацията.

В слушалките се чу гласът на инспектора.

— Изи X-рей едно, тук наземен контрол. След пет секунди започва светлинен баланс. След десет вратите ще се отворят. Не се опитвайте да рулирате, докато не видите зелена светлина. След като пресечете двойната жълта линия, можете да излетите. При връщане, когато минете над червения, белия и синия фар, предайте позивния си сигнал. Край.

— Изи X-рей едно, прието. — Гласът на Брикман трепереше от възбуждение.

— Успех — пожела гласът в ухото му.

В същия момент по целите стени от пода до тавана и на самия таван светнаха неонов лампи — създаваха светлинен тунел, който ставаше все по-ярък към вратата на платформата, за да съответства на дневната светлина навън.

Брикман свали забралото. Пет секунди след това дебелия дванадесет фута врати се плъзнаха настрана, а долната секция на външната врата слезе под нивото на платформата, като осигури на Брикман петнадесетфутов отвор — точно колкото да мине скайхокът.

С носовото колело на централната линия Брикман рулира навън и мина под масивната бетонна плоча — горната секция на външната врата. После пресече двойната жълта линия, която се простираше от стена до стена, и отчете точно заобикалящата го среда.

Беше в бетонен каньон със стръмни, високи петдесет фута стени. Платформата имаше лек наклон нагоре. Брикман знаеше от изучаването на макет, че стените завиват рязко и се снишават, а платформата се издига като гигантско ветрило, за да излезе на повърхността.

Каньонът беше покрит с огромен блестящ син таван.

И внезапно той разбра, че не гледа осветен таван — като онзи на централния площад на Федерацията, а небе.

Таванът на света. «Дивата синя далечина» — покъртителната фраза от бойния химн на Авиационната академия, която беше запалила въображението му още като десетгодишен. Не артистично изработен от скрити неонов лампи, а изпълнение поразяваща, почти завладяваща сила, която се отразяваше от безцветния бетон и хвърляше остри, богати, тъмни сенки на пистата под планера. Слънцето блестеше толкова ярко над него, че дори защитените му от забралото очи не можеха да го гледат директно; излъчващата се от него топлина пронизваше тялото му, караше мозъка в костите му да трепти от горещина.

Брикман вдиша дълбоко свежия горещ въздух, отвори широко дросела и насочи скайхока по централната линия на платформата към небето напред. Вълна отразена топлина люшна лекия самолет, но Брикман бързо възстанови равновесието. Стените останаха назад, платформата под него се сви до блестящо парче бетонен пай и Брикман за първи път зърна повърхността.

И беше погълнат от безбрежността на земята и небето.

За шестнадесет години и петдесет и една седмици — целият му живот — най-далечният обект, който Брикман беше виждал, никога не беше по-далеч от една миля; най-високото сводово пространство бе седемстотин и петдесет фута над главата му. Беше виждал и видеокартини на неотдавна завършения площад Уейн на Гранд Централ: едно чудо на инженерната мисъл, широк една миля и висок почти половин миля. Но дори той беше нищо пред гледката, която се разкриваше с изкачването на скайхока нагоре. Сега Брикман можеше

да вижда на повече от *сто мили*. Една смайваща ума, заслепяваща очите, спираща сърцето панорама, оградена от невъзможно далечен, изпъстрен с облаци хоризонт под дълбокия син купол на небето.

Чувствата на Брикман към надземната реалност избликнаха от най-съкровения дъбнина на съществото му. Главният летателен инструктор Карол беше прав. Нищо в досегашния му живот не го беше подготвило за този момент. Години наред той се беше гордял със своето клинично безразличие, със способността си да контролира реакциите си при всяко положение, да влага в думите и действията си точно желаната степен емоция. Нито повече, нито по-малко.

Но не и днес.

За един кратък момент маската му на безразличие се смъкна; той се остави на суровите усещания, които накараха мозъка му да изтръпне и сърцето му да затупти по-силно; остана без дъх. Отпусна се назад и се остави силата на това чудо да проникне през цялото му същество; прелъстителната му красота да го прегърне (ако знаеше фразата и разбираше нейното значение) като отдавна изгубена и отново намерена любима.

После чу гласове. Почувства опасност.

Съвзе се. Овлaдя се. Върна съществото си в служба на Федерацията; отърси се от всякакво чувство; потисна новооткритото учудване под желязната пета на психиката си на разузнавач трекер.

Издърпа лоста за набиране на височина, провери курса на първата част на маршрута си и после насочи вниманието си към земята долу.

Повърхността. Откраднатото по рождение право на трекерите. Гъмжаща от враждебни мюти. Светът на синьото небе, който Първото семейство в името на Федерацията бе дало клетва да очисти и да си възвърне.

Направи справка по картата. Платформата над Авиационната академия, от която беше излетял, беше разположена на пет хиляди фута над морското равнище по средата между двете праисторически места, наречени Аламогордо и АВБ^[1] „Холман“. Всичко, което беше останало от Аламогордо, бяха няколко назъбени стени, стърчащи от земята като неясни правоъгълни структури между ярки червени дървета. АВБ „Холман“ под лявото му крило представляваше огромни застъпващи се кратери, полузапълнени от навят от вятъра пясък.

Брикман насочи вниманието си назад към гигантските канадски тополи.

Дървета...

Също като далечните облаци те бяха нещо, което беше виждал само на картини.

Летеше на височина две хиляди и петстотин фута и продължаваше да се изкачва над район, описан от офицера картограф на Академията като „страна на високи полета“. Вдясно се виждаше извисяващият се връх на Сиера Бланка, част от планинската верига, която преграждаше пътя на изток. Пред него лежеше планинската верига Сан Андреас, която трябваше да пресече между върховете Блек Топ и Салинас Пик. Оттук курсът му лежеше по права линия над Джорнада дел Муерто до северния край на големия басейн на гигантска река, врязваща се дълбоко в земята по пътя си на юг.

Рио Гранде.

Въпреки че го знаеше, на Брикман му беше трудно да приеме, че надземният свят е толкова смъртоносен, колкото и красив. Но все пак не можеше да пренебрегне доказателството, дадено му от неговия настойник, който беше прекарал два пъти по шест години отгоре и сега беше като сянка в инвалидната количка; тялото му се рушеше от разяждаща болест, очакваща всички извършили определения им брой надземни полети.

Небето над него, земята под него, хладният свеж ветреца, изпълващ гърдите му — всичко беше наситено със смъртоносна радиация, която дори при това първо излизане вече беше започнала мълчаливата си атака срещу незащитеното му тяло. Всеки квадратен сантиметър от земята, всеки кубически сантиметър от небето криеше смъртоносна целувка.

Това беше вечно съществуваща заплаха, лежаща като невидима погребална плащаница, станала причина за раждане на подземната Федерация; тази заплаха я беше спирала в продължение на почти хиляда години да заеме подобаващото ѝ се място под слънцето. Имаше антирадиационни костюми, но те бяха грозни облекла, ненавиждани от трекерите, които подобно на съществуващите преди Холокоста американски зелени барети и британски парашутисти, смятаха себе си за елитни ударни войски, цвета на Амтрак. Стандартната екипировка, състояща се от затворен шлем със система за филтриране на въздуха и

„бронирано“ яке, се водеше приемлива форма на защита; антирадиационните връхни дрехи дори не влизаха в инвентара на ешелона. Отказът да се носят не се разглеждаше от Гранд Централ като нарушение на дисциплината, а като доказателство за готовността на пионера да умре за Федерацията.

Зададеният на Брикман курс бе приблизително равноностранен триъгълник и беше дълъг двеста двадесет и пет мили. Участъкът от първите седемдесет и пет мили беше на северозапад до началото на водохранилището Елефант Бат; вторият беше почти на юг, паралелно на Рио Гранде, пресичаше историческите руини Хач и стигаше до върха на Сиера де Лае У вас. Обратният вървеше на изток-североизток и граничеше с най-високата точка на планините Сан Андреас, после пресичаше ослепителната пустинна шир на Уайт Сандс и се връщаше на платформата.

Брикман знаеше, че инспекторът има начини за проследяване на състоянието му по време на полета, и затова спазваше строго курса и летеше на височина осем хиляди фута със средна скорост седемдесет и пет мили в час. Огледа небето, но не можа да види друг планер.

След като прелетя над планините, започна да намалява височината за финален заход. Пред себе си видя висока хиляда фута тънка като молив, на бели и сини ленти антена на навигационна станция, закрепена на основата си като с магия. Под него белият пясък, набразден от вятъра, се простираше на всички страни като огромно замръзнало море.

Морето...

Брикман беше чувал за него, но никога не беше виждал снимка. Знаеше само, че лежи отвъд южния хоризонт. Потисна един налудничав импулс да се отклони от курса и да го потърси и продължи бавно да се спуска към югозападната платформа. Когато стигна на около две мили от мястото за приземяване, видя как от платформата за излитане се издигна мъничко синьо триъгълно петно, направи вираж и осветено от слънцето, се превърна в сребърна мълния. Високо в небето на югоизток-изток висеше друга микроточка. Някой друг, който пък се връщаше.

Брикман затвори дросела и бавно се спусна през топлия въздух със спокойствието на морска птица. Три часа след излитането трите

колела на планера се допряха до пистата — с точност до секунда — в определеното време, получено от надземния контрол на полета.

Край, отлично изпълнен полет.

Докато рулираше по платформата, приближаващите се стени се издигаха нагоре и го отделяха от повърхността на земята. Затваряха го. Задушаваха го. След секунди от небесния свят остана само плоска синя ивица над панелите на кабината.

Когато скайхокът стигна двойната жълта линия, вратите на платформата безшумно се отвориха. Зелената светлина сигнализира, че може да влиза.

Брикман знаеше, че ярко осветеният тунел пред него дава сигурност, че предлага пълна защита срещу опасностите на повърхността, и въпреки това за момент се почувства парализиран, обхванат от необясним страх.

Страх да не бъде изгорен жив.

С неволно движение натисна педала на спирачките и задържа носа на скайхока на двойната жълта линия. Една, две, три, четири, пет секунди. Шест, седем... Остро изрева предупреждаващ клаксон и гласът на контрольора тихо прозвуча в ушите му:

— Освободи платформата, Изи X-рей едно. — Гласът спря, след това добави: — Линията ти за данни е изключена, но нямаме никакъв сигнал за неизправност. Провери системата, край.

Брикман посегна с дясната си ръка назад и погледна преподавателя на данни, към който беше свързано тялото му. Побиха го студени тръпки. Беше изключен! Сигурно неволно беше бутнал с лакът ключа. О, Кристофър Кълъмбъс! Как бе могъл да направи такава глупост? И кога?! Той бързо върна ключа в положение „включено“ и се наруга наум: „О, лайно, лайно, три пъти лайно. Глупак! Бутнал си го!“

Невъзмутимият безпльтен глас на наземния контрол го стресна.

— Окей, имаме данните ти. Влизай, Изи X-рей едно.

Брикман се насили да остане спокоен, вдигна крак от спирачките и рулира под вдигнатата секция на външната врата. Щом влезе вътре, долната секция се издигна с едва чуващо се съскане, вътрешните врати се плъзнаха от стените и яркият правоъгълник на дневната светлина в огледалото за задно виждане бързо се сви и изчезна. Брикман се постара да скрие странните тревожни чувства, обхванали го по време на полета. Опасни, предателски усещания, които не можеше да изрази

с думи; които бе по-добре да забрави, но които знаеше, че ще продължат да го преследват до края на живота му.

Онова, което Брикман беше изживял, беше чувството за свобода. Неспособността му да го осмисли или да му даде име беше напълно разбираема. Думата „свобода“ не съществуваше в речника на Федерацията. Тя, разбира се, беше известна на най-високопоставените от Първото семейство, но официално не съществуваше концепция за нея.

ГЛИ Карол махна с ръка на старши курсистите да се върнат по местата си и застана на катедрата. Шестима помощник ЛИ^[2], водени от мистър Търгис, се наредиха до стената зад него.

— Дълго се влачихме — каза Карол, — но накрая стигнахме до финала. След напускане на родната база вие ще бъдете изпратени да изпълните първата си задача. Дотогава ще имате интензивна подготовка за големия годишен парад, така че това вероятно е последната възможност да се обърне към вас като към група и да ви кажа няколко прощални думи.

Карол замълча, бавно огледа седналите кадети и продължи:

— Видях резултатите...

Старши кадетите зашумяха развълнувани.

Карол вдигна ръка.

Успокойте се. Оценките и класацията ще бъдат изложени, както е по план, утре. Онова, което мога да ви кажа, е, че няма останали нито прехвърлени в запас.

Новината беше посрещната с пълно мълчание.

Карол завъртя глава малко озадачено и се обърна към ПЛИ^[3].

— Удивително. Никой не изглежда изненадан.

Триста курсисти, над половината момичета, избухнаха в смях. Знаеха, че никой няма да бъде наказан за този смях. Не и от Карол, във всеки случай.

— Зная какво мислите — продължи Карол. — Ето го, настъпва. Стандартното обръщение на ГЛИ към всеки завършващ курс. Не, не е така. Трябва да ви кажа, че преди три години, когато влязохте в Академията, ние мислехме, че сме приели бавно развиващи се... но вие се справихте добре. Някои по-добре от други. — Той спря за миг

очи върху Брикман. — Всъщност всички вие се представихте страхотно: средната оценка е най-високата в историята на Академията.

Клас 2989 се развика одобрително. Шестимата ПЛИ се усмихнаха безстрастно.

Карол направи знак за тишина.

— Да, предполагам, че трябва да ви поздравя, но истината е, че вие направихте живота ни по-труден. Защото сега Гранд Централ ще изисква от нас следващата година още по-добри резултати. — Карол погледна към ПЛИ. — Което означава, господа, че от утре ние с вас ще трябва да си скъсаме задниците от работа.

Шестимата ПЛИ го гледаха с привидно примирение.

— Винаги бихте могли да поискаме помощ — каза Тригс, старшият ПЛИ.

— Добра идея. — Карол се обърна пак към класа, постави решително ръце на катедрата и се прокашля.

— Добре. Сега ме чувайте добре. След два дни вие ще имате закачена на гърдите си сребърна значка. Ще бъдете планеристи. Най-добрата сила на Федерация Амтрак. Това е велик момент. Насладете му се. Но не мислете, че животът ви ще стане по-лек, че трудната работа е свършила. Предстоят ви още дванадесет месеца практическо обучение в ешелоните. И ако сте умни, това няма да ви спре, когато смените сребърната си значка със златна. Вие ще *продължите* да се учите. Защото това е единственият начин да станете по-добри планеристи. Винаги помнете, че когато в най-критичния момент вие видимо нямате късмет, истинските планеристи се завръщат в базата. — Карол спря, огледа редиците умни, страстни млади лица и стисна устни със следа от съжаление. — Кой знае? Ако не бъдете свалени или не изтеглите някой трик, някои от вас могат дори да произнасят речи пред клас като този.

— Аудиторията посрещна тези думи със сух, накъсан смях. Да бъдеш „свален“ на пионерски жаргон означаваше да се разбиеш на вражеска територия — обикновено с фатални последствия, наричани „купуване на ферма“ или „влизване в месарския бизнес“, защото беше добре известно, че мютите изяждат хванатите пленници. Да „изтеглиш трик“ беше друг евфемизъм за смърт — от съкращението, прието от здравното заведение на Федерацията ТРИК^[4].

Повечето от загиналите от Академията бяха свалени или бяха изтеглили трик, обикновено, преди да достигнат зряла тридесетгодишна възраст. Карол знаеше, че поне половината от втрещените в него сега млади лица никога няма да видят изгрева на слънцето на двадесет и първия си рожден ден. Всяка година Академията биваше заливана от хиляди молби за тристата места за гарджета — така подигравателно наричаха първокурсниците.

Това — според Наръчника — беше голямата сила на Федерация Амтрак. Неугасимият кураж и посвещение на трекерите. Две от седемте големи качества, притежавани от основателите на Амтрак. Форейджъри и минитмени. Качества, съхранявани сега в Първото семейство и членовете на двете елитни роти, които носеха тяхното име. „Те умряха, за да могат другите да живеят.“ Посланието беше изписано върху стените на цялата Федерация и всеки трекер беше поощряван да следва техния пример.

Когато излязоха резултатите от изпита, Брикман изненадан видя, че след три години всеотдайни неуморни усилия е класиран на четвърто място със 188 точки след Пит Вандерберг от ескадрила „Кондор“; кадет Брикман беше преценил, че най-вероятно ще е неприятно втори след блестящия си първи резултат. Това беше достатъчно лошо. Но Гас Уайт, планерист със същия полет като Стив, за когото дори не беше помислил в изчисленията си, беше на второ място, с една точка пред Вандерберг — със 190; Дон Монро Лундквист от ескадрила „Орел“, за която Стив мислеше, че може да влезе в първата десетка, беше на върха със 192 точки и беше номинирана за Почетен кадет и носител на „Минитмен“.

Без да обръща внимание на поздравленията на другите кадети от А-полет, които кръжаха възбудено около преградите, Брикман се оттегли в стаичката си, заключи се и прекара два самотни часа в тишина, за да свикне със случилото се. Прехвърли през ума си всеки ход на всички тестове и не можа да открие никаква допусната от него грешка, която да му намали точките. Единствената грешка беше онова колебание на платформата след кацането, но той просто не можеше да повярва, че тези седем секунди са му изiali не само първото място, което беше убеден, че заслужава, но също и второто и дори третото.

И да се окаже четвърти зад такъв безнадежден кадет като Гас Уайт, който в месечните тестове не се доближаваше дори до средните оценки на класа...

Може би проблемът бяха трите минути прекъсване в предаването на данни от сензорите, прикрепени към тялото му, но след кацането той беше обсъдил това подробно с оценителите и наземния контрол и те бяха приели, че може неволно да е бутнал ключа. Предавателят на данни не се монтираше, когато планерите се използваха в бойни условия, а и инспекторите бяха признали, че е поставен неудобно. Но въпреки очевидното им разбиране Брикман беше наказан жестоко.

Нямаше значение. Един ден той щеше да им покаже. На Лундквист, на Гас Уайт, на Карол, на летателните оценители и на другите — още неизвестни — които се бяха наговорили да го унижат. Те щяха да си платят за това. Можеше да минат години, но това само щеше да направи отмъщението му по-сладко.

Това решение не можа да намали горчивото му разочарование, но изпълни гърдите му с жестока, студена радост. Тя му помогна да мисли ясно, да действа.

Брикман стана от леглото, взе душ, облече си чист изгладен планеристки костюм, намери Лундквист и Гас Уайт в шумната празнуваща група в столовата и ги поздрави — прегърна ги сърдечно и искрено.

Изправен пред поразителните резултати, ГЛИ Карол се почувства задължен да изрази съчувствие на своя отличен курсист. Брикман изигра едно шоу на философско примирение, но Карол знаеше, че се чувства жертва на крещяща несправедливост. Вътрешно Брикман страдаше. И щеше да продължи да страда.

Всичко, доколкото Карол разбираше тези неща, беше решено от онези, които подреждаха нещата във Федерацията. Защото освен личния си багаж оценителите от Гранд Централ бяха донесли флопи дискове с файлове на всички кандидати. На никой в Академията не беше позволено да види какво съдържат те, но Карол все пак бе зърнал загадъчната бележка върху файла на електронното досие на Брикман.

Тя гласеше: „На този кандидат да се сложи по-ниска оценка“.

- [1] Авиовъздушна база. — Б.пр. ↑
- [2] Летателен инструктор. — Б.пр. ↑
- [3] Помощник-летателен инструктор. — Б.пр. ↑
- [4] Terminal Radiation-Induced Cancer — рак, причинен от топлинна радиация (англ.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3

Въоръжен с арбалет и няколко ценни железни стрели, изработени в Огнените шахти на Бет-Лем, Кадилак вървеше с Клиъруотър по тревистата равнина. Клиъруотър беше шестнадесетгодишна, избрана от старейшините на племето да бъде негова сърдечна другарка. Още не бяха кръстосали китки нито разменили кървава целувка, но от пожълтяването на старата земя при всяка черна луна спяха един до друг под неговите спални кожи — това беше известно сред Плейнфолк като „спане между вълчица и мечка“.

Под шарките черна и кафява боя тялото на Клиъруотър беше гладко като това на Кадилак. Устата ѝ беше малка, зъбите равни и скрити зад устните; в дългата ѝ коса имаше жълти и кафяви кичури, като листа, паднали от дърветата преди бялата смърт; очите ѝ бяха блестящи, светлосини като утринно небе, от което в езерата и потоците струи светлина, съживява ги и прави водата им добра за пиене. Оттук идваше и нейното име — Клиъруотър^[1], кръвна дъщеря на Сънданс^[2] и Тъндърбърд^[3], велик воин, който беше напълнил десет кола с глави, преди да падне в битката при Блак Хилс. Тя беше висока и с прави крайници като Кадилак, бърза като орел, силна като пума, сърцето ѝ беше топло и изпълнено с доброта като Средната земя по време на прибиране на реколтата.

Кадилак и Клиъруотър вървяха на изток през високата до рамене оранжева трева, докато планините, които се издигаха зад селището М'Кол, не станаха високи само един пръст на протегнатите им ръце. Когато слънцето се издигна в зенита, пиха от плитката бърза река и си починаха за малко под хладната сянка на една голяма скала. Водата шуртеше по покритото с малки камъчета дъно и шляпаше, все едно мятеше хляб във фурна.

Кадилак се качи на скалата и предпазливо огледа земята отвъд реката. Там тревата беше по-ниска и той видя издайническия блясък на бели задници на стадо бързokraки — плашливите червеникавокафяви сърни, които можеха да надбягат дори пумите. Щеше да изисква

предпазливо дебнене, но един от рогатите мъжкари щеше да е ценен улов и да му донесе слава сред мечките — и може би дори да му спечели огнена песен.

Кадилак бързо се плъзна по скалата, стъпи до Клиъруотър, която лежеше скрита на сянка, и я докосна по рамото.

— Бързокраки. — Кадилак посочи отвъд реката, после натегна тетивата с лоста.

Клиъруотър се изправи и приглади сплетените си и вързани с панделка коси.

— Колко далеч?

— Две стрели — изпъхтя Кадилак — дори с помощта на лоста трябваше значителна сила, за да опъне тетивата.

Една стрела беше един от методите, използвани от мютите за измерване на разстояния, и беше, както подсказваше самото име, разстоянието, което изминава стрела, изстреляна от напълно опъната тетива. Тъй като разстоянието можеше значително да варира, тази мярка беше малко неточна, но средно една стрела се равняваше на малко под четири пети миля.

Клиъруотър бързо се изкачи на надвисналата скала и загледа равнината отвъд реката.

— Виждам ги. — След това скочи грациозно до Кадилак. — Да изчакаме тук. Те ще дойдат до реката при залез-слънце.

— Да не сме старци? — попита Кадилак. — Трябва ли да седим и да чакаме някой да ни натика месо в ръцете?

Шш-ът! — Той издиша остро — кратък съскаш звук, израз на раздражение между мютите. После се обърна и тръгна към брега.

Клиъруотър го хвана за китката.

— Не бива да пресичаме реката. Водата е границата на нашата територия. Ако искаш да занесеш храна в селището, нека уловим риба.

Кадилак дръпна ръката си.

— Риба!? Каква слава ще ми донесе това!?

— Ти си имаш слава — каза Клиъруотър. — Ти си този, който ще говори за нас, след като Мистър Сноу отиде във Високата земя. Не е нужно да ловуваш или да тичаш с мечките. Това е за онези, които са родени без картини на езиците.

— Нужно... Ши-ее! Какво знаеш ти за моите нужди? — отвърна Кадилак и сложи юмрук на сърцето си. — *Аз ще бъда като тях.* О,

зная, че не мога да съм като моите племенни братя по сила и форма на тялото. Също като теб, и аз съм направен от друго тесто. Но сърцето ми е силно и храбро като техните. Аз рисувам картини с езика си, да... но цветовете са цветове на храбрец. Блестящото сребро на остроото желязо, червената кръв на победата. Историята на племето М'Кол и на Плейнфолк е история на войните. Разказите, които разказвам, са за битки, спечелени от мечки с имена на богове...

— Ти също имаш име на бог...

— То е празно. Аз нямам слава. Езикът ми е пълен с храбри дела, но ръката ми, макар да е държала нож, никога не е проливала кръв. Колко огнени песни ще носят *мое* име, когато отида във Високата земя?

Очите на Клиъруотър заблестяха от гняв.

— Това ли е всичко, което изпълва ума ти? Да се надуваш от похвали... като жаба от блатото, чиято уста е пълна с въздух? Колко пъти трябва да ти се казва? Ти си роден под сянката на Талисмана. Тя е паднала върху *теб*. Не върху Мотор-Хед^[4], Хок-Уинд^[5], Стийл-Ай^[6] или Конвой и другите мечки, с които отдавна желаш да се състезаваш, а върху *теб*. Когато Небесните гласове те повикат да служиш на Талисмана, ти ще трябва да си по-храбър от най-храбрите в племето. По-безстрашен дори от баща ми. По-силен от най-силните воители, които са отишли във Високата земя. Когато дойде този момент, ти ще застанеш на страната на Талисмана и хиляди огнени песни ще носят твоето име.

— Но кога ще бъде това? — попита Кадилак.

— Кой може да каже кога или как Талисмана ще влезе в света? — отговори Клиъруотър. — Ще трябва да чакаш, както чакаме всички. Но трябва да подготвиш сърцето и ума си. Трябва да слушаш небето.

— Аз *слушам*, но не чувам нищо. Небесните гласове не говорят в мен.

Клиъруотър тръсна глава.

— Ши-ее! Ядосваш ме, когато говориш така, сякаш нямаш нищо между ушите. Колко пъти Мистър Сноу е говорил за тези неща? Ти трябва да си готов за всяка задача, която ще ти бъде възложена.

— Готов съм — каза Кадилак. — Но ми омръзна да чакам. — Той се обърна и нагази в реката. Даже и на най-дълбокото място

ромолящата вода едва стигаше до коленете му. Клиъруотър въздъхна, поклати глава — и нагази след него. Настигна го до отсрещния бряг.

— Кадилак... спри. Това не е наша територия. Ти се закле пред Мистър Сноу да не прекосяваш границите... никога да не излагаш дарбата на словото на опасност.

Кадилак се засмя.

— Каква опасност има в едно стадо бързокраки? Не каза ли точно ти, че съм роден под сянката на Талисмана? Ако това е вярно, тя ще ни пази. Хайде...

Младите мъжки бързокраки, разпръснати около стадото да го пазят, вдигаха дългите си извити вратове, оградените с бяло очи оглеждаха високата до колене трева. Слънцето вече се спускаше към планините и бързокраките бавно започнаха да се придвижват към реката, за да пият вода в прохладата на вечерта — освен ако някое невнимателно движение на Кадилак или Клиъруотър не ги подплашеше.

Клиъруотър си помисли дали наистина да не ги подплаши, но знаеше, че Кадилак много държи да убие някой мъжкар. Тя разбираше чувствата му. „Славата“, възможността да я спечели, беше от първостепенна важност в племето и решаваща за самоуважението на всеки млад мъж, достигнал четиринадесетгодишна възраст — възрастта, на която става воин. Но като следващ летописец на М'Кол Кадилак не се нуждаеше от слава. Дарбата, дадена му от Небесните гласове, го отличаваше от останалите в племето и когато заемеше мястото на Мистър Сноу, дори старейшините на племето щяха да търсят съветите му и да се съобразяват с мнението и преценката му. Летописците не се нуждаеха от грубия кураж на буйните мечки. Те трябваше да са спокойни и непоколебими. Кадилак притежаваше и двете качества, но понякога беше нетърпелив като дете и това караше Клиъруотър да се съмнява в мъдростта на Небесните гласове, които говореха чрез Мистър Сноу — всичко виждащите, всичко знаещите сили, които ръководеха съдбините на Плейнфолк. Когато те бяха излели нейния дух в корема на Сънданс, нейната майка, и бяха насочили потока на нейния живот успоредно с този на Кадилак, дали бяха знаели *наистина* колко труден може да е той?...

Като пълзеше срещу вятъра, Кадилак намери едно плитко сухо дере, което се виеше в равнината към центъра на стадото; там водачът

— едър sameц — пасеше, заобиколен от свитата си от десетина женски. Кадилак внимателно разгърна високата трева и преброи клоновете върху рогата му. Десет. Никая мечка в племето М'Кол, поне през живота на Мистър Сноу, не беше убивала бързокрак с толкова разклонения. Ако убиеше този водач, Кадилак щеше да се издигне много в очите на племенните си братя.

Клекнали на дъното на дерето, Кадилак и Клиъруотър отрязаха снопчета висока оранжева трева и изплетоха наметала за раменете и гърбовете си. Завързаха ги около вратовете и кръстовете си също с трева и поставиха на главите си корони развяващи се стръкове. После с ловджийските си ножове изровиха влажна глина и намазаха телата си, за да скрият миризмата на човешка плът.

Така подготвени, двамата приклегнаха и тръгнаха по дерето, все по-навътре в равнината, като от време на време внимателно повдигаха глави да проверят положението на водача.

Той беше все още в центъра на стадото, защитен от нападение от другите. На два пъти, докато те се придвижваха все по-близо, млади мъжки бързокраки прескачаха през дерето само на няколко метра пред тях, за да пасат на другата страна. Едва решаващи се да дишат, Кадилак и Клиъруотър се придвижваха напред сантиметър по сантиметър. Дерето стана по-плитко и трябваше да пълзят по корем, за да не се покажат над брега. Килимът от високата до колене трева премина в разпръснати туфи, размесени с по-ниска ароматна червена трева, която пасяха бързокраките.

Дерето изви рязко наляво около голяма скала — вероятно щеше да ги отведе далеч от водача. Кадилак тръгна напред, зави и замръзна. Само на два метра пред тях върху изровената под скалата през дъждовния сезон от потоците вода земя лежеше свита на колело голяма гърмяща змия.

Съвсем бавно, с неуловимите движения на препарирано насекомо, Кадилак надникна над брега на дерето. Вече нямаше трева. Три женски бързокраки пасяха на двадесет-тридесет метра и лениво размахваха опашки да прогонят мухите. Една вдигна глава и погледна към Кадилак, без да спира да дъвче. Кадилак задържа дъх. Бързокраката тръсна рязко глава в напразно усилие да прогони мухите около очите си, после пристъпи напред към нов участък с трева. Кадилак бавно приклегна и видя, че Клиъруотър проучва другата

страна. А после му посочи спящата гърмяща змия, за да му покаже, че трябва да мине покрай нея.

— Ами ако се събуди? — прошепна Кадилак и Клиъруотър се усмихна.

— Тогава ще имаш чудна огнена песен... колко смело си загинал. Тръгвай — прошепна тя. — Змията няма да се събуди, преди да сме готови. Ще я изпратим на водача.

Макар да се смяташе за смел, Кадилак изпитваше необоснован страх от змии. Но за да спечели изобщо някаква слава, дори ако имаше риск да загине, той *трябваше* да убие бързокракия. Съжали, че беше взел Клиъруотър със себе си. Беше го направил, за да има свидетел за необикновеното си ловно умение. А сега трябваше да се покаже храбър. Извади ловджийския си нож, захапа го, избута арбалета пред себе си и предпазливо се запромъкна напред, притиснал гръб към десния бряг на дерето.

Клиъруотър извади от колана си нож и тояга, пъкна заострения край на пръчката в кухата дръжка на ножа и я стегна с кожа, като по този начин превърна ловджийския си нож в дълго четири фута копие със здрава дръжка. Придвижи се напред, вдигна копието и застана на коляно, готова да прободне гърмящата змия при първия знак за опасност. Кадилак — тъкмо промъкваше гърди покрай змията — ужасен видя, че черните и мънистени очи са отворени. Раздвоеният език започна да се стрелка на по-малко от два фута от корема му. Той моментално замръзна, после си наложи да продължи напред съвсем бавно. Сърцето му туптеше като лудо. Когато се отдалечи на безопасно разстояние, се обърна, бързо сглоби и своя нож-тояга и насочи трясещото се острие към навитата на колело змия.

Клиъруотър леко побутна змията с дръжката на копието. Змията се размърда, разви горната половина на тялото си и изсъска. Клиъруотър я фиксира с нетрепващ хипнотизиращ поглед. Кадилак побутна с върха на ножа гърлото на гърмящата змия, когато тя стрелна глава към него с отворени челюсти, после и двамата едновременно се отдръпнаха. Плочките на опашката на влечугото изтракаха злоещо. Гърмящата змия разви останалите шест фута от тялото си и се опита да се плъзне нагоре по скалата, под която бе спала, но Клиъруотър бързо я върна назад. Хваната между две мушкащи я тояги, гърмящата

змия тръгна по единствения път за спасение — на зигзаг по огряната от слънцето страна на дерето и после през ниската трева.

Кадилак хвърли колеблив поглед над брега.

— Къде отиде?

— Към водача — прошепна Клиъруотър. Хванала ножа-тояга в две ръце, тя подпря лакти на брега на дерето, насочи острието на ножа към водача, притисна края на дръжката на копието до челото си и затвори очи.

— Какво правиш? — прошепна Кадилак.

— Не говори — изсъска тя и още по-силно стисна очи. — Прицели се във водача.

Кадилак бръкна в торбата на пояса си, извади една дълга около педя стрела с шипове, постави я върху натегнатата тетива и пъкна една от четирите перки на стрелата в жлеба, изрязан в тялото на лъка. После внимателно разгърна тревата. Водачът с ценните рога с десет разклонения беше на около двеста метра. Напълно в обхвата на арбалета на един мют, но трудно за улучване от нетрениран стрелец като Кадилак. Той потри длани в земята да изтрие потта.

Женската бързokraка, която закриваше водача, трепна нервно и се втурна настрана, когато гърмящата змия стигна до тях. Водачът отстъпи, заудря с десния си преден крак, подуши земята, след това замята големите си рога във въздуха. Застанал на коляно, Кадилак притисна арбалета към рамото си, опря лакътя на лявата си ръка на лявото си коляно за опора и се прицели в гърдите на водача, като отчете вертикалното отклонение на стрелата поради разстоянието. Големият бързokraк наведе глава, вдигна гърмящата змия на рогата си и я хвърли високо във въздуха. Когато силният врат се изви в дъга назад, Кадилак стреля в основата на бялата шия. Водачът се олюля от силата на удара, отвори уста към небето, нададе кратък, дълбок гърлен рев, залитна, падна на колене, след това тежко се стовари на една страна.

Кадилак скочи и нададе боен вик на триумф. Останалите бързokraки се понесоха на изток през равнината; младите мъжки, които бяха отвъд дерето, също побягнаха лудешки. Клиъруотър излезе от дерето с двата ножа-тояги.

Затичаха към падналия водач.

— Виждала ли си някога такава чудесна глава? Или такъв добър изстрел?

Клиъруотър коленичи и огледа бързокракия. Кадилак ходеше наперено около него, сияещ от вълнение. Тялото на елена потръпваше спазматично, нервната му система реагираше на последните конвулсии сигнали от умиращия мозък.

— Къде се прицели? — попита Клиъруотър.

— В сърцето — отговори Кадилак. — Където гърлото се свързва с гърдите. — Той коленичи до главата на мъртвото животно, прокара ръка по врата му и усети кръвта да тече между пръстите му. — Виж тук... можеш да напипаш края на стрелата.

Клиъруотър кимна тъжно и вдигна ръка от тялото на водача.

— Ами тази стрела чия е?

Кадилак видя крилата на стрела от арбалет да стърчат от гърдите на водача точно зад десния преден крак и зяпна. Измъкна ножа си от копието-тояга и изрязва стрелата от мъртвия елен. Клиъруотър избърса кръвта с шепа трева. Знакът, изрязан пред крилата, не беше на племето М'Кол.

— Какво е това, братя? — попита един подигравателен глас. — Койот и лисица се хранят с месо, останало от лъвовете?

Сърцата на Кадилак и Клиъруотър трепнаха. Четирима непознати воители се надигнаха от тревата. Единият, който, ако се съдеше по накитите му, беше водачът им, носеше арбалет; другите бяха въоръжени с ножове-тояги и каменни боздугани. Носеха шлемове-маски от изсушена бизонска кожа, с пришити върху тях кости и оцветени камъчета, украсени с камъни кожени маншети на предмишниците, а изрисуваните им тела, гърди и рамене бяха защитени с каменни брони, украсени с пера и кости, натопени в кръв.

Кадилак и Клиъруотър бавно се изправиха. Четиримата мюти застрашително пристъпиха към тях. Кадилак пхна ножа си в ножницата, привързана към кръста му, и се обърна към якия водач на бандата. Мютът подхвърли арбалета си на воина отдясно, а Кадилак му протегна стрелата.

— Аз съм Кадилак от племето М'Кол, от родословието на Ши-Карго, първородния на Плейнфолк. Ние дебнем този бързокрак от пладне. Изстреляната от мен стрела прониза сърцето му. — Той посочи мъртвия водач. — Извади я и ще видиш, че казвам истината. Твоята

стрела е била насочена твърде високо, за да го убие. — Той подхвърли стрелата към мюта, който я хвана във въздуха с нервен жест.

Сърцето на Клиъруотър се сви при това безразсъдство на Кадилак.

Един от другите воители коленичи и разгледа раната в сърцето на мъртвия елен, после кимна към своя водач, сякаш да потвърди претенцията на Кадилак.

— Това няма значение — отвърна водачът на групата. — Аз стрелях пръв. Месото е наше.

Кадилак почервения от гняв.

— Бързокракият беше мъртъв, когато твоята стрела го удари! — Той се удари по гърдите. — Аз го убих!

Водачът на групата пое дълбоко дъх, изправи рамене и изгледа Кадилак с подигравателна усмивка.

— Имаш голяма уста, койоте. Но скоро ще подвиеш опашка.

Кадилак не се уплаши.

— Един койот не се плаши от граченето на гарван, който се храни с мърша и няма име.

Водачът на групата пристъпи напред, така че носът му почти се допря до Кадилак, и скръсти ръце — жест, показващ пълното му безразличие към всяка възможна опасност от противника.

— Слушай добре, койоте... докато все още имаш уши. Аз съм Шакатак от племето Д'Вайн, от родословието на Д'Тройт, най-силното сред Плейнфолк. — Той посочи другарите си. — Това са моите братя лъвски сърца — Торпедо, Канонбол^[7] и Фриуей^[8]. Ние сме дъвкали кост, койоте. Пълен стълб с глави краси вратата на нашата колиба. Твоята ще стои добре на втория.

Тримата му другари се изсмяха и подигравателно завиха като изплашени койоти.

Клиъруотър се премести до Кадилак и се обърна към Шакатак без никаква следа от страх.

— С какво право отнемаш живота на брат по душа? Не сме ли всичките от Плейнфолк? Не дишаме ли същия въздух? Нека разделим бързокракия и споделим триумфа от убийството.

Шакатак изправи ръце и притисна юмруци до бедрата си.

— Д'Тройт не са братя по душа на Ши-Карго. — Той плюна на земята пред тях. — Вашето име е кал в нашата уста. Ние нямаме нищо

общо с онези, които нахлуват на наша територия и крадат месо от нашите ножове.

При тази обида Клиъруотър не можа да сдържи гнева си.

— Тази земя не е на никого! Вашето племе не е сложило отличителни знаци!

Шакатак протегна лявата си ръка към Канонбол и щракна с пръсти. Канонбол се пресегна в тревата, вдигна една тояга за собственост — осемфутов прът със закачени на него пера и резбовани дървени плочки, оцветени с боите, използвани от племената мют за маркиране на границите на териториите им — хвана я с две ръце, вдигна я високо във въздуха и я заби здраво в земята.

— Сега имаме — изръмжа Шакатак. — И така, койоте... ако искаш да вземеш месото и да го занесеш при миризливите жълти зверчета, които наричаш твои племенни братя, ще трябва да ми покажеш колко остри са зъбите ти.

Кадилак направи крачка напред и се озъби.

— Достатъчно остри да изтръгна червата ти!

Шакатак се усмихна.

— Необуздани думи. И ножът ти ли говори толкова дръзко като устата? — Измъкна дългия си нож, отскочи назад и се разкрачи широко, готов за бой.

Кадилак измъкна ножа си и зае същата поза. Гърлото му беше сухо. Беше се бил на лъжливи дуели, беше се борил и преживявал изпитания на сила с много племенни братя; тялото му беше жилаво и мускулесто, рефлексите бързи, умът буден, но до този момент никога не се беше изправял пред нещо по-смъртоносно от пъхнат в ножница нож. Сега се намираше пред ужасно извито острие, дълго цяла педя, и неочаквано разбра, че ще умре — и то много болезнено. Представи си как ножът на Шакатак потъва в слабините му и го разпаря нагоре през червата. В стомаха му се сви ледена топка; гърбът му настръхна. Ако си беше останал на отсрещната страна на реката... Ако...

Клиъруотър отново застана между тях и вдигна ръка към страховития Шакатак.

— Прибери си ножа! От този бой няма да спечелиш никаква слава. Този, когото се каниш да убиеш, не е воин, а летописец!

Шакатак спря, очевидно изненадан от новината.

— Лъвските сърца на Д'Вайн толкова ли са слаби, че трябва да се бият с такива, които не са дъвкали кост? — Клиъруотър се засмя, но в гласа ѝ имаше нотка на отчаяние. — От това ще стане хубава Огнена песен!

Шакатак изръмжа гневно и погледна другарите си, несигурен какво да направи. Но преди да може да отговори Кадилак избута Клиъруотър настрана и разсече въздуха пред лицето на Шакатак с ножа си.

— Дори и един летописец, който не е дъвкал кост, струва колкото десет воители от племе като Д'Вайн, чието име е кал и чиято храброст може да бъде разказана на един дъх! — И плю на земята в краката на Шакатак.

Очите на Шакатак почти изскочиха от ярост. Той оголи зъби и посочи безцеремонно с пръст Кадилак.

— Ще си вземеш думите назад, койоте... заедно с твоята мършава смахната мома. Торпедо! Начертай кръга!

Канонбол и Фриуей хванаха Клиъруотър за врата и ръцете и я издърпаха настрана. Торпедо остави на земята арбалета на Шакатак, обърна своята тояга-нож и бързо начерта на земята около Шакатак и Кадилак четириметров кръг.

Шакатак посочи кръга.

— Всеки път, когато стъпиш върху тази линия, Торпедо ще отрязва по едно парче от лисицата. Разбра ли?

Отговорът на Кадилак бе ново замахване с ножа във въздуха пред лицето на Шакатак. Торпедо хвърли своята тояга-нож настрана и помогна да завържат ръцете на Клиъруотър.

— Режи го бавно! — изрева Фриуей.

— Не се тревожи — успокой го Шакатак. — Ще го разпоря това койотче парче по парче. Ще оставя очите му до последно, та да може да ни наблюдава как мажем опашката на лисицата... — Ножът блесна от дясната в лявата му ръка със страхотна бързина и той замахна и с хирургическа точност поряза гръдния кош на Кадилак отдясно.

Писькът на Клиъруотър беше задушен от ръцете на Канонбол върху устата и гърлото ѝ.

Болка прониза гърдите на Кадилак; кръвта потече от раната. Ножът на Шакатак удари отново и разряза кожата на ребрата отляво. Това бяха първите два удара в ритуалното нараняване и посичане до

смърт при бой с една ръка. Кадилак беше виждал такива белези по телата на своите племенни братя и на мародерстващи мюти. Щяха да последват разрези на раменете и горната част на ръцете за отслабване на ударите на ножа на противника. Дълбоките пробождания в бедрата щяха да бъдат последвани от разрези на бузите, след това удар по челото, от което кръвта щеше да потече в очите, хоризонтален разрез на корема, разпаряне нагоре от слабините и после — ако е късметлия — забиване на ножа в гърлото, което предшестващо отсичането на главата. Онези, които нямаха този късмет, страдаха осакатени, преди да бъдат задушени до смърт със собствените им отрязани гениталии.

Това, което го чакаше, даде крила на краката на Кадилак и той заподскача и заобикаля около Шакатак. Не можеше да избяга, не можеше да остави Клиъруотър и все пак знаеше, че ако по някакво чудо успее да победи Шакатак, неговите братя лъвски сърца ще заемат мястото му — или по един, или заедно. Той щеше да умре! Мисълта, че трябва да умре, беше непоносима, но нямаше начин да се спаси. Ножът на Шакатак отново изсвистя във въздуха, този път само на косъм от пъпа му, и той пак отскочи назад.

Ударите на Шакатак бяха ужасяващо бързи, но поради тежкото си тяло той беше по-бавен в краката. След двата среза на ребрата единствено пъргавината на Кадилак го предпази от сериозна беда, но това му осигури само временен отдих; то не беше решение. Той не можеше да танцува вечно пред яростно свистящия нож на Шакатак. Трябваше да намери начин да нанесе къс, остър, унищожителен удар. Но как?

Шакатак атакува, Кадилак отстъпи, изтича зад него до другия край на кръга, наведе се и загреба шепя пръст и камъчета. Шакатак се обърна; лицето му бе грейнало от самоуверена усмивка. Когато Кадилак тръгна предпазливо към него, Шакатак махна с ръка на тримата мюти, които държаха Клиъруотър, и щракна с пръсти. Държейки с една ръка борещата се Клиъруотър, Торпедо отвърза каменния боздуган, окачен на пояса му, вдигна ръка и замахна да го хвърли към протегнатата ръка на Шакатак. Клиъруотър отчаяно изрита вдигнатата ръка и боздуганът падна между Шакатак и Кадилак. Шакатак пристъпи напред, като прехвърли ножа в дясната си ръка, втренчил лъскавите си очи в Кадилак, и се наведе да вдигне боздугана.

Кадилак разбра, че това е единственият му шанс. Хвърли шепата пръст в очите на Шакатак, отскочи настрани над ръката с ножа на противника и със страхотен вик ритна с два крака Шакатак в главата. Петите му удариха със сила, родена от отчаяние. Ножът излетя от ръката на Шакатак, вратът му отскочи настрана. Кадилак почувства страхотна разтърсваща болка от удара в украшения с камъни шлем. За миг времето сякаш неочаквано спря... той се молеше да не си е счупил глезените... после Шакатак рухна на земята и той бе отгоре му.

Зарита разярено лицето на Шакатак, като изби шлема-маска, и в същото време прободете яростно дебелиите, силни, мускулести крака, които риташа около главата му. Шакатак изрева от болка като ранен бизон. Кадилак се изви и излази на колене, за да забие окървавения си нож в гърлото на Шакатак или между каменните и кожени плочи на гърдите, които защитаваха сърцето му.

Но Шакатак се претърколи до него, после хвана с лявата си ръка китката на Кадилак, спря ножа и без да обръща внимание на болката и кръвта, която течеше от дълбоките рани на мускулите на краката, удари с кожено-каменната гривна на другата си ръка Кадилак в гърлото и го събори по гръб полузашеметен и останал без въздух. Кадилак се опита да се изтърколи настрана, но Шакатак държеше китката му в железна хватка. Той ритна с десния си крак и нанесе парализиращи удари по бедрата на Кадилак, а след това го притисна с тежестта на цялото си тяло. Кадилак започна да се гърчи бясно като прободена риба и да опитва да издере очите му, но в следващия миг Шакатак седна на гърдите му, коленете му приковаваха ръцете на Кадилак към земята, дясната му ръка стискаше ножа.

Шакатак хвана Кадилак за косата, изви главата му и натисна острието на ножа си под лявото му ухо.

— Биеш се добре, летописецо — изграчи задъхан той. — Достатъчно добре да заслужиш живота, който държи в ръцете си. Д'Вайн нямат езици, които могат да проникват в загадките на света. Миналото за тях е тъмнина. Огнените ни песни не се помнят. Ако ги съчиниш така, че светлата нишка на нашата храброст да се запази, ти и лисицата ще имате месо, подслон и обществено положение.

Кадилак, борещ се със смазващата тежест върху гърдите си, пое въздух със смачканото си гърло.

— По-скоро бих оставил орлите да откъснат езика ми, отколкото да замърсявам въздуха с твоето име — изръмжа той задавено.

— Така да бъде, койоте — каза Шакатак. — Аз нямам минало, ти нямаш бъдеще. — И вдигна ножа. Кадилак видя късното следобедно слънце да се отразява в острието, готово да се забие в гърлото му, и неочаквано страхът му изчезна; вместо него го изпълни само тъга, че напуска света; че се разделя с Клиъруотър. Но това нямаше да е завинаги. Той щеше да броди по Островите на залеза на небето, докато духът му не се влее в неговата земна майка и не влезе отново в света в друга кожа да изпълни съдбата си — да сподели триумфа на крайната победа на Талисмана.

Част от секундата преди ножът да удари, Клиъруотър освободи главата си от хватката на Канонбол и изпищя пронизително: смразяващ кръвта полуписък-полувик — ужасяващият вой, отличителният знак за повелител.

И в същия момент стана епицентър на миниторнадо, което откъсна тримата нападатели от нея и ги захвърли в потока от прах, камъни и изскубната трева. Тоягата за териториална претенция се измъкна от земята, завъртя се във въздуха и се заби в гърдите на Торпедо, когато той се опита да удари Клиъруотър с каменния си боздуган. Канонбол и Фриуей клекнаха в напразен опит да се защитят от камъните, които се изсипаха върху тях. Кадилак също беше ужасен. Силата на звука, излизащ от гърлото на Клиъруотър, нарасна, проникна чак в мозъка му...

В следващия момент спираловидният вятър обхвана Кадилак и Шакатак, който седеше на гърдите му с вдигната ръка. Силата, която беше отприщила Клиъруотър, изглежда, даде на ножа в ръката на Шакатак собствен живот. Той затрептя в ръката му, но вместо да го изтръгне от хватката му, величествената сила на вятъра накара пръстите му да стиснат дръжката още по-здраво. Почувствал опасността, ужасеният воин вдигна другата си ръка в отчаян опит да се отърве от ножа, но щом го докосна, пръстите му се затвориха около онези, които вече го държаха. Шакатак зави от страх. Мускулите на врата и раменете му се издуха от усилие да държат ножа над главата му. Силата на вихъра нарасна, вихрушката зави, заглушавайки трептящия неземеен вик на Клиъруотър. С бързо, невъзможно да бъде спряно движение ножът в ръцете на Шакатак се изви надолу пред

ужасения поглед на Кадилак и се заби до дръжката в слънчевия сплит на воина.

Шакатак изкрещя ужасено и падна върху Кадилак, ръцете му още стискаха ножа. Канонбол и Фриуей бързо скочиха и хукнаха през тревата като панически бягащи бързokraки, следвани по петите от виещата вихрушка. Звукът, излизащ от гърлото на Клиъруотър, затихна. Тя падна на колене, очите ѝ бяха изцъклени, сякаш бе изпаднала в транс.

Кадилак се измъкна изпод безжизненото тяло на Шакатак, запрепъва се на изтръпналите си крака към Клиъруотър и я прегърна. Тялото ѝ бе студено, сякаш изпразнено от живот. Той замильва лицето ѝ. Не знаеше какво да направи, бе ужасен от смъртоносната природа на силата, която беше излязла от нея. Сила, която не беше подозирал, че притежава — тя никога не беше намекнала с нищо за нея.

След няколко минути сивата мъгла се вдигна от очите ѝ и той усети в тялото ѝ приток на топлина. Тя му се усмихна, после на лицето ѝ се изписа тревога. Клиъруотър бързо се огледа, разбра, че вече няма опасност, и се отпусна. Кадилак се изправи, отиде до падналия Шакатак и го обърна. Безжизнените му ръце изпуснаха ножа. Клиъруотър отиде при него, после двамата отидоха при Торпедо, който лежеше промушен от тоягата за маркиране на територията на Д'Вайн. Очите им се срещнаха над безжизненото тяло.

— Защо не ми каза, че си повелителка?

Клиъруотър поклати глава смутено.

— Досега не го знаех. Едва когато смъртта надвисна над теб, силата дойде в мен. Тя беше изпратена чрез мен. Тя използва моя глас да извика силите от земята, но аз не я направлявах. — Тя замълча и погледна тялото на Шакатак, неочаквано уплашена от ужасната сила, която беше освободила. — И не зная дали ще дойде отново.

— Вратата на твоя ум е отворена. Ако извикаш силата, тя ще влезе. Мистър Сноу ще те научи как да я направляваш.

Клиъруотър потрепери и потри ръце.

— Тя ме плаши.

— Мен също — съгласи се Кадилак. — Но това е добра сила. Не спаси ли ти живота ми?

Клиъруотър поклати глава.

— Не. Талисмана спаси живота ти. Неговата сила изтече чрез мен. — Тя погали нежно с пръсти раните по ребрата на Кадилак. — Ако можех да спася живота ти с един вик, щях да поваля Шакатак още преди да беше извадил ножа си. Но това не стана. Талисмана не разкри силата си, докато не разкри твоите сили. Ти се би смело като велик воин и пред лицето на смъртта отказа да опозориш племето си. Ти спечели слава. Ти имаш сърце и кръв на мечка и този ден ще бъде увековечен с огнена песен...

— Аз лично ще избира думите — каза Кадилак и изпъчи гърди от гордост пред перспективата и новооткритата способност да пренебрегва болката, която туптеше в гърдите му.

— Но само — твърдо каза Клиъруотър — ако удържиш на клетвата си пред Мистър Сноу. Никога отново да не действаш прибързано. Никога да не излагаш на опасност дарбата на думите.

Кадилак вдигна високомерно рамене.

— Ако съдбата ми е да бъда велик воин...

— Тогава огнената песен, която аз ще изпея, ще разкаже *истината* за смъртта на тези лъвски сърца. Не от ръката на една смела мечка, която те нарекоха койот, а от един-единствен вик от устата на една кротка лисица!

— Шъът! — изсъска Кадилак. — За кротка лисица зъбите ти са много остри.

Клиъруотър сложи ръце на врата му.

— Те хапят достатъчно нежно в тъмнината на нощта. — Отри нос о бузите му, после го целуна по устата. — Хайде ела да изкормим бързоногия.

Изкормиха водача и го нанизаха на дългия прът за маркиране на територия. Под тежестта на мъртвото тяло прътът опасно провисна. Да го върнат в селището без чужда помощ означаваше да изоставят мъртвите мюти и оръжията им.

Кадилак пусна пръта и каза:

— Ти ще отидеш за помощ. Аз ще остана тук да пазя. Вземи арбалета на лъвските сърца. — Той опъна тетивата, като изохка от болка, постави стрела и ѝ го подаде.

Клиъруотър не го взе. Гледаше покрай него към равнината на север — дома на Бялата смърт.

— Бягащи облаци — каза тя.

Кадилак се обърна и погледна. Видя ниска прашна мъгла да виси във въздуха над един далечен хълм — знак, който показваше, че се движи група воители; тичаха с характерния си бяг с големи скокове, който позволяваше на мютите да изминават големи разстояния; понякога тичаха двадесет и четири часа без почивка, като спяха на краката си, както птиците на крилата си, направлявани от някаква мистериозна вътрешна навигационна система.

Движещият се облак, носещ се срещу потъналата в сянка сивосиня земя от другата страна, хванат от полегатите лъчи на слънцето, пламна в оранжев огън. Кадилак бързо зареди арбалета си.

— Възможно ли е онези две врани да са отлетели да доведат още свои братя? — попита загрижен той. От опита си със силите на Мистър Сноу Кадилак знаеше, че ако повелителите се изтощят, силата им не се връща скоро. Ако онези, които сега тичаха към тях, бяха мародерстващи лъвски сърца...

— Повдигни ме и ще ти кажа — рече Клиъруотър.

Кадилак хвана ръцете си, така че Клиъруотър да може да се качи на раменете му, и пак изпъшка от болката в ребрата.

Клиъруотър, която като повечето мюти, беше надарена с необикновено остро, почти като на ястреб зрение, видя златните пера върху шлемовете на тичащите и каза:

— Мечки са... — Замаха буйно с ръце, след това скочи пъргаво на земята и погледна усмихната Кадилак. — Идват да ескортират триумфално своя воин-летописец до дома.

След петнадесетина минути отрядът М'Кол мечки пристигна. Водеше го Мотор-Хед, най-безстрашният племенен брат на Кадилак. Силен млад воин, тежко сложен като мъртвия Шакатак, той беше напълнил не един, а два кола с глави. С него бяха Хок-Уинд, Чейнсо, Блек-Топ, Брас-Рейл, Стийл-Ай, Тен-Фор и Конвой, всичките носещи — според обичая — имена на сила, някога принадлежала на героите от Старото време. Всеки беше облечен според ексцентричната мода на воините мюти: кожените плочи, покриващи телата им, бяха украсени с трофеи и емблеми, доказателство за тяхното мъжество и храброст. Носеха безжизнените тела на Канонбол и Фриуей, провесени на прясно отсечени фиданки като мъртви бързокраки.

Мотор-Хед заобиколи телата на Торпедо и Шакатак, кимна одобрително, после отиде до Кадилак и обгърна с ръка раменете му.

— Добра работа, малък пясъчен червей. — И махна към телата на Канонбол и Фриуей.

— Сигурно страшно си ги изплашил. Облакът от техния бяг се издигаше към небето като кула!

Кадилак погледна скришом Клиъруотър. Тя му се усмихна и каза:

— Той уби също и бързокракия.

Тази новина предизвика одобрителни възгласи от племенните братя на Кадилак. Конвой преброи разклоненията на рогата.

— Десет клона! Досега няма по-добър трофей.

Мотор-Хед неохотно добави своето одобрение.

— Така, пясъчен червей... борбата с думи не е ли достатъчна да ти запълни деня? Смяташ ли да се биеш, да ловуваш и да тичаш с мечките?

Кадилак погледна подиграващия го Мотор-Хед.

— Не става ли гъсеницата пеперуда? Защо един пясъчен червей да не стане воин, достоен да носи името на своето божество?

Мотор-Хед се засмя и скръсти ръце.

— Езикът ти хвърля искри, летописецо. А сега ръцете ти държат остро желязо. Ти осигури месо и ти дъвка кост. — Обърна се към другите воители: — Какво ще кажете, братя... не заслужава ли Кадилак да е един от нас?

Един подир друг Хок-Уинд, Чейнсо, Блек-топ, Брас-Рейл, Стийл-Ай, Тен-Фор и Конвой протегнаха десните си ръце към Кадилак — пръстите бяха стиснати в юмрук, палецът вдигнат.

Мотор-Хед свали украсения си с пера шлем-маска и го сложи на главата на Кадилак.

— Добре дошъл, кръвни братко мечка! Нека ръката ти удря безмилостно и точно, нека сърцето ти бъде силно, нека името ти бъде почитано в огнените песни на нашия народ!

— Хей-Ю! Хей-Ю! Хей-Ю!! — извикаха всички в хор. В очите на Клиъруотър блесяха сълзи на радост; тя вдигна ръце и произнесе традиционното одобрение. Беше вълнуващ момент на триумф, помрачен единствено от припадъка на Кадилак поради загуба на кръв.

---

[1] Бистри води (англ.) — Б.пр. ↑

[2] Слънчев танц (англ.) — Б.пр. ↑

- [3] Гръмотевична птица (англ.) — Б.пр. ↑
- [4] Моторна глава (англ.) — Б.пр. ↑
- [5] Ястребов вятър (англ.) — Б.пр. ↑
- [6] Стоманено око (англ.) — Б.пр. ↑
- [7] Поле (англ.) — Б.пр. ↑
- [8] Магистрала (англ.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 4

Съвместното честване на стогодишнината и церемонията по завършване на курса беше проведено в огромната величествена зала за свободен полет на Академията. Голият камък, от който беше построена, беше украсен с флагове и осветен от цветни лазерни лъчи, компютърно програмирани да създават поразяващи, непрекъснато променящи се светлинни картини.

Когато петте хиляди зрители заеха определените им места, кадетите от деветте ескадрили и персоналът на Академията пристигнаха с маршова стъпка под звуците на флейти, медни и ударни инструменти от синтезатори и се подредиха с геометрична точност за инспекция от сановниците от Гранд Централ. Последва строяване и престрояване, хватки с оръжие, демонстрации на нападения, гимнастически упражнения.

Наземните демонстрации заедно с най-хубавите видеозаписи от историята на Авиационната академия, прожектирани на гигантски екран, бяха кулминацията на демонстрацията, в която взе участие Стив Брикман.

След церемониалното представяне на планеристите, видеообръщението на Джордж Уошингтън, 31-вият Генерален президент на Федерацията, и изглеждащите сякаш безкрайни речи на членовете на изпълнителната власт на Амтрак, които бяха пристигнали от Хюстън, от високоговорителите прогърмяха началните акорди на „Сините крила“ — историческия боен химн на Академията. Пет хиляди зрители се изправиха на крака и в един глас се присъединиха към хора от двеста души, към стиховете и мелодията, които съпътстваха последната маршова част. Сълзи на умиление течаха по бузите на ветераните пионери, когато музиката и гласовете изпълниха огромната кръгова арена; звукът се сля, сякаш чрез магия, с ритмичното пулсиране на лазерите и това аудио-визуално чудо, завладяващо сърцето и ума, бе върховният момент от успешния триумфален годишен парад.

Когато последните думи на последния звънтящ припев заглъхнаха и сълзите бяха избърсани, химнът беше репризиран в безгласно диминуендо. Курсистите от първа и втора година напускаха с маршова стъпка естрадата под звука на заглъхващите барабанни удари, а трите старши ескадрили, сега гордо носещи новополучените крила на куртките си, бяха разпуснати пред официалната трибуна. След почти четири часа наземен парад кадетите от трети курс напуснаха редиците с широки усмивки, а техните настойници и роднини — някои дошли от най-далечните краища на Федерацията — станаха от местата си и слязоха да ги поздравят с прегръдки и ръкостискания; правеха се видеозаписи за албума на поделението.

— Как си, отличнико?

Стив се измъкна от ентузиазизираната прегръдка на сестра си и приглади униформата си.

— Роз..., няма ли най-после да пораснеш?

— Вече съм пораснала. През февруари навърших петнадесет, не си ли спомняш?

— Спомням си, разбира се.

— Можеше да ме навестиш. Или най-малкото да ме поздравиш.

— Забравих, червей. Честит рожден ден, когато и да е той. Доволна ли си?

— И не ми завъртя дори един телефон, когато завърших медицинското училище.

— Стив почти никога не ни навестява, знаеш това — каза Ани Брикман. Гласът ѝ беше напълно лишен от злоба или укор. Беше просто изложение на факт. Ани, майка-настойница на Стив, отстъпи настрана, когато нейният роден брат Барт Брадли избута инвалидната количка на Джек Брикман през тълпата.

— Щях да ти изпратя честитка, но бях зает.

— Знаем, момчето ми. — За трите години, откакто беше напуснал дома, гласът на неговия баща-настойник беше заглъхнал до дрезгав шепот.

Стив вдигна ръцете на своя баща-настойник от облегалките на стола и нежно ги стисна. Пръстите на Джек Брикман отвърнаха като треперещи пръсти на пиле. Трудно беше да се повярва, че тези ръце и това изхабено тяло някога са били изпълнени с твърда плът и достатъчна мускулна сила, за да побеждават много по-едри мъже.

— Радвам се да ви видя, сър. Оценявам главоболието, което ви струва това пътуване.

— Ако не го бяхме довели, той щеше да намери някой да го завърже за стола и да пристигне като багаж — каза Барт и потупа Джек Брикман по рамото. — Не е ли така, приятелю?

Старият приятел отговори с мъчителен, задавен смях. Бащата-настойник на Стив беше тридесет и четири годишен. Джек знаеше, че до една година ще умре от лъчева болест. Всички го знаеха, но никой не се чувстваше тъжен от това, нито го приемаше трагично. Неговото упорито оцеляване досега беше истинско чудо. Малцина пионери доживяваха над тридесетте. Наистина повече от трекерите, изпълнявали операции над земята, загиваха преди това — убити в акция или изтеглили трик, или, по-жалко, екзекутирани пред телевизионни камери за нарушение на Първи кодекс.

Живеещите под земята имаха по-голяма продължителност на живот, но дори и те не живееха вечно. Ани, която беше на тридесет и четири, и нейният брат, Барт, двадесет и девет годишен щабен офицер, никога не се бяха качвали на повърхността и не бяха боледували нито ден — и въпреки това щяха да умрат след четиридесет и втория си рожден ден. Защото въпреки забележителните успехи на науките за живота през последните три столетия тайната за дълголетие не беше открита.

Най-старият трекер беше умрял на рекордната възраст четиридесет и пет години.

Най-старият *обикновен* трекер.

Настоящият Генерален президент на Федерацията беше — ако се съдеше по видеоизображенията му — жизнен шестдесет и пет годишен мъж, а неговият предшественик беше живял до осемдесет. Никой не беше обяснил на Стив защо е така. Но беше така. Джеферсънови бяха Първото семейство, защото живееха по-дълго от всички други. И живееха по-дълго от всички други, защото бяха родени да управляват Федерацията.

Така се казваше в Наръчника.

Стив прегърна своята майка-настойница.

— Аз наистина работих много, Ани. Ще ми простиш ли?

Ани се засмя.

— За какво... че си четвърти от курса?

— Трябваше да съм първи.

— На мен четвърти ми звучи доста добре — каза Ани. — Джак не беше дори между първите двадесет.

— „Орлите“ взеха три от първите четири места — каза Барт. — Никоя ескадрила не го е постигала досега.

Стив се обърна към Барт.

— Вие не разбирате, сър. Аз трябваше да съм първи. Трябваше да съм почетен кадет. Бях измамен.

Лицето на Барт се стегна и добродушната му усмивка изчезна.

— Тази твоя мисъл наистина е лоша, Стив. Системата не прави такива грешки.

— Няма нищо лошо, ако едно момче иска да е най-доброто — каза Ани. — Ние го възпитахме да мисли така още преди да е проходил. И Роз също.

Барт поклати глава.

— Да искаш да си и наистина да си е съвсем различно. Едно момче и едно момиче не трябва да живеят с такава мисъл. Но да *полагаш* максимум усилия — това е съвсем друго. Това се очаква от всички нас. Точно както е казано в Книгата.

Стив кимна почтително. Барт беше началник на военната полиция за територията на Ню Мексико. Младите мъже, които планираха да направят кариера, не спореха с началници на военната полиция. Дори и да бяха роднини.

— Постарах се, сър.

Барт го потупа по рамото.

— Това е всичко, което може да направи човек. Всичко е премислено, момче. Семейството се е грижило за теб от деня на твоето раждане. По същия начин, по който се грижат за всички нас. Един трекер не бива да оспорва заповедта, която му е дадена, или мястото, което му е определено. Трябва единствено да се запита: „Полагам ли достатъчно усилия? Правя ли всичко, което е по силите ми?“

— Точно така — каза Ани.

Джак махна немощно с ръка.

— Ти завърши. Това е важно. Бележките не означават нищо. Единственият начин, по който планеристът може да се докаже, е боят.

— Точно така. — Роз хвана за ръка Стив и майката-настойница. — Сега някой ще ни снима ли преди брат ми да е станал толкова

прочут, че да няма време и да говори с мен?

Останалата част от следобедна премина в разглеждане на забележителности. Както при всеки парад по случай завършване, Авиационната академия беше отворена за разглеждане от роднините на курсистите от старшия курс. Храна и пиене се раздаваха безплатно в столовата — сервираха първокурсниците. Второкурсниците бяха разводачи из класните стаи и другите учебни помещения и правеха практически демонстрации на летателните съоръжения, симулаторите и оръжията. Стив се зае с инвалидната количка на своя баща-настойник, но след един час разглеждане, когато острозъбата змия в него изпълзя от тайното си леговище и започна да го гризе в друга част на тялото му, лицето на Джек Брикман помръкна. Ани му даде две хапчета клауд-найн, изпъкналите мускули на мършавия му врат се отпуснаха и той заспа наркотичен сън.

Като видя това, Чък Уотърс, приятел от Б-полет, покани роднините на Стив да се присъединят към неговата компания от десетима оклахомци. Стив качи Джек Брикман с асансьора на офицерския етаж и откара количката до стаичката си. Сложи една възглавница на облегалката на стола, внимателно положи заприличалата на череп глава с отворена уста върху нея, скръсти изсъхналите отпуснати ръце, после седна на раираното легло и загледа безстрастно човека, който го беше отгледал. Единственият признак на живот беше леката конвулсивна въздишка, когато въздухът минаваше през гърлото на неговия баща-настойник. По някое време следващата година тези въздишки щяха да спрат. Щяха да извикат гробар, тялото щеше да отиде в крематориума, името на Джек щеше да бъде написано на стената на Авиационната академия.

Още един отишъл си добър човек.

Стив го погледа още малко, след това стана и започна да прибира дрехите и личните си неща във вещевата торба.

— Може ли да вляза? — чу се глас.

Стив се обърна. Дон Монро Лундквист, стройната русокоса планеристка, която според сметките на Стив беше единствената му сериозна конкурентка за първото място, стоеше на вратата. Синьо-бели акселбанти на почетен кадет висяха на дясното ѝ рамо; голяма метална значка „Минитмен“ беше пришита на левия джоб на гърдите под сребърните крила.

Стив сгъна последната си риза в торбата и каза:

— Какво има?

— Нищо особено. — Лундквист седна непринудено на леглото до вещевата торба на Стив. — Просто наминах да ти кажа „довиждане“. — Тя кимна към Джак Брикман. — Твоят бащанастойник?

— Да...

Лундквист видя двата златни двойни триъгълника на ръкава на Джак Брикман и тихо подсвирна.

— Две шестици! Дванадесет години и два обяда в Белия дом с Генералния президент. Защо не си казвал, че настойникът ти е планерист ас?

Стив вдигна рамене.

— Такъв вид информация се разпространява само на база „трябва да зная“. — Дръпна ципа на страничните джобове на вещевата си торба и напъха още неща в средната част. — Как беше *твоят* обяд?

— О... искаш да кажеш с ръководителя на Академията? Интересен. Съобщи ми първата ми задача. Назначена съм на „Биг Ред Уан“.

— Това е добре — каза Брикман унило.

„Биг Ред Уан“ беше популярното име на ешелона „Ред Ривър“. Той беше известен в цялата Федерация с вълнуващия успех на много експедиции срещу мютите; екипажът от пионери имаше ненадмината бойна характеристика и като резултат от неговата известност командирът на ешелона имаше право да избира най-добрите възпитаници на военните академии и специализираните училища. През последните двадесет години първите трима кадети от Академията бяха в разузнавателния екип на Ред Ривър. Стив беше планирал тази година да бъде един от тях.

— Попитах за теб.

— И?

— Определен си за „Луизианската дама“... базирана е във форт Уърт. — Лундквист спря. — Гас Уайт също.

— Сигурно ще е доволен — изръмжа Стив. Службата на „Биг Ред Уан“ традиционно се смяташе за най-важното първо стъпало по стълбата на успеха. — Той знае ли вече.

Лундквист поклати глава.

— Мисля, че ще ти достави удоволствие ти да му съобщиш.

— Така е. — Стив хвана дългия цип на торбата. Докато го дърпаше, Лундквист сложи пръст на ръката му и бавно описа кръг. Очите им се срещнаха.

— Да сложим ли бомбата в дулото?

Стив издърпа ципа до края. Мислеше по предложението.

— Искаш да кажеш тук? Сега?

Лундквист погледна спящия Джак Брикман.

— Притесняваш се да не се събуди?

— Всъщност не. Той е на клауд-найн.

— Ами тогава... — Лундквист го погледна очаквателно.

— Ами тогава... може би друг път.

Лундквист посочи спящия Джак Брикман.

— Слушай. Той няма да се разстрои. За дванадесет години, прекарани на ешелони, сигурно е видял какво ли не. Права ли съм?

Стив не отговори.

Лундквист го дръпна за ръкава на парадната униформа и го принуди да пристъпи към нея. После притисна обувите си в панталон бедра в крака му.

— Хайде, Брикман, никога не съм го правила с теб. А и след днешния ден може би никога няма да те видя пак.

— Нищо не мога да направя по въпроса.

— О, можеш. — Лундквист се изправи, хвана го през кръста и нежно се отърка в гениталиите му. — Пет седмици ще съм в ешелона на територията на мютите. След шест седмици може би ще съм мъртва. Осем седмици преди седемнадесетия си рожден ден. Ако ще съм в любимия ми бизнес, искам да имам удовлетворението, че съм била с най-добрия. — И без да чака отговор от Стив, тя свали вещевата му торба от леглото, затвори плъзгащата се врата, свали ципа на куртката му, след това бързо съблече униформата си и легна.

Стив погледна своя баща-настойник. Главата на Джак Брикман беше климнала настрана върху възглавницата, отворената му уста подчертаваше хлътналите бузи. Вдигна ръката му и я пусна. Тя падна в скута му с характерна за дълбокия сън безжизненост. Стив се обърна към Дон Лундквист и се съблече, без да бърза. Огледа безучастно голото й тяло. Беше чудесна. Силна шия и хубави прави рамене, добре

подчертани мускули без излишните буци, към които се стремят някои хора. Стив легна до нея.

Лундквист прокара оценяващо ръка по рамото му, после по гърдите и до устните.

— Аз наистина изпитвам удоволствие от теб, Брикман. Как сме могли да чакаме цели три години?

Стив потрепери.

— Били сме заети, предполагам. Добре, как го искаш?

Дон го лизна по устата.

— По всички начини, които доставят удоволствие. — Тя се завъртя с гръб към него. Под дълбокия ултравиолетов тен раменете ѝ бяха покрити с лунички. Макар че отдавна се къпеха заедно, Стив никога не го беше забелязал. Той пъкна ръката си под нея и я сложи върху малките ѝ гърди. Дон грабна другата му ръка преди той да е решил какво да прави с нея и я пъкна между краката си. — О, да — промърмори тя. — Да, така! — Изви шия и потри лицето си о неговото.

Стив затвори очи и си представи как тя го прави с онзи мръсник Гас Уайт. И с другите момчета. Как казва същите неща, реагира по същия начин. Беше общоприет факт, че в края на курса почти всеки го е правил с всеки друг. Не беше кой знае какво. Ако си склонен към това — а повечето момчета бяха, — го правиш редовно.

Брикман не беше склонен. Но не си съставяйте погрешна представа за този млад мъж. На него не му липсваха никакви жизнени части, нямаше проблеми с големината нито беше лишен от нормалните желания, присъщи на младите хора на неговата възраст. Неговото доброволно въздържание просто отразяваше прагматичното му отношение към живота.

Брикман не беше прекрачил границите поради простата причина, че — макар че трябваше да си позволи малко отпускане — това не беше част от учебната програма. Не се присъждаха точки за слагане на бомба на жени кадети. Дори не се разглеждаше като надежден начин за спечелване на приятели или влиятелни хора. Следователно това не стоеше в неговия списък на приоритети. От друга страна, тъй като беше Брикман, той не би понесъл мисълта да прави нещо не както трябва и сега, когато беше позволил на Дон да го има, искаше да го направи както си му е ред.

Дон притисна задника си в слабините му. Беше горещ като пещ. Не му беше за първи път, но беше за първи път от години. Беше заровил спомена за това дълбоко в дъното на мозъка си. Сега този спомен нахлу, загарявайки тялото му, и той забрави, че на по-малко от две крачки е инвалидната количка с неговия баща-настойник и че всеки момент могат да дойдат останалите му роднини.

Половин час или може би един час по-късно, след като го бяха правили във всички възможни положения, освен подпрени на стената, те лежаха един до друг задъхани. Телата им бяха покрити с пот.

Лундквист си пое дъх и прошепна в ухото му:

— Искаш ли да намина още веднъж?

— Да — отвърна Стив.

— Добре. — Лундквист стъпи на пода и се изправи. — Беше добре. Точно както трябва. — Прекара ръка по гърлото си, между малките гърди, по плоския си твърд корем. — Нуждая се от душ, но, хм, мисля да го отложам за у дома.

— Много се пътува до Уичита — отбеляза Стив. Лундквист беше дошла от най-северната база на Федерацията — област Монро в Канзас, открита през 2886. Най-новата. — Семейството ти тук ли е?

— Че как? — каза Лундквист. — Доведоха цялата база.

Докато тя се обличаше, Стив я изучаваше и мислеше за това, което бяха правили допреди минута. То беше извикало в тялото и мозъка му отдавна забравени желания. Слагането на бомбата в дулото с нея му беше доставило безспорно моментно удоволствие, но това беше нещо, без което можеше да живее. Да си позволи да се нуждае от други хора по този начин... да им позволи да се доближат толкова до него беше опасен лукс. Правеше го уязвим.

— Така... — каза Стив. — Тогава „довиждане“.

— Да... ние имаме резервация за совалката в четири. — Лундквист погледна часовника си, след това дръпна ципа на парадната си куртка и нагласи почетните кадетски акселбанти.

Стив с радост би я удушил с тях.

— Късмет и, хм... успешно преследване.

— На теб също. — Брикман я погледна в очите и се усмихна топло, когато си стиснаха ръце. — И не се натягай, чу ли? Ти си номер едно. Не е необходимо да го доказваш навсякъде на мютите.

Той я потупа по рамото. Лундквист го погледна от вратата с плътно стиснати устни.

— Знаеш как да направиш приятелят ти да се чувства добре, Брикман, но под тази твоя от топла по-топла усмивка ти си един долен кучи син.

Стив я погледна спокойно и продължи да се облича.

— Част от моята екипировка за оцеляване.

— Знаеш ли какъв ти е проблемът? — Лундквист не изчака за отговор. — Мислиш се за различен. Толкова упорито работеше да станеш номер едно, че нямаше време да станеш един от нас. Това плаши хората. И това е лошо... защото един ден може да ти потрябва приятел.

— Нещо друго? — попита Стив невъзмутимо.

— Да — каза Лундквист и потупа значката „Минитмен“ на джоба на куртката си. — И ти, и аз си скъсахме задниците от работа да спечелим това. Просто искам да знаеш, че каквото и да си направил погрешно, в моята книга ти все още си най-добрият.

Стив скромно сви рамене и вдигна ципа на панталоните си.

— Времето ще покаже...

— Наистина ще покаже — съгласи се Лундквист и преди да излезе, добави:

— О, щях да забравя... честит рожден ден.

ГЛАВА 5

Два дни след триумфа над Шакатак Кадилак отиде с Клиъруотър и Мистър Сноу навътре в гората. Намериха една поляна край реката и седнаха върху килим от червени треви и листа. Зад тях на всички страни черно-кафявите стволоче на секвоите стояха на стража като гигантски воини. Тук-там през дебелия балдахин от листа проникваха слънчеви лъчи и хвърляха светли петна върху морето от папрат, която растеше около чепатите корени на дърветата.

Кадилак слушаше внимателно как Клиъруотър задава въпроси на Мистър Сноу относно новооткритата си сила, която, също като удивителната памет на Кадилак, беше дарба от Небесните гласове, изпратена с благословията на тяхната Велика майка Мо-Таун. Мистър Сноу обясни много неща, като подчерта, че усилието, необходимо за направляване и пригаждане на силата към волята изтощава жизнената сила на повелителя. По такъв начин колкото е по-голяма силата, която се освобождава, толкова повече енергия е необходима да се контролира тя. Големата сила трябва да се извиква само в критични ситуации, защото в неопитни ръце тя ще доведе до смъртта на онзи, който я е извикал.

Затова Клиъруотър беше припаднала, когато беше спасила Кадилак от Шакатак; повелителят остава слаб, след като силата е минала през тялото му. Той или тя трябва след това да чака да се възстанови преди силата да може да бъде използвана отново. Следователно във времена на опасност талантът на повелителя трябва да се използва разумно, иначе може да се окаже, че силите му са изчерпани, когато са необходими най-много.

Когато дойде ред на Кадилак да говори, той каза:

— Аз съм затруднен, че не чувам Небесните гласове.

Мистър Сноу се усмихна.

— Ще ги чуеш, когато си готов да слушаш.

— Научи ме как да слушам.

Мистър Сноу поклати глава.

— Главите на младите са пълни със звуците на света. С фанфарите на суетна слава. С тъмния шепот на земни желаня. С възрастта твоето вътрешно ухо може да се научи да се затваря за такива шумове. Само тогава ще откриеш, че големите истини са дарове, които идват обгърнати от тишина.

— Аз имам дарба, за която още не съм говорил — каза Кадилак.

— Ученикът не трябва да скрива познание от своя учител — каза Мистър Сноу.

Кадилак се засмя.

— Нищо не е скрито от теб, древни.

— Вярно — призна Мистър Сноу. Очите му трепнаха. — Макар че аз не изпращам ума си в твоята колиба в тъмнината на луната.

Клиъруотър сложи ръце върху носа и устата си и погледна Кадилак през пръстите си.

Кадилак пое дълбоко дъх да избегне заекването от смущение.

— Не съм говорил, защото не бях сигурен дали наистина е дарба, или само халюцинация, предизвиквана от пол у празен мозък. — Той замълча. — Виждам... картини в камъните.

Мистър Сноу кимна сдържано. Клиъруотър слушаше с широко отворени очи.

— Не във всички камъни — обясни Кадилак. — Само в онези, които са... — Той затърси точната дума.

— Виждащи камъни — каза Мистър Сноу.

— Да. — Кадилак взе от брега на потока един гладък камък, голям колкото ябълка.

— Този нищо не казва. — Той прокара пръст около него. — Виждащите камъни имат пръстен от мека златна светлина. Не мога да я видя винаги, но когато държа такъв камък в ръката си и се съсредоточа върху него, виждам картини. Дали те са в камъка, или в моя ум не мога да кажа, но... — Кадилак поклати глава и въздъхна със съжаление — аз не ги разбирам.

Мистър Сноу кимна отново.

— Силата се усвоява трудно. Картините, които виждаш, може да са от миналото или от бъдещето. Те са от мястото, където е лежал камъкът. Съхранени памети, видения на неща, които ще се случат запечатани като отражения на изпълненото с образи небе върху повърхността на безкрайната Река на времето.

— Можеш ли да ме научиш как да усещам тези неща?

Мистър Сноу поклати глава.

— Не. Умението на гадателството не може да се учи. Онзи, който има дарба, трябва сам да се научи да я използва.

— Значи — каза Кадилак — аз съм летописец и пророк. Не може ли някой ден в бъдеще да получа и дарбата на повелител... както я получи Клиъруотър?

— Може би — каза Мистър Сноу.

Кадилак погледна внимателно стария човек и изправи рамене.

— Сянката на Талисмана е върху мен — каза дръзко той. — Ще стана ли Тройнонадарения?

Мистър Сноу затвори очи, сякаш търсеше просветление. Клиъруотър мълчаливо се пресегна и хвана ръцете на Кадилак. Очите им се срещнаха за кратко, после се върнаха на Мистър Сноу, но той дълго не каза нищо нито отвори очи.

— На този въпрос не мога да отговоря — каза накрая Мистър Сноу. — Аз не скривам нищо. Не зная. Много пъти съм чувствал пръста на Небесните гласове да сочи към теб, но сега знам, че мислите ми са били пресилени от желание да видя Талисмана да влиза в света преди аз да отида на Високата земя и... — Мистър Сноу тихичко се засмя — ... от недостойната идея, че съм избран да бъда негов учител. — Той въздъхна. — Ти може би. — Мистър Сноу посочи Клиъруотър. — Тя може би...

— Но тя не е летописец! — извика Кадилак. — Не се ли казва, че Тройнонадарения ще е летописец, повелител и пророк?

— Предсказанието наистина е такова — съгласи се Мистър Сноу. — Но преди шест дни кой от нас знаеше дарбите, които притежава Клиъруотър? И преди колко време ти намери първия си виждащ камък?

— Преди две или три години — отговори нацупено Кадилак.

— Нека ти напомня пророчеството — каза Мистър Сноу. — Мъжко дете или женско дете може да бъде. И никой няма да знае кой е Тройнонадарения, докато земята не даде знак.

Кадилак го погледна разочаровано и попита негодуващо:

— Сигурен ли си, че Небесните гласове не са говорили за това по-конкретно?

Мистър Сноу разпери ръце в престорено отчаяние и погледна и двамата със състрадателен поглед.

Клиъруотър се усмихна съчувствено.

— Те говориха, но значението на думите е замъглено — отвърна Мистър Сноу. — Не мога да те успокоя.

— Нека аз преценя това — каза Кадилак.

— Добре — съгласи се Мистър Сноу. — Те ми казаха, че Талисмана ще има общо с теб.

Кадилак погледна изненадано Клиъруотър, след това се обърна към Мистър Сноу.

— Тоест има шанс да не съм само аз, така ли? А някой, когото познавам сега... или някой, с когото ще се запозная?

Мистър Сноу се надигна да стане.

— Почакай! — извика Кадилак. — Нали това включва и мен?

Мистър Сноу повдигна рамене и се изправи.

— Това означава, каквото казва. Ти си летописец. Разтълкувай го.

ГЛАВА 6

Минути след като пристигна в жилището на роднините си, Стив легна и спа цели два дни и две нощи. Безмилостният темп на последната година в Авиационната академия плюс допълнителният адреналин, напампан в тялото му при последните изпити и самостоятелния полет над повърхността, бяха претоварили ума и тялото му. Чак когато се отърси от чувството, че ще бъде събуден от безжалостния електрически звънец, натрупаната от месеци умора изчезна. Докато лежеше, той почувства болезнената умора да се оттича от костите и плътта му, да се оттегля във всички посоки като бавно горящ огън; тялото му се изпълни с монотонна нежна болка, която проникваше във всички фибри, процеждаше се от всички пори. До момента, когато стана непоносима и го обви тъмнина.

Районът Рузвелт — мястото, където Стив беше отрасъл и където беше ходил на училище и с което той се идентифицираше с второто си име — беше оперативен щаб и база на десетхилядна дивизия трекери. Сравнен с Гранд Сентрал той беше без никакви излишества и имаше атмосферата на фронтови град, но беше различен от всичко друго, построено от новаторския запад. Беше самозадоволяващ се миниград на много нива. Една термитна колония от хора с въздушно кондициониране и телевизия във всяка дупка, разположена на хиляда и петстотин фута под повърхността в скалите под град Санта Фе отпреди Холокоста. Подобно на всички други някога големи градове на Съединените щати, сега той не беше нищо повече от точка на наземната карта, но името му оставаше, защото то маркираше географското местоположение на базата на Федерацията под земната кора.

Градоустройственият план на Рузвелт/Санта Фе следваше стандартния концентричен план, разработен от инженерите на Гранд Сентрал през осмото столетие. Основно той се състоеше от централен площад, заобиколен от два кръгови транспортни тунела с радиус съответно една и две мили. Други осем транспортни тунела,

разположени като спици на колело, свързваха площада с първа и втора кръгови магистрала. На всяка пресечка имаше огромни вертикални шахти (изкачване на две нива или спускане на четири) с жилищна площ, работилници и комунални площи, построени встрани — подобно на небостъргачи, обърнати наопаки. Куполообразният център на район Рузвелт беше известен като площад Ню Дийл; Али и Джек Брикман имаха тук квартира на ниво три–8 на североизток, близо до 2-ра шахта, известна като Дълбоката долина Тенеси.

Стив се събуди чак сутринта на третия ден. Болезнената умора беше изчезнала, но костите му се бяха превърнали в желе. Чувстваше се изцеден, останал без енергия, и не бяха необходими много увещания от страна на Ани да остане в леглото. Роз, сестра му, му донесе табла със закуска от столовата на ниво три и остави до него дистанционното за телевизора.

Федерацията осигуряваше на трекерите девет телевизионни канала. 1 и 2 даваха достъп до архив/банка данни; 3, 4, 5, 6 бяха образователни програми, обхващащи широка гама дисциплини; 7 — професионални умения; 8 беше развлекателен канал, предлагащ разнообразни военни игри, като например популярната „Застреляй мют“. С чувството, че има право да си почине от учебни занимания и че през последните три години се е обучавал достатъчно много да убива мюти, Стив избра девети канал — обществения канал, — който иначе гледаше рядко. Предаванията на обществения канал съдържаха почти изключително вдъхновяващи програми, певци на банални балади за синьото небе, новини от Гранд Централ, разнообразявани със затъпяващи „местни новини“.

Една такава местна новина вървеше сега. Репортаж от мястото на събитието за работни групи от млади ентусиасти. Един сериозен нещатен дописник от район Рузвелт, който настояваше да бъде наричан Рон, поставяше серия от парливи въпроси на един изпотен, прашен, учтиво внимателен тринадесетгодишен ръководител на група.

— Колко метра скала мислите, че са изкопали момчетата и момичетата днес, Даг?

Благодаря и лека нощ. Стив изключи телевизора и дояде останалата част от закуската си, загледан в празния сив екран.

След четири дни виртуално бездействие естественото ниво на енергия на Стив се възстанови и той започна да става неспокоен. Изпитваше желание да говори повече със своя баща-настойник, но Джак не можеше да поддържа смислен разговор. След размяна на две или три реплики се изтощаваше, гласът му отслабваше и той губеше нишката на разговора.

Междувременно Ани Брикман, която се грижеше за Джак, работеше зад щанда на трапезарията на трето ниво Юг. С изключение на старшите щабни офицери — като Барт — всеки в базата на трекерите, независимо от квалификацията си, трябваше всеки месец да полага определен брой часове общественополезен труд. На теория под общественополезен труд се разбираше всичко, което беше свързано с работата на базата; на практика това обикновено означаваше изпълнение на рутинни нискоквалифицирани задачи от приготвяне на храна и работа в пералнята до метене на пътя и изхвърляне на отпадъци.

Стив влезе в стаята на сестра си. Роз си стягаше вещевата торба и от време на време хвърляше по едно око към поставения на масата до леглото телевизор. Беше пуснала видеофилм с лекция по генетика от подготвителното медицинско училище.

Стив натрупа възглавниците една върху друга и се настани удобно, сложил крака върху леглото.

— Кога заминаваш?

— Утре — каза Роз. — Записването ще започне другата седмица, но искам, докато съм свободна, да разгледам Гранд Централ.

— Да... казват, че наистина си заслужава. — Стив разсеяно гледаше цветната диаграма на екрана. Звуковият съпровод беше с непонятни за него думи. — Това ли ще специализираш... генетика?

Роз кимна.

— Това е единствената област, в която все още има възможност да се извърши забележително откритие, което да промени бъдещето. Можеш ли да си представиш какво ще е, ако всички живеем два пъти по-дълго... докато станем на осемдесет... няма ли да е чудесно?

— Да... ще е страхотно.

Роз се усмихна.

— Всъщност избрах генетика, защото Институтът по геронтология е единственият медицински център с неограничени

условия за изследователска работа. Кой знае? Може би ще стана известен учен.

— Трябва да станеш — съгласи се Стив.

— При условие че се подготвя добре. Всяка година последните тридесет процента по успех курсисти автоматически отпадат. — Роз направи жест, сякаш си прерязва гърлото. — Там няма презаписване.

Стив потрепери.

— Ти вече имаш средно медицинско образование. А пък ако не искаш да превързваш рани и да предписваш прахчета в някоя клиника, винаги можеш да отидеш в хирургическия екип на някой от ешелоните.

— И да завърша като татко Джак? — Роз сбърчи нос.

— Може би — каза Стив. — Но преди това може би ще спасиш живота на големия си брат или на някои други момчета като него.

Роз се усмихна.

— Ти ще оцелееш. От онова, което съм чула, тези експедиции са нещо като разходка. Е, може би въздухът ще те поизгори, както е изгорил татко Джак, но недей да ми казваш колко опасно е да се биеш с мюти. Знаеш ли какво? Когато ги гледам на онези снимки от програмите по история и слушам как живеят, изпитвам жал към тях. Те са грозни като буболечки и ние ги избиваме, сякаш са буболечки...

— И не са по-добри от буболечки — прекъсна я Стив.

— Добре, съгласна съм — каза Роз. — И аз мачкам буболечките като теб. Но когато петата ми ги настъпи, понякога се питам дали буболечките нямат право да живеят също като мен. Иначе защо ще съществуват? Може би онзи, който е създал Първото семейство, е създал и буболечките. И може би тогава е създал и мютите.

Стив погледна сестра си.

— Знаеш ли какво? Откакто растем заедно, си имала доста странни идеи, но тази е най-странната.

— Все пак може би е така, нали? — настоя Роз.

— Възможно е — отговори Стив. — Но аз няма да допусна това да ме разстройва. През последните три години съм обучаван да отида там и да убивам мюти и смятам да го правя.

— Върви — каза Роз. — Знам, че се иска кураж да излезеш горе. Федерацията се нуждае от хора, които да чертаят граници и да създават попътни станции. Това е опасно — дори само да си там — и

аз те уважавам за решението ти да убиваш. Но както няма да те съжалявам, ако си счупиш пръст на крак, мачкайки буболечка, така няма да се отнасям към теб като към герой за убийството на беззащитни мюти...

— Какво искаш да кажеш с това „беззащитни“? — попита раздразнено Стив. — Тези същества с бучки по главите убиват хора. Всички знаят какво правят с мъртвите пионери. Отрязват им главите и краката. Плюс всички други дреболии. А ако те уловят жив, те одират и после те опушват на огън, за да станеш вкусен, и през зимата си режат от теб парче по парче. „Беззащитни“ — ха! Те имат оръжия, Роз. И знаят как да си служат с тях.

Роз се засмя.

— Стига, Стив. Знаеш, че това са просто подстрекателски приказки, предназначени за пионери. Тези същества с бучки по главите... както ги нарече ти... не знаят дори имената на дните.

— Добре, признавам, че не са много интелигентни. Но и не са толкова тъпи, както ги представяш. Какво искаш да докажеш? Искам да кажа... на чия страна си все пак?

Роз седна на съседното легло и хвана Стив за раменете.

— На твоя, глупчо. Само че... — Роз направи тъжна физиономия. — Не зная. Само че когато човек се занимава с генетика и стигне до въпроса за възникването на живота, започва да мисли за много неща. И да си задава много въпроси. И когато разбере колко малко знае за възникването на живота и вероятната сложност дори на най-простия вид клетка... просто една от милиардите, които съставят човешкото тяло... той не може да престане да чувства, че може би трябва да се запита дали постъпваме правилно, като изпращаме момчета като теб да убиват още мюти.

— Но мютите не са хора, Роз. Това не е нещо, за което съм мечтал. Джак е прекарал много години там. Забрави ли историите, които ни разказваше?

Роз поклати глава и се усмихна.

— Някои от тези истории не ми дават да заспя нощем. — Тя стана, затвори вратата, включи телевизора, усили звука и седна на леглото.

Стив се намръщи и посочи телевизора.

— Трябва ли да търпим това?

— Да. — Роз седна по-близо до брат си. — Не искаш ли да послушаш малко музика?

Стив се наведе внимателно назад върху натрупаните възглавници.

— Каква?

— Такава, която ти е приятна. Блекджек... какво друго?

— Да не си луда? — изсъска Стив. — Не искам да я чуя дори от километър. Изхвърли я, Роз. Отърви се от нея... бързо. — Една тревожна мисъл мина през ума му и той се изправи. — Къде е? Взе ли го с тебе?

— Разбира се, че не съм. — Роз го бутна обратно на възглавниците. — Успокой се. Има едно момче...

Стив сложи ръце върху устните ѝ.

— Не искам да знам нито за това момче, нито за нищо. Не се забърквай, Роз. Знаеш, че ако ни хванат, ще имаме големи неприятности.

Роз се усмихна.

— Може би си прав. Говори се, че това момче се занимава само с материал, забранен от Първи кодекс.

— Говори тихо — каза Стив. — И престани да си правиш майтап. Това не е шега.

— Пускал ли си някога блекджек?

— Не. И нямам намерение.

Роз се усмихна.

— Защото е против правилата?

Стив я погледна мълчаливо, после отместа поглед.

— Питал ли си се някога *защо* е против правилата? — Роз обърна лицето му и го принуди да срещне предизвикателния ѝ поглед.

— Знаеш *защо* имаме правила — отговори Стив. — Това е единственият начин, по който хората могат да живеят заедно. — Той стисна устни, когато тя въздъхна уморено. — Това е написано още на първа страница.

— Зная какво е написано в Наръчника. Но това не е *единственият* начин — настоя Роз. — Ако на хората са дадени правила, по които да живеят... граници, които не трябва да преминават... това означава, че от *другата* страна на тази разграничителна линия има съвсем различен начин за живеене.

— Разбира се — каза Стив. — Хората са го опитали преди хиляда години. И какво се е случило? Анархия, безредие, хаос. Градовете са изгорели. Светът със синьото небе е станал един голям отровен адски огън, от който са се родили мютите.

— Да, зная историята — прошепна Роз. — Случило се е нещо лошо, но никой от нас не знае какво... или колко лошо всъщност е било. Знаем единствено онова, което Първото семейство е сметнало за уместно да ни каже. Може би... — тя се поколеба — може би по някакви други начини животът е бил по-добър от сегашния.

Стив се засмя.

— Луда ли си? Без Джеферсън не би имало живот! Ако Първото семейство не е формулирало тези правила, Федерацията нямаше да съществува.

— Да, но...

— Престани, Роз! — изсъска Стив. — Не искам да слушам повече тези глупости.

— Добре — отговори Роз с презрителен смях. — Не се тревожи, няма да направя нищо, което да навреди на кариерата ти.

— За твоята кариера мислех — сопна се Стив.

Роз, изглежда, не беше убедена.

— Не се шегувам — ядосано каза Стив. И ако ще сме честни, поне двадесет процента от загрижеността му бяха за сестра му. Той хвана ръцете ѝ. — Тези твои налудничави идеи... този ренегатски разговор. Ти не можеш да разсъждаваш така, след като отидеш в Гранд Централ. Какво ти става?

Роз стисна устни, после наклони глава на една страна и загледа стиснатите си ръце.

— Може би имам нужда брат ми да се грижи за мен.

Очите им се срещнаха.

— Това не може да стане, Роз — тихо каза Стив. — Зная, че наистина не поддържам връзка с теб... но аз мисля за теб и...

— А как беше, когато и двамата бяхме в гимназията?

— Нещата се променят. Хората също.

— Аз съм човек и в мен нищо не се е променило. — Роз се наведе и нежно го целуна по устата, после се изправи с въздишка. — Даваш ли си сметка, че след тази седмица ние може би никога няма да се видим?

Стив се усмихна.

— Такъв е животът, Роз. С плач нищо не може да се промени.

— Не се каня да плача. — Роз пое дълбоко дъх. — Има нещо, което исках да ти кажа. — Тя замълча нерешително. — За нас.

— Какво?

— Ние с теб сме различни. Не сме като Джак и Ани. Или другите. Аз се чувствам близко до теб по начини, които не мога да обясня. Нямам предвид как беше преди да отидеш в Академията. Имам предвид по начини, които не разбирам. Никога ли не си се чувствал така?

Неочаквано Стив се почувства неспокоен.

— Не съм сигурен. Дай ми пример.

Роз стисна ръцете му по-силно и ухапа долната си устна. Накрая каза:

— Спомняш ли си онзи ден, когато най-последно се събуди и ти донесох закуска?

— Как мога да го забравя? — каза Стив. — Това се случи за първи път през целия ми живот.

— Дръж се сериозно — сопна се Роз. — Спомняш ли си как ми разказваше как си излязъл на десето ниво и за полета... и какво си почувствал, когато си излязъл над повърхността? — Роз понижи глас. — Онези неща, които си чувствал вътре в себе си. Страхът от връщане обратно вътре. — Очите на Стив се разшириха. — Не се тревожи, няма да кажа на никого. Но спомняш ли си, че те попитах кой ден и кой час е било, когато си направил този полет?

— Да — прошепна Стив.

— И ти ми каза. Но не ме попита защо искам да зная. — Роз прикова очите си в неговите. — Знаеш ли защо попитах?

Стив я погледна.

— Защо?

Роз отговори с колеблив шепот.

— Защото... защото *знаех*, че си *горе*. Чувствах всичко, което си чувствал ти... Когато се е случило. Изпитах същия страх, че ще бъда заровена жива, когато си се колебал, преди да рулираш под вратата на платформата. Бях в лабораторията с класа. Неочаквано изкрещях. Аз... мислех, че таванът ще падне и ще ме затрупа. Всички помислиха, че съм полудяла. Никога не съм изпитвала такива чувства.

Стив се опита да измъкне ръцете си от нейните, но Роз стискаше с неочаквана сила. Думите се лееха от устните ѝ.

— Аз видях всичко, Стив. Червените дървета, планините, слънцето, светещо върху водата, облаците, белите пясъчни вълни. *Аз бях горе с теб.*

Неочакван ужас обхвана Стив.

— Опита ли се да ми говориш чрез ума си? Твоя глас ли чух?

— Може би. Имаше и други гласове.

— Да — прошепна той.

— Откъде идват?

— Не зная — каза Стив.

— Защо се случва с нас? — прошепна Роз разтревожено. — Защо сме различни?

Стив усети, че му се завива свят. Ушите му бучаха. Почувства, че устните му мърдат; чу далечен глас да казва: „Не зная. Не зная.“ Но друга част от него знаеше, че вълната от ужас, която беше заляла тялото му, е генерирана от съзнанието, че отговорът на въпросите на Роз е заключен в неговия ум. Зад врата, която той не се решаваше да отвори. Врата, която беше заключена от други, защото тя скриваше тайна, която можеше да разруши Федерацията Амтрак.

Рано на следващия ден Стив стана и отиде в управлението на военната полиция на площад Ню Дийл, където — с помощта на една видеограма, дадена му от Барт — получи разрешение да придружи сестра си до Гранд Сентрал, преди да се яви в щаба на пионерите във форт Никсън-Уърт. Ани Брикман отиде с Джак до метрото да ги изпрати. Совалката от Финикс пристигна, Роз и Стив качиха вещевите си торби и се обърнаха да се сбогуват с настояниците си.

— Довиждане, татко Джак — каза Роз, целуна стария човек по челото и го погали нежно по главата. Устните на Джак помръднаха в отговор, но не излезе никакъв звук.

— Довиждане, сър — каза Стив, клекна на едно коляно до инвалидната количка и обгърна с ръка своя баща-настояник. Неочаквано треперещата ръка на Джак стисна другата му ръка здраво и силно, сякаш умиращият човек беше мобилизирал и последната

капка енергия в изтощеното си тяло за последната прегръдка — онази, с която неговият повереник щеше да го запомни.

— Довиждане, Ани. — Стив и Роз прегърнаха своята майка-настойница.

Високите скули на Ани почервенияха и обикновено твърдата ѝ брадичка затрепери.

— Пазете се... И винаги вършете само добри дела. Разбрахте ли?

— Не се тревожи, Ани — каза Стив. — Ти наистина ще се гордееш с нас. — Стисна ръката ѝ и се качи на совалката. Въздухът засъска в буталата, които почнаха да затварят плъзгащите се врати.

Роз целуна набързо Ани по бузата и влезе в купето. Ани се държа за вратата, докато тя не се затвори. Роз извика през стъклото:

— Ще се обадя довечера!

Стиснала устни, Ани кимна и замаха с две ръце. Совалката потегли.

Само една четвърт от вагона, за който Стив и Роз имаха билети, беше пълна. Повечето от пътниците спяха или гледаха телевизия със слушалки на ушите. Възседнала монорелса и движена от мощни линейни индукционни електродвигатели, совалката полетя през тесния тунел, чиято сива тъмнина се разнообразяваше само от пробягващите бели ленти, маркиращи разстоянието.

Макар че най-близкият пътник беше през четири редици и нямаше никаква възможност да ги чуе, никой от двамата не спомена за тайните, които бяха споделили предния ден. Стив и Роз не знаеха нищо за телепатията, нямаха дори дума за нея и бяха страшно изплашени от особеностите, които неволно бяха разкрили — или използвали. Ако се разбереше, че са „различни“ в едно общество, чиято структура и ценности бяха основани на пълно съгласие до втръсване, на колективно групово действие и монолитно единство, това щеше да доведе до крайно нежелани последици. Отклонението в поведението беше знак за потенциална измяна, нарушение на Втори кодекс, което водеше до арест и продължително лечение — известно като препрограмиране.

Никой от тях не искаше да рискува. Стив знаеше, че Роз има свои планове и мечти за бъдещето; съзнаваше, че успехът лежи в подчинението като скачането на добре обучени кучета през определените обръчи. Както беше казал Барт — „системата не прави

грешки“. Само хората грешат. Хората се провалят, не системата. Опитът за перчене водеше само до проблеми и за упоритите нарушители това можеше да се окаже дори фатално. Стив вече беше майстор на дисимиляцията. Беше разбрал на много ранна възраст, че в едно общество, чиито членове непрекъснато са поощрявани да проявяват във всяка постъпка в живота си седемте големи качества на трекерството (честност, лоялност, дисциплина, посветеност, храброст, интелигентност и умение), притежаването на осмото качество — лицемерие — е фатално за всеки, който има намерение да достигне до върха.

Роз беше различна. Всъщност тя дълго вярваше, че седемте велики качества, обезсмъртени от жертвата на минитмените и форејджърите, за които сега се казваше, че са съхранени в Първото семейство, са ръководни принципи, по които всеки трябва да живее; и *наистина* всички живееха по тях. Но сега дори и тя беше започнала да нарушава правилата. Тя се учеше. Бързо.

Прекараха три дни в разходки из столицата на Федерацията. Всичко беше много по-голямо и много по-величествено от района Рузвелт и макар че вече беше излизал над земята, Стив ахна, като видя истинските размери и блестящото великолепие на площад „Джон Уейн“. Огромен, дълбоко разположен купол — с диаметър една миля и височина половина, — отворен към пет великолепни тунела, всеки дълъг по цяла миля, известни като алеи. Те излизаха от купола и образуваха лъчите на звезда — символът на Тексас, вътрешния щат, основателя на Федерацията.

Самите шахти също бяха различни. В Рузвелт, където функционалността все още беше от първостепенна важност, жилищните участъци бяха построени около страните на шахтите, но в Гранд Централ — в съвсем новата шахта Сан Дансинто — в средата беше издигната огромна кула, чиито стени бяха изрязани, за да образуват серия от вътрешно свързани тераси, засадени с вечнозелени дървета, храсти и тучна зеленина.

От върха на тази вертикална каменна градина по скалите течеше вода, събираше се във вировете, ручейчета и водопадчета, плискаше се и се втурваше надолу през зеленината в езеро с формата на подкова

около калдъръмената основа на кулата. Достъпът до сградата на нива две и три беше през тесни сводести алеи.

Стив гледаше с отворена уста и се чудеше на водата, която се плискаше по хитроумно подредените тераси и пълнеше каменни вирове — които на свой ред пълнеха други под тях, и завършваше с едно последно плъзгане по гладката скална повърхност, за да се излее в езерото под краката му.

Роз видя няколко тъмни сенки да се стрелкат под повърхността.

— Стив... виж! Там има нещо!

— Да — каза Стив. — Риби.

— Риби? Наистина ли? Невероятно! — Роз гледаше във водата като хипнотизирана. — О, Стив, виж онази голямата, тъмнокафявата.

— Да — каза Стив. — Става за ядене.

Роз потрепери.

— Уф! Кристофър Кълъмбъс! Това наистина е ужасно, Стив. Повдига ми се, като те слушам.

— Пошегувах се — рече Стив, хвана я за ръка и я отведе от моста. Докато се връщаха по магистралата към площад „Джон Уейн“, се чудеше какво го беше накарало да направи такава чуждоземна бележка. Подобно на Роз той никога не беше ял и дори не беше помислял да яде риба. Фактически той беше познал какво представляват движещите се силуети от снимки на риби, които бе видял на една лекция в Академията за основните видове надземна флора и фауна. За рибата беше споменато само бегло, лекцията беше главно за запознаване с опасните змии и други хищни зверове, които можеха да срещнат по време на разузнавателните експедиции. Все пак, докато стояха и гледаха във водата, той имаше определеното чувство, че някъде в дъното на паметта му се крие името на тази тъмнокафява риба плюс знанието, че под петнистата кожа се крие розово нежно месо — изключително вкусно, особено когато е изпечено на огън.

Тъй като умовете им не бяха ангажирани с този случай, Стив реши да не казва нищо повече на Роз. Тя все още беше разстроена от споделените усещания за неговия надземен полет, за които нямаха никакво обяснение. Със започването след по-малко от седмица на изтощителния тригодишен курс за докторат по медицина, петнадесетгодишната му сестра имаше достатъчно неща, за които да се тревожи.

ГЛАВА 7

Когато най-накрая се изправиш лице в лице с ешелон от фургони, първото нещо, което ти прави впечатление, са неговите размери. Защото ешелоните са огромни. В сравнение с тях релсовите совалки за ракетите МХ, които осигуряваха подслон и транспорт за основателите на Федерацията Амтрак, приличаха на влакчетата, на които се бяха возили децата в увеселителните паркове преди Холокоста.

„Луизианската дама“ — която разглеждаше Стив — беше много секционно съчленено превозно средство от космическата ера *дълго двеста метра!* Вярваше се, че това е друг пример за гения на инженер-конструкторите на Първото семейство, но всъщност концепцията не беше оригинална. Това беше просто усъвършенстван модел на експериментални прототипове на армията на САЩ от 1960-те. Техническите спецификации и конструктивни подробности бяха оцелели при Холокоста, понеже бяха съхранени в огромната памет на КЪЛЪМБЪС, гигантския компютър, който беше водещ интелект на Федерацията, неизчерпаем източник на наука и технология от 20-о столетие, от който Първото семейство черпеше вдъхновението си.

„Дамата“ се състоеше от два фургона за командване и контрол на огъня с кабинни, високи по тридесет и пет фута и разположени в началото и края на ешелона, два тягови фургона и дванадесет с оръжие, товари и жилища — всичките свързани посредством гъвкави проходи. Всяка от четиридесетфутовите секции беше монтирана на четири огромни пневматични гуми с диаметър дванадесет фута и широчина също дванадесет фута, които можеха да се движат по почти всякакъв терен. Захранвани с водород турбини, монтирани в тяговите фургонали, произвеждаха електроенергия за двигателните електромотори, прикрепени към всяко от шестдесет и четирите колела.

В боядисаната с камуфлажно черно, кафяво и два цвята червено обшивка „Супер Кон“ на ешелона беше пресовано олово за антирадиационна защита. Всеки фургон имаше няколко малки

екранирани отвора за перископ с армирано стъкло — те се използваха при критични обстоятелства, но при нормални условия наблюденията се извършваха посредством комплекси от дистанционно управлявани телевизионни камери. Наблюденията на големи разстояния се извършваха от поделение от десет планера „Скайхок“, управлявани от планеристи като Стив. Ешелонът беше оборудван с въздушни оръдия и лазерни оръжия плюс различни други електронни прибори — и за отбрана от малко разстояние — невидими дюзи с прегрята пара, която за секунди можеше да изгори човешка плът до костта.

Гас Уайт и Стив стояха край „Дамата“. Гас все още беше бесен, че не беше получил назначение на „Биг Ред Уан“, но полагаше усилия да не го показва.

— Какво ще кажеш?

Стив учудено поклати глава.

— Макар че тренирахме цяла година на макет с действителни размери и живяхме в симулатора цяла седмица, когато го видиш в истинския му вид какъв е... — Не можа да намери думи.

— Огромен — каза Гас.

— Да — съгласи се Стив. — Нищо чудно, че проклетите мюти бягат презглава към планините, когато видят ешелоните.

— Да — усмихна се Гас. — Наричат ги „железни змии“. Нямам търпение да видя лицата им, когато тези змии започнат да издишват срещу тях прегрята пара.

Двамата вървяха покрай ешелона и отбелязваха куполите с многоцветни оръдия, монтирани отстрани и на покривите на фургоните. Отделения инженери проверяваха моторите на огромните колела и движението на лостовете за управление.

Гас се навря под един фургон, погледна предпазливо спускащите се отдолу зловещи дюзи и промърмори:

— Ама какъв начин за отбрана, а?

После отиде при Стив и двамата разгледаха едно от огромните колела — проверяваха вградените плочи от тунгстенова стомана, които представляваха грайферите на масивната гума.

— Не е голямо удоволствие да те прегази такова нещо — отбеляза Стив.

— Ей, вие двамата! — извика един глух твърд глас.

Стив и Гас се обърнаха и видяха едно набито момиче в син планеристки комбинезон. Беше с късо подстригана черна коса, гладко овално непривлекателно лице и стиснати устни; беше накривила такето си ниско над сивите очи, които изглеждаха полузатворени, но явно не пропускаха нищо. На ръкава си имаше три червени лентички на командир на отделение. Над левия джоб на гърдите ѝ имаше две златни крила с пет златни звездички под тях; етикетът, отпечатан над десния ѝ джоб, я идентифицираше като 7571 КАЗАН ДЖ.

— Завършихте ли инспекционната си обиколка? — попита КАЗАН ДЖ.

— Тъй вярно! — отговори в един глас Гас и Стив, застанаха мирно и отдадоха чест. Отговорът на Казан не отстъпваше на техния по старание и точност.

Докато те гледаха безизразно право напред, Казан прочете имената им на етикетите и ги огледа.

— Уайт и Брикман... А, да... интеллигентните. — Обиколи ги, но не можа да открие никакъв пропуск във външния им вид. — Къде са Фазети и Уебър?

— Съвсем не знам. Не сме ги виждали — отсечено отвърна Стив.

— Нямаше ги, когато се регистрирахме — добави Гас.

— Аз ще ви кажа — съобщи Казан. — В залата за брифинг, където командирът на ешелона прави инструктаж преди потегляне.

— Н-но — заекна Гас. — Инструктажът е за десет и петнадесет.

— Изтеглен е напред с тридесет минути — отговори рязко Казан. — Никой ли от вас не гледа екраните? — Тя посочи най-близкия телевизионен монитор. На екрана светваше съобщение за променения час в синхрон с червената светлина за точно време под пулта.

Стив и Гас гледаха смутени монитора.

— Да, очевидно не гледате — заключи Казан, направи се на много възмутена и поклати глава. — Три години в Академията и единственото, което можете да правите, е да се държите като ученици от началното училище, тръгнаха на екскурзия.

— Няма да се повтори — каза Стив. И си позволи една кратка усмивка. — Просто сме силно впечатлени от „Дамата“.

— Запази тази хубава момчешка усмивка за друг път, Брикман — сопна се Казан. — И можеш да си скриеш зъбите. Ако ги види отново, ще ги събираш по земята. Ясна ли съм?

Лицето на Стив се превърна в каменна маска.

— Тъй вярно!

— Добре. — Казан насочи вниманието им към диагоналните лентички за чин. — Виждате ли ги? Те са, за да ви напомнят три неща. — Тя сложи пръст върху най-горната. — Първо, че съм ви командир. Второ, че когато викна, трябва да заставате мирно. Трето, не търпя никакви глупости... особено от новобранци. Comprendo?^[1]

— Тъй вярно! — извикаха в хор двамата планеристи.

Казан ги освободи с кимване.

— Добре. Сега бегом в осемнадесети блок.

Стив и Гас още веднъж отдадоха чест и побягнаха.

— Голяма гаднярка — промърмори Гас, докато тичаха.

Гласът на Казан ги настигна:

— Да! Гаднярка съм!

Двамата млади планеристи стигнаха блок 18 за по-малко от минута. Спряха пред вратата да си поемат дъх и след това влязоха. Почти триста мъже и жени се бяха настанили на редиците столове. Рик Фазети се надигна и им посочи местата, които той и съвипусникът им Уебър им бяха запазили.

— Току-що срещнахме командира на отделението — промърмори Гас и извъртя очи, защото точно тогава Казан мина покрай тях.

— Видяхте ли, че има пет звездички? — прошепна Фазети.

— Да — отговори Стив. — По една за всеки изяден жив човек. — Всъщност всяка звездичка означаваше двумесечна работна обиколка. Още една и Казан щеше да спечели „Лъки Сикс“ — двоен златен триъгълник в долния край на ръкава — плюс покана от Белия дом и обед с Генералния президент.

Стив седна, Казан мина напред и непринудено зае мястото си на първия ред до другите командири на отделения.

— Колко годишна мислиш, че е? — попита Уебър.

Гас Уайт вдигна рамене.

— Четири тура... трябва да е поне на двадесет и две.

Стив гледаше над редицата ниско остригани глави към Казан.

— Какво означава „Дж“ в името й?

— Джоди — прошепна Фазети. — Джоди Казан.

„Окей, Джоди Казан — помисли си Стив. — Правиш се на строга. Е, ще те видим колко си строга...“

Нямаше съмнение във физическата сила на човека, който излезе на трибуната в залата за инструктаж. Беше огромен, с туловище като варел и с ръце достатъчно големи да ти изстискат главата като лимон. Имаше силно загоряло грубо лице, жилест врат и жълта коса, подстригана почти до кожата; беше облечен в бозава полева униформа с по една широка диагонална червена лентичка на всеки ръкав и висока широкопола шапка със значка на Федерацията.

Всички замълчаха, когато мъжът застана разкрячен до катедрата, стиснал тънко бастунче с позлатен връх — приличаше на луксозна версия на стековете, носени от офицерите по строева подготовка във военните академии.

Мъжът огледа стаята.

— Така... пак се срещаме. В по-голямата си част виждам същите уморени стари лица. — Той посочи със стека един почти плешив мъж, седнал на няколко реда зад първия. — И Тино пак е забравил да се подстриже...

Ветераните пионери се разсмяха.

— ... и останалите все още се смеят на моите изтъркани шеги. Продължавайте. Ласкателството няма да ви заведе доникъде, но и няма да ви навреди. Обаче... тъй като имаме пристигнала група новобранци, може би е по-добре да се представя. — Той погледна към дъното на залата и засили малко звука на усилвателя. — Казвам се Бък Макдонъл — понякога при раздаване на карти през нощта ме наричат Голямото Д. Аз съм комендантът на „Дамата“. Човекът, към когото се отнасяте, когато имате проблеми. Затова имам такива широки рамене, на които са плакали толкова много хора. — Речта му беше прекъсната от неискрен смях сред ветераните. — Играйте по правилата и ще видите, че съм много разбран човек. Ако не играете по правилата... — той почука лентичката за ранг със стека, — сте обречени да завършите със задник, нашарен с ей такива. — Макдонъл спря за малко да им позволи да осъзнаят заплахата. — Главната ми задача е да се грижа заповедите на командира на ешелона и на неговите заместници да се изпълняват... до последната запетайка. И подпомаган от командирите на вашите групи, аз отговарям също за дисциплината на ешелона. Всеки новобранец, който смята, че може да се отпусне, защото не е на „Биг

Ред Уан“, по-добре да помисли отново. Няма да намерите по-труден ешелон от „Дамата“, затова по-добре дръжте носовете си чисти и фургоните подредени...

Мақдонъл видя как боецът до вратата застана мирно, прибра крака, пхна стека под лявата си ръка, стисна позлатения му край между дланта и палеца на лявата си ръка и избоботи:

— Ешелон... МИРНО!

Всички скочиха на крака и изпгнаха рамене. В залата за инструктаж влезе Бил Хартман, командирът на ешелона, следван от своите десетима заместници. Всички носеха хромовожълти командирски фуражки с дълги козирки и с изключение на офицера по въздушни операции, масленобозави полеви униформи.

Когато се качиха на подиума и Хартман отиде до трибуната, гласът на Мақдонъл избоботи отново:

— Еше-лонн...

— Хей!!! — отвърна в хор залата. Земята потрепери, когато триста мъже и жени като един удариха крак и вдигнаха дясна ръка за поздрав.

Мақдонъл пъргаво се обърна към Хартман и вдигна отсечено дясната си ръка до периферията на шапката си. Хартман отговори с нещо като жест за прогонване на муха. Стив се почувства успокоен. Нямаше нищо против упражненията и съпровождащите ги глупости, докато в тях имаше смисъл. Трудно беше от това разстояние да е сигурен, но сивокосият Хартман излъчваше аура на ум и интелект. Беше дори по-висок от Мақдонъл, със слабо лице и квадратна брада, чиято най-забележителна особеност бяха големите бели мустаци. Застанал самичък, командирът Хартман можеше да бъде взет за едър, но до дебеловратата грамада на Мақдонъл определено изглеждаше незначителен.

Мақдонъл се обърна към екипажа на „Дамата“.

— Ешелон... СВОБОДНО!

Мъжете седнаха и се взряха в Хартман. Помощниците му се подредиха като на шахматна дъска зад него.

Гас се наведе към Стив и прошепна:

— Наричат го Буфало Бил.

Хартман остави фуражката си на катедрата, постави до нея джобен видеобележник, прекара ръка по сребърносивата си коса и

приглади мустаци.

— Добро утро, господа. — Спря да огледа аудиторията. — Виждам, че, както изглежда, вече сме готови, така че очевидно сме ви дали повече от необходимата домашна отпускат. Не зная как е с вас, но след две седмици престой аз започвам да изпитвам меланхолия, след три почти съм готов да постъпя доброволно в някое полицейско управление и в края на четвъртата ми се ще да се свържа с някой от престъпния свят.

От аудиторията се чу одобрително мърморене.

— За щастие тогава получавам зелена светлина от Съвета за тактически планове. И след като получа дата за заминаване, се чувствам щастлив като новобранците днес... вие от старата служба сте чували това и преди. Новобранците са тези, които трябва да се чудят за какво, по дяволите, ги плещя такива.

Хартман погледна видеобележника си, след това насочи думите си към задната половина на редовете.

— Разбирам, че имаме петдесет попълнения с бойци и четирима нови планеристи. По-късно ще имам възможност да се срещна поотделно с всеки един, но за момента бих искал да кажа на всички ви: „Добре дошли на борда на Дамата“.

— Макар че всички сте преминали под земята обучение на симулатори — продължи той, — отначало вероятно нещата ще ви се видят малко странни. Вие може би знаете как работи всичко и къде се предполага да бъде всеки, но някак си дори и най-добрите макети не могат да дублират онова, което се изпитва на истинския ешелон. Преди всичко те никога не могат да пресъздадат атмосферата. — Лицето на командира се сбърчи в усмивка. — Триста мазолести ръце на пионери генерират много статично електричество... а това не може да се симулира електронно.

Старите пионери се засмяха.

Хартман вдигна ръка.

— Същото се отнася и за бойните упражнения. Ще откриете, че те изглеждат много различни, когато трябва да убиете за първи път или да бъдете убити.

— Не мога да чакам — промърмори Гас. Стив също изпитваше чувство на очакване. Седнал тук, заобиколен от триста души, той чувстваше едно неизразено вълнение да тече през стаята; електрическа

сила, минаваща през техните тела, свързваща ги един с друг. Нещо, което в стари времена било известно като *esprit de corps*^[2].

— Виждам по лицата ви — продължи Хартман, — че искате да знаете къде отиваме. Ще ви кажа в най-общи линии. През следващите пет дни „Дамата“ бързо ще бъде натоварена и на шестия ще потегли, за да извърши два курса за зареждане на попътните станции в Канзас и Колорадо. Тези две излизания — които ще бъдат отиване и връщане — ще дадат на новото попълнение богата възможност да се запознае с работните условия. Във втората фаза на нашата мисия става интересно.

Цялата стая затаи дъх, когато Хартман спря. Всички се бяха надигнали на ръба на столовете си.

— „Дамата“ е избрана да извърши първото проникване дълбоко в територията на Плейнфолк. Отиваме на лов, господа... на северозапад в Небраска, Уайоминг и Южна Дакота...

— Йеее-хх-хааа! — Триста гърла нададоха едновременно стария боен вик и екипажът на „Дамата“ скочи на крака със светнали лица. Стив, Гас, Фазети и Уебър също се изправиха с разтуптени сърца.

Бък Макдонъл отиде до края на подиума и избоботи:

— Кой е за „Дамата“?

— Ние! — изрева екипажът. Триста десни ръце се вдигнаха във въздуха.

— Готови и кадърни ли сме? — избоботи пак Макдонъл.

— Да!!! — изрева екипажът и отново десните ръце се вдигнаха. — ДА ТРЪГВАМЕ — ДА ТРЪГВАМЕ — ДА ТРЪГВАМЕ!!!

Хартман и неговите помощници отговориха на възгласите на мъжете със същото ликуване и поздравиха със стиснати юмруци.

Следващите пет дни минаха бързо. Нощта преливаше в ден, тъй като целият състав на „Дамата“ работеше на денонощни смени; на мястото на фургони с оръжие се прикачваха други с контейнери и се товареха с материали, припаси и концентрирани храни за попътните станции; останалите фургони се пълнеха с хранителни пакети, оборудване, муниции и други товари, необходими за ешелона; проверяваше се обхватът на действие на комуникационна апаратура, оръжието, енергията, контролните и аварийни поддържащи системи.

Освен останалата работа отделението на Стив трябваше да провери дванадесетте скайхока — два от тях резервни — преди да сгънат крилата им и да ги подредят в товарния фургон на „Дамата“. В допълнение на деветте планеристи под нейно подчинение Джоди Казан командваше десет души наземен персонал, чиято главна задача беше да помагат за издигане на площадката за летене, пускане, прибиране, подреждане и поддържане на планерите.

Подобно на другите възпитаници на Академията Стив беше обучен и като наземен, и като летателен инженер. Той можеше да обслужва, поправя и ако е необходимо, да възстановява самолети. В случай на критична ситуация можеше също да изпълнява редица други длъжности, включително и да действа като наземен боец.

Някои от специалните категории воители също имаха многофункционални квалификации. При такъв относително прост планер като „Скайхок“ много пионери можеха да бъдат обучени като планеристи. Усвояването на уменията да се лети с планер не беше проблем. Имаше друга причина, поради която планеристите с основание се считаха — както беше казал главният летателен инструктор Карол — за елитна сила на Федерацията. Онова, което ги отличаваше от останалите трекари, беше тяхната способност да действат *самостоятелно* много дълго — ако е необходимо дни и седмици. Планеристите бяха високо дисциплинирани вълци единаци — единственото разрешено нарушение в строго контролираното общество, което непрекъснато акцентуваше върху груповата идентичност и груповото усилие.

Воилите в трекарските експедиции можеха да действат извън сигурността на ешелона като членове на бойни групи, но мнозина изпитваха страх от истинската необятност на земята. Изолиран от поделението и другарите си, обикновеният воин се деморализираше за часове. Претърпяваше прогресираща дезориентация и ако бъдеше изолиран за двадесет и четири часа или повече, движенията му ставаха все по-летаргични. Той търсеше укритие в пещера или си изкопаваше дупка и оставаше там — неспособен на нищо. Намирани бяха воители — след няколко дни, прекарани извън ешелона — в напълно коматозно състояние. Ако не ги откриеха, те просто умираха — от изтощение или глад. В дневниците на трекарските експедиции имаше доклади за хора,

намерени мъртви от жажда на брегове на реки. В други случаи, когато нямаше укритие, бяха намирани трекери, заровили се живи.

Работата в периода преди качване беше организирана в цикъл от четири часа труд и четири часа почивка; всяко отделение бе разделено на две групи, за да могат специалистите по поддържане и тестване на апаратурата да продължат да работят без прекъсване. Четирите часа почивка бяха известни като „отбой“ — бързо отлитащ момент, през който хората от екипажите можеха да се занимават с лични работи и да откраднат малко време за сън.

Това беше също време, когато Стив и другите новобранци разпитваха старата служба като как е „горе“. В зависимост от отношението ти към военните неща може да е тъжно или да е успокоително да научиш, че въпреки Холокоста войниците не са се променили от паметивека. Стив и другите млади планеристи бяха угощавани със смразяващи кръвта разкази за ръкопашни боеве и за примитивното дивачество на техния лукав враг — полуидиотите-полумагьосници мюти.

— Знаете ли какво правят тези същества с бучки по главите със заловените живи? — каза един прошарен пионер в заключение на едно особено ужасно описание на жестокостите на мютите.

Осемте новобранци, които седяха около него, повечето с отворени уста, мълчаливо поклатиха глави.

— Отнасят те на един прът в селото, разпъват те и след това насъскват глутница бобри.

— Какво е бобър? — попита Стив.

— Женски мют — каза сивокосият. — Никога ли не сте чували за силния бобър?

— Не — призна Стив. Другите мълчаливо поклатиха глави.

Пионерът ги огледа и също поклати глава.

— Виждам, приятели, че има още много да учите. Във всеки случай... пет или шест от тези ядаци на пионери се разполагат около теб... нали? И ти лежиш и гледаш големите им челюсти и големите им зъби, и се молиш някой да ти направи услуга и да ти прегризе гърлото. Но не. Знаете ли какво правят? Изреждат се да си пъхат езика в пъпа ти. Истина е, както е истина, че аз седя пред вас. После малко по малко

двама започват нагоре по раменете и ръцете, а други двама надолу към краката. Близване малко тук, отхапване там. Когато долните двама започнат да целуват капачките на коленете ти, започваш да си мислиш: „Ей, по дяволите! Това не е чак толкова лошо“. И може би започва да ти става дори малко приятно.

Слушателите му се бяха навели напред и прехласнати поглъщаха всяка дума.

Пионерът облиза устни и продължи, гласът му стана по-мек.

— Точно това чакат те. Един сяда на корема ти и си навира задника в лицето ти. „О, Кълъмбъс! — казваш си. — Защо няма нищо за това в Книгата?“ Тогава четирима грабват по един крак и ръка и започват да ти отхапват пръстите. И ти крещиш, ах, как крещиш! О, Кълъмбъс! Стигаш до горното до. Страшно боли, повярвайте ми. — Пионерът вдигна ръце и разпери пръсти. Средните пръсти и на двете му ръце бяха скъсени до втората става, а на безимените липсваха първите фаланги.

— Това е за начало. И точно когато мислиш, че не можеш да издържиш болката, онзи на гърдите ти оголва големите си зъби и ти отхапва топките, както планински лъв откъсва крак на бизон. И докато го прави, друг бобър кляка зад главата ти, хваща те за ушите и ти изсмуква очите!

Стив почувства как студена тръпка пронизва слабините му. Лицето на Гас Уайт, който седеше между Фазети и Уебър, позеленя; той стана, отиде в коридора и повърна. Разказвачът на историята — Лъки Сикс, известен като Логан Лошата новина, се обърна към Стив със самодоволна усмивка.

— Сигурен ли си, че приятелят ти е подходящ за това пътуване?

Като мислеше за това по-късно, Стив беше склонен да отхвърли голяма част от чутоето, но пък беше заинтригуван от неясните разкази за магията на мют. Реши да рискува и да попита Джоди Казан. За своя изненада откри, че когато Казан не е дежурна, войнствеността ѝ пада под точката на кипене и макар да не можеше да бъде характеризирана като приятелски настроена, беше поне достъпна, въпреки че се държеше сухо и говореше лаконично. Тя призна, че се случвали „някои странни неща“, но очевидно не желаше да обсъжда въпроса. Когато Стив я притисна за подробности, тя протегна ръка и каза:

— Дай ми картата си за самоличност.

После стана от масата, където пиеха джава, и отвори обществения архив на най-близкия видеомонитор с неговата сензорна карта.

Стив отиде до него и когато тя намери съдържанието на историческата част, погледна над рамото ѝ и каза:

— Прочел съм всичко това.

— Не всичко — възрази Казан. — Има различни нива на достъп в зависимост къде си... и кой си. Не знаеш ли? — Тя го погледна. — Очевидно не.

— Искаш да кажеш... че има данни, които ние не знаем? — попита Стив и си спомни какво му беше казала Роз. Възможността да съществува повече информация никога не му беше минавала през ума. Хранилище на скрита информация! Неофициалното признание на Казан на този факт дойде като потресаващо откровение. — Това е... невероятно.

Казан вдигна рамене.

— Онова, което не знаеш, не ти липсва. Ти ще получиш достъп до друго ниво, когато някой в Белия дом реши, че си готов за него. Когато това стане, ще маркират картата ти. Ще я подобрят. — Тя набра седемцифров код, изкара справката, която търсеше, и стана от стола. — Сядай.

Стив седна и загледа печатната извадка на екрана. Беше озаглавена: „922–854–6/МАГЪОСНИЧЕСТВО НА МЮТ“.

— Тук има думи, които никога не съм срещал.

— Няма значение — отсече Казан и седна на ръба на масата. — Просто чети на глас.

Стив пое дълбоко дъх и започна:

— Магъосничество на мют. От време на време се разпространяват слухове, че мютите притежават паранормални... какво значи това?

— Продължавай — заповяда Казан.

— ... паранормални възможности за комуникация и способност да контролират природните сили. Тази претенция може определено да бъде отхвърлена. Многократните изследвания показват, че временните тактически успехи, постигнати от племената мют в атаките на ешелоните и попътните станции, без изключение се дължат на некомпетентност или недостатъчна воля на командира на ешелона и

неговите екипажи. Във всеки разгледан от експертите случай за допускане на... мистични... сили при мютите е установено, че то е било използвано от не изпълнили задълженията си лица, с цел да дадат някакво обяснение за неуспеха си и с надеждата да избегнат наказание. — Стив погледна Казан.

— Това е официалното — каза тя.

Стив затвори файла, взе сензорната си карта за самоличност и я прибра в защитния портфейл.

— Да, но... вярно ли е?

Казан присви очи.

— Ще се правя, че не съм чула това.

На шестия ден депото беше изпълнено с роднини на екипажите от съседния район Никсън. Направлявани от военната полиция, те вървяха в редици по дългите перони и притиснати до ограничителните бариери, наблюдаваха как под погледа на Хартман и неговите десетима заместници екипажът се подрежда отделение подир отделение край „Дамата“.

Под гърмящата команда на Бък Макдонъл екипажът застана мирно, а полюшващата се тълпа замлъкна — и от високоговорителите на гарата прозвуча познатата, вълнуваща сърцата фанфара за Първото семейство. На вездесъщите телевизионни екрани се появи лицето на Джордж Уошингтън 31-ви и с твърд, добре модулиран глас той произнесе кратка вдъхновяваща реч — на която екипажът на „Дамата“ и тълпата отвърнаха с гръмогласно „ХЕЙ!“

При командата „КАЧВАЙ СЕ“ екипажът бързо се качи и зае местата си. Херметичните люкове се затвориха; на видеокомуникационната система на ешелона махащата с ръце тълпа се превърна в електронен образ. Горен на капрата — контролният център на челния команден фургон, — седнал на командирския стол, Хартман извика четящата система и произнесе пред микрофона очакваните с нетърпение думи: „Фургони СТАРТ!“ Турбините с размери на слонове завиха пронизително на максимални обороти. Към двигателните мотори потече енергия. Покритите със стомана гигантски колела се завъртяха и изкараха огромната змия от перона и покрай вълнуващата се тълпа наблюдатели.

На екрана над себе си Стив видя тълпата да тича покрай ешелона; чу хората да крещят ободрително; развълнува се, когато музиката заля перона и ешелона; запя заедно с другите, когато „Луизианската дама“ започна дългото пътуване нагоре по наклона към повърхността на земята, пригласяйки на ехото на химна на пионерите „Жълтата роза на Тексас“.

---

[1] Разбрахте ли? (исп.) — Б.пр. ↑

[2] Дух на другарство и лоялност (фр.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 8

След няколко дни, предсказани от Мистър Сноу, една хайка от мечки се върна в селището и съобщи задъхана, че били видели на небето стрелолости. И посочиха на юг; в небето там, отвъд края на света, имаше тъмни дъждовни облаци и се чуваше бумтеж.

— Колко далече бяха, когато ги видяхте? — попита Мистър Сноу мечките, когато те се изправиха пред набързо събралите се старейшини.

— На два дни тичане — отговори Мак-Трак, водачът на ловната хайка.

— Значи ли това, че желязната змия идва? — попита Кадилак. Той седеше на определеното му място до среброкосия летописец. С изключение на онези мечки, които бяха на предните защитни постове на селището, се бе събрало цялото племе.

Мистър Сноу кимна.

— Да, това е предсказано от Небесните гласове. Облачните воители търсят най-добрия път, по който да мине змията. — Той замълча, после добави навъсено. — И нас.

Наклякалите мюти зашептяха благоговейно.

— Не трябва ли да избягаме? — попита Лонг-Туут^[1], старейшина на племето.

Мистър Сноу поклати глава.

— Не можем да изпреварим облачните воители. Те могат да се издигат над планините като орли и да виждат надалеч като тях. Но можем да скрием колибите си. Трябва да преместим селището в гората, която е на четири стрели от мястото, където се намираме.

Мютите не обичаха горите — предпочитаха да спят под открито небе.

— Там е тъмно — каза един воин, Хърши-Бар. — Бил съм на това място. Дърветата са толкова нагъсто, че клоните ти натискат главата. Няма да можем да дишаме.

— Тъмнината ще ни скрие — каза Мистър Сноу. — И е добре, че дърветата са нагъсто. Желязната змия няма да може да влезе. Страхът от гласовете на гората стяга гърдите ти. Трябва да преодолееш този страх. Направи зелените духове свои приятели и гората ще те подслони и защити. И скоро ще видиш, че можеш да дишаш леко, като на ясен планински връх.

Старейшините приеха съвета на Мистър Сноу, извикаха войните М'Кол от постовете на върха на хълма, племето бързо събра колибите си от кожа и пръти, уви гърнетата и другата покъщнина в рогозки, изплетени от трева, и натовари всичко на колове за носене — носеха ги на рамене по четирима души, като закрыта носилка. За два часа двехилядното племе М'Кол беше подредено в две дълги редици с мечки в началото, средата и края на колоната. Ролинг-Стоун, някога велик воин, вече застаряващ, но все още чевръст, даде команда за тръгване; племето тръгна в тръс, после разшири крачка и премина на ход с големи скокове, с каквито се движеха мютите при поход. На края на колоната мечки влачеха клони, за да прикрият следите, оставени от двете редици бегълци.

Когато селището беше изградено отново на една малка просека на неколкостотин метра навътре от южния край на гората, племето се събра и наклея около старейшините, скупчено в различни групи; войните мечки — мъжете над четирнадесет години; жените вълчици — жени воители от същата възрастова група, които при опасност можеха да се бият заедно с мечките, но главната им задача беше отбрана на селището; малките деца от двата пола между шест и четирнадесет години с техните водачи на групи; кърмачките, с деца до пет години; и старейшините на племето — всички над петдесет години. Всички — с изключение на най-малките, които носеха на ръце — бяха вървели сами. Всички над петдесет, които не можеха да вървят, се оставяха да умрат. На езика на мютите, когато се кажеше за някого „без крака“, означаваше, че той е мъртъв или почти мъртъв.

Мистър Сноу седеше от едната страна на старейшините на племето, в случай че трябва да им даде съвет. Кадилак, който седеше зад него, потърси с очи Клиъруотър. Тя беше с племенните си сестри сред вълчиците.

Обсъждаше се как трябва да реагира племето на неминуемото пристигане на желязната змия на тяхна територия. Говореше Айрън-Мейдън, старейшина — защитаваше бързо оттегляне.

— Племената от юг казват, че дъхът на змията превръща хората в кости. Че остро желязо не може да пробие кожата ѝ. Че има очи на главата и опашката, които могат да виждат в тъмното, и че...

Мотор-Хед изсумтя и скочи.

— Защо ни пълниш ушите с измислици на малодушни хора?! Тези на юг не са Плейнфолк. Те живеят под петата на подземните хора. Нека не слушаме повече техните страхливи думи. Имената на техните племена са кал в нашите уши! — Той плю на земята: ритуален жест на открито пренебрежение.

Мистър Сноу вдигна ръка, за да спре гневния отговор на Айрън-Мейдън.

— Не бива да ги съдим. Макар че не са от Плейнфолк, мнозина от нашите южни братя дълго и упорито са се били с острото желязо... и са умрели с името на племето си на уста.

Мотор-Хед се разрача и скръсти мускулестите си ръце.

— Те не се бият като нас.

— Хей-яа! — извикаха в хор струпаните воини.

Мистър Сноу се усмихна.

— Никой не се бие като М'Кол. Това е истина, изсечена в сърцето на света. Но онези на юг, които са избрали живота, познават тъмнината на безчестието. Техните ръце и крака са завързани с железни въжета и всички те работят под камшик от изгрев до залез като опитомените волове от Старото време.

— Ой-йее... — изохка племето в един глас и всички се полюшнаха настрана — традиционната реакция при лоши новини.

Ролинг-Стоун, главният старейшина, се обърна към Мистър Сноу и попита:

— Какво казват Небесните гласове?

Мистър Сноу затвори за малко очи. Цялото племе го гледаше.

— Казват, че има два пътя, по които можем да тръгнем: да се оттеглим във високите хълмове, където желязната змия не може да ни преследва... или да останем и да се бием на избрана от нас земя. Ако се отправим към хълмовете, ще трябва да изоставим хлебните стръкове и другата земна храна, която сме засадили. Защото ако

желязната змия стигне дотук без съпротива, можете да сте сигурни, че всичко, което сме посели, ще бъде унищожено, преди да го приберем.

— Не можем да си дадем местата, на които садим — каза Бъфало-Хед. — А и ни трябва семе да засеем в Новата земя.

— Нямаме ли никакви запаси? — попита Кадилак.

— Съвсем малко — отговори тя. — Останалото е замърсено от сива прах. — Бъфало-Хед беше главната от жените, натоварени да се грижат за хранителните запаси на М'Кол.

— Ойй-йее... — простена племето.

— Ако останем и се бием — каза Стинг-Рей, друг старейшина — много племенни братя ще умрат.

— Това е сигурно — съгласи се Мистър Сноу.

— Но ако се преместим в хълмовете — каза Бъфало-Хед, — в колибите ни няма да има нищо, когато дойде Бялата смърт. Мечките ще трябва да нахлуят в други селища. На месото ще има кръв. Нашите братя по душа няма да ни позволят да вземем храната от техните усти, без да убиваме.

Хок-Уинд скочи и викна:

— Ние не се страхуваме да умрем! Но ако трябва да целунем острото желязо, трябва да го направим над телата на подземни хора.

— Хей-ай! — изреваха воините.

Кадилак стана.

— Моят брат мечка говори с мъдростта на велик воин. Ние трябва да защитим нашите територии от онези, които не са ни подали приятелска ръка, но ако убием онези, които сме направили наши братя по душа, няма да сме по-добри от червеите, които ядат мъртви. Плейнфолк ще стане като пепел, разпръсната по четирите краища на празна земя.

Кадилак седна. Мистър Сноу кимна одобрително.

— Добре казано. Ако това стане, дори силата на Талисмана не може да ни събере отново. Нашата територия е свещена, но ние винаги трябва да помним, че Плейнфолк са братя под небето. Дори онези, които са кал в нашите усти, един ден ще застанат на наша страна срещу подземните хора.

— Това са добри думи — каза Ролинг-Стоун, главният старейшина. — Да се надяваме, че този ден ще дойде.

— Но не и преди да сме напълнили стълбовете си за глави! — извика Конвой от задната редица на струпаните воини.

— Хей-яа! — отговориха воините сред силен смях.

— Всичките ще дъвчете кост преди луната да скрие лицето си — каза Мистър Сноу. — И ако Мо-Таун, нашата майка, не пие от потоците на вашия живот, стълбовете ви ще тежат от глави на подземни хора.

— Хей-яа! — извикаха мечките.

Ролинг-Стоун погледна тревожно другите старейшини на племето и попита:

— Това съвет на Небесните гласове ли е?

— Небесните гласове ни съветват да сме предпазливи — отговори Мистър Сноу. — Ще трябва нещо повече от силата на буйната кръв на нашите мечки да се спре желязната змия. Хитрост и магия са оръжията, които трябва да използваме.

— Ще можеш ли да призовеш земната магия? — попита Лонг-Туут.

— Ако Талисмана го пожелае — отговори Мистър Сноу.

— Но дори той да подкрепи ръката ми, мнозина от онези, които седят пред нас, няма да чуят неговите огнени песни. Това е годината, в която Мо-Таун се намира в Черната кула на Тамла. Сърцето ѝ е изпълнено с любов към Ши-Карго, но гърлото ѝ е сухо. Тя е жадна... и когато пие, много потоци ще пресъхнат.

— Мо-Таун ще има кръв и от гърлата на подземните хора — изръмжа Мотор-Хед.

— Хей-яа — промърмориха воините със същото ниско гърлено ръмжене.

Ролинг-Стоун вдигна двете си ръце за тишина.

— Стига приказки. Нека онези, които ще тръгнат към хълмовете, станат, за да бъдат преброени!

Никой не помръдна.

— М'Колите казаха — рече Ролинг-Стоун. — Ние имаме сила и ще се бием с желязната змия!

Всички слушатели на Мистър Сноу, от най-малкото дете до най-стария мют, скочиха на крака и радостно размахаха юмурици във въздуха. Гората около тях потрепери от гръмотевичния рев на одобрение.

— Хей-яа! Хей-яа! Хей-яа!

Вечерта Кадилак коленичи пред вратата на Мистър Сноу и поиска разрешение да влезе. Мистър Сноу му разреши. Двамата седнаха един срещу друг върху постеля от бизонска кожа. Мистър Сноу напълни лулата си с трева рейнбоу^[2], запали я от пламъка в гърнето, смукна доволно и я подаде на Кадилак. Те споделяха неговата лула вече цяла година. Тревата рейнбоу даваше на нещата цветове, каквито Кадилак не беше виждал никога. Понякога виждаше картини на свят, който не беше от Плейнфолк. Може би това бяха слънчеви залези, може би друг свят отвъд покрива на небето — като света на сънищата, в който влизаше, когато тялото му спеше. Често, когато вдишваше дима, умът му, изглежда, изскачаше от главата и плуваше сред звездите. Когато това се случеше, настъпваше момент на голяма радост, защото той, изглежда, разбираше всички неща.

— Кажй.

Гласът на Мистър Сноу дойде много отдалеч. Като призив на племенен брат, плуващ по въздуха от другата страна на долината.

— Ще отида с мечките да се бия с желязната змия — каза Кадилак.

— Да не си си изгубил ума? — рече Мистър Сноу.

Кадилак се изкиска.

— Тревата дава на ума ми крила, но аз говоря от сърце. Ще се бия на страната на моите племенни братя.

Мистър Сноу отмахна с ръка пушека от лицето си и поклати глава.

— Не, синко. Небесните гласове го забраняват.

— Но аз дъвках кост — извика Кадилак. — Моите племенни братя ме приеха като воин. Пред колибата си имам кол с две глави...

— И Мотор-Хед ти е разрешил да носиш неговия шлем — довърши Мистър Сноу. — Защо си губиш дъха да ми разказваш неща, които дори хълмовете знаят? Не е ли пята твоята огнена песен достатъчно силно?

— Не се хваля, мъдри. Просто искам да те убедя да...

— ... да пренебрегна Небесните гласове? — прекъсна го Мистър Сноу и смукна от лулата. — Не стига, че веднъж вече наруши дадената

клетва, ами търсиш моята помощ да я нарушиш и втори път! Клиъруотър не ти ли напомни? Защо ме караш сега да си губя дъха... принуждаваш ме да повтарям, сякаш си като другите, без нищо между ушите? В техните глави няма нищо, което да задържи миналото. Думите изтичат през дупките в умовете им като водата между пръстите им. Но ти... — Той посочи с лулата сърцето на Кадилак — ти си летописец! Твоят мозък не е бучка сирене да бъде изгребан с лъжичка от черепа ти преди той да бъде набучен на кол от някой глупак! Той е *скъпоценен камък*... който трябва да бъде ценен, пазен ден и нощ!

— Използваш странни думи — каза Кадилак. — Скъпоценен камък, ценен — какво означават?

— Това са думи от Старото време — отговори Мистър Сноу. — Скъпоценните камъни се копаят от земята и се обработват от големи майстори. Те са малки и са като очи, и светят като напълнени със светлина от звездите. Други са изпълнени с червен, зелен и син огън. Мъжете и жените от Старото време много са ги харесвали и са копнеели да ги притежават, защото са много красиви. Носили са ги завързани на вратовете си и нахлузени на пръстите си. Те са били знак за голяма слава и почит.

Кадилак се намръщи объркано.

— Почитали са ги, защото са носили камъни?

Мистър Сноу вдигна рамене.

— Тогава са имали много странни обичаи. — Той замълча и загледа замислено светлината на пламъка, блещукащ в издълбания камък. — Клиъруотър е скъпоценен камък, който трябва да цениш.

Кадилак помисли, после бавно кимна.

— Мисля, че ми стана ясно. Ще ми кажеш ли други думи от Старото време?

— Някой друг ден — отвърна Мистър Сноу. — Първо трябва да покажеш по-голямо уважение към нуждите на племето и по-малко към своите.

— Думите ти ме разстройват — каза Кадилак.

Мистър Сноу се усмихна.

— Има една поговорка, която идва от Старото време... „Трудно е да се лети с орлите, когато си сред пуйки“ — Той дръпна от лулата, затвори очи и погълна пушека. Когато ги отвори, видя върху лицето на

Кадилак неразбиращ поглед. — Забрави това — каза Мистър Сноу и му подаде лулата. — Да погледаме небето.

На следващия ден Мистър Сноу и Кадилак се качиха на платото, седнаха на скалите и загледаха равнината. Група жени от племето работеха на лехите, където бяха засети хлебни стебла и грудкови растения. Малки смесени отряди от мечки и вълчици наблюдаваха небето за стрелолисти. Ученикът и учителят продължиха започнатия предната нощ разговор.

— М'Кол са племе, което е покровителствано от Небесните гласове — каза Мистър Сноу. — Помисли за това. Д'Вайн нямат никакви летописци, докато ние имаме двама! Но моят поток скоро ще пресъхне. Затова никога не трябва да влизаш в бой с подземни хора или да предизвикваш воители на други племена, защото не трябва никога да излагаш на риск дарбата на думите. Ти съхраняваш миналото на племето и светлината на неговото бъдеще. Твоят мозък трябва да обслужва онези, които нямат нищо между ушите си. Когато Бъфало-Хед забрави как са изглеждали хлебните растения и кога трябва да бъдат засети нови, *ти* трябва да й припомниш. С помощта на Небесните гласове ти си нейният водещ дух. Откакто Блек-Уинг^[3] те доведе до моята колиба, аз изливам моя ум в твоя. — Той потупа Кадилак по главата. — Деветстотин години от историята на Плейнфолк е съхранена в тази малка кутия от кост. Ти знаеш всичко, което зная аз.

— Не всичко — бързо каза Кадилак.

Мистър Сноу махна с ръка.

— Онова, което не съм ти казал, ще ти го кажат Небесните гласове. Големите тайни на земята не могат да почиват в необуздани кипящи умове на млади мъже. Те ще влязат в тях само когато годините донесат спокойствие на мислите ти. Когато умът ти се отвори към небето като тъмната огледална повърхност на дълбоко планинско езеро, спокойно и ненабраздено от ветровете на желанието. Само тогава ще влязат големите тайни, ще кацнат като бели водни птици в прохладата на вечерта.

Очите му се взряха в Кадилак с неочаквана сила.

— Това са птиците на мъдростта. Техните крила имат силата да движат небето и земята. Бъди готов да ги приемеш, когато дойдат.

— Ще бъда.

— И бъди търпелив — добави Мистър Сноу. — Тези неща не се дават на всички мъже... дори на такива с дарби като твоите.

— А на Клиъруотър?

— Ах, да... — промърмори Мистър Сноу. — Тя също има ценна дарба, която Мо-Таун, великата майка на Плейнфолк, е дала в ръцете на М'Кол. Както ти никога не можеш да станеш истинска мечка, така и тя никога няма да може да стане истинска вълчица.

Кадилак се намръщи.

— Но тя има голяма сила. Повелителите нямат ли задачата да помагат на племето в битки?

— Да — каза Мистър Сноу. — Но подобно на теб, и тя е родена под сянката на Талисмана. Небесните гласове, които говориха при нейното раждане, ми казаха, че тя е свързана с Тройнонадарения. Потокът на твоя живот тече успоредно на нейния и двата се сливат в една голяма река, от която Талисмана черпи своята сила. Старейшините и твоите племенни братя и сестри знаят това. Затова не е необходимо да печелиш слава. Дори Мотор-Хед да се присмива на мъжеството ти, и той, и другите воители са готови да дадат живота си за теб. Всеки мъж, жена и дете в това племе са готви да умрат, за да те защитят.

Кадилак бе вцепенен от това откровение.

— Не знаех. Това истина ли е?

— Никога не казвам неистини — отвърна Мистър Сноу.

— Тези думи са тежки — промърмори Кадилак.

Мистър Сноу се усмихна.

— Имаш широки рамене. Ще се научиш да ги носиш.

— Но... — Кадилак се бореше с този нов товар. — Какво трябва да правя?

Мистър Сноу вдигна ръка и заотмята на пръсти.

— Слушай небето. Търси мъдростта, не славата. Действай благоразумно. Обичай братята си. Бъди достоен за тяхната жертва.

Гледаха се мълчаливо един момент, после Кадилак кимна към последния пръст на Мистър Сноу.

— А шестото нещо?

— Действай бавно, внимателно и благородно — каза Мистър Сноу.

Когато падна нощта, лунната светлина не проникна под покрива на гората и през върховете на дърветата можеха да се видят само малко звезди. Тази задушаваша мрачина беше нещо, от което мютите се страхуваха. Може би това беше расова памет от едно далечно време, когато много от техните прародители бяха погребани след войната на Хилядата слънца. Каквато и да бе причината, повечето мюти излязоха от колибите, които бяха издигнали сред огромните дървета, и отидоха дебнешком до края на гората, където можеха да виждат небето. И спаха там, увити в кожи, децата до майките си, всички спокойни от съзнанието, че Мо-Таун, небесната майка на Ши-Карго, бди над тях и с обсипаното си със звезди покривало ги защитава от опасности.

Кадилак беше един от малкото, който, също като Мистър Сноу, не отиде в края на гората. Той не се страхуваше от шепнещия, шумолящ език на дърветата, нито от внезапните пронизителни крясъци на нощните птици. Лежеше под кожата и наблюдаваше трепкащите шарки на светлина и тъмнина, хвърляни върху покрива на колибата от светилника. Мистър Сноу му беше казал, че в Старото време хората живеели в колиби, направени от камък, които били много тежки, за да се местят, и нямали врати. Те седели в тези къщи ден и нощ и гледали картини на света отвън, които са държали в кутия. Магическа кутия, направена от замръзнала вода, която светела с цветове и била пълна с музика.

Мисълта на Кадилак се върна към неговия двубой с Шакатак и подновеното му обещание пред Мистър Сноу да не рискува живота си в предстоящата битка с желязната змия. Той бе доказал, че куражът му не го напуска пред лицето на смъртта, но не можеше да пренебрегне разбирането, че всъщност силата, извикана от Клиъруотър, беше убила двамата воини Д'Вайн, чиито глави сега бяха забучени на кол пред вратата на неговата колиба. Въпреки всичко, което бяха казали Мистър Сноу и Клиъруотър, той чувстваше, че неговото мъжество е омаловажено от наложения му не воински статус. Съдбата може и да му беше определила място в историята на Плейнфолк, но Кадилак искаше повече от всичко да се докаже като герой.

Не някога в неопределеното бъдеще, а точно *сега*.

---

[1] Дългия зъб (англ.) — Б.пр. ↑

[2] Дъга (англ.) — Б.пр. ↑

[3] Черно крило (англ.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 9

Двеста и петдесет мили на юг от гората, в която се беше скрило племето М'Кол, „Луизианската дама“ приближи държавната граница отпреди Холокоста между щатите Колорадо и Уайоминг. Катапултиран от ешелона, Стив Брикман летеше в късното следобедно небе, следван от Гас Уайт и командира на отделението Джоди Казан. Задачата им беше да проучат терена пред „Дамата“ за присъствие на враждебни наземни сили преди тя да разположи в кръг фургоните за през нощта. Стив и Гас бяха извършвали редовни патрулни полети по време на двата курса дотук за презареждане, но сега не можеха да си позволят да направят грешка. „Дамата“ беше пред навлизане в територията на Плейнфолк, за да започне очакваната с нетърпение втора фаза на задачата: преследване на мюти.

Тримата планеристи летяха самостоятелно над широко пространство от двете страни на определения курс, като поддържаха връзка само по радиото. Освен разпръснатите стада бизони, сърни и антилопи не откриха никакво движение. Миля подир миля огромни равнини. Очакваха да са осеяни с големи групи мюти, готови да отблъснат „Дамата“, но не откриха нищо враждебно, освен светлочервена бизонска трева. Въпреки това шестото чувство на Стив му подсказваше, че тази видимо безопасна пустота е неестествена. Той имаше ясно доловимото впечатление, че обитателите ѝ лежат скрити като дебнеци зверове; лежат и ги чакат.

Когато приближиха мястото, носило преди Холокоста името Шайен, трите скайхока се събраха в стреловидна формация, водена от Казан. Тя се свърза с „Дамата“, за да провери последното ѝ местоположение.

Ешелонът се опитваше да следва посоката на старата междущатска магистрала 25, която вървеше от Денвър нагоре през форт Колинс в Колорадо до Шайен и Каспар в Уайоминг. На картите на навигационния офицер тези имена бяха отпечатани с главни букви, но на земната повърхност те не бяха нищо повече от хълмове, покрити

с трева, храсти и дървета от почти хиляда години. Междуцатска магистрала 25 отдавна се беше разпаднала на прах и движението на ешелона значително се затрудняваше от безпрепятственото разширение на изток на някогашната национална гора „Рузвелт“.

Стив не преставаше да се учудва на броя на населените центрове, отбелязани на картите отпреди Холокоста, до които имаше достъп. Ако всички те бяха били така гъсто населени, както базата на трекерите или някоя от по-големите попътни станции, в Америка някога трябваше да са живели десетки, дори може би *стотици* милиони хора. Той гледаше пустотата под скайхока и му беше трудно да си я представи изпълнена с хора, гъмжаща от живот. В историческите видеофилми тя се наричаше най-голямата страна на света. *Единствената* страна на света.

След присъединяването си към ешелона той беше научил, че Америка е заобиколена от море и лежи на въртящо се кълбо, което плува в пространството, завъртайки се около слънцето за една година. За някой като Стив, чиито хоризонти до първия самостоятелен полет бяха ограничени от размерите на свят, вдълбан под земята, идеята, че отвъд небето има *още* пространство, което съществува вечно, беше абсолютно умопомрачаваща. Макар че летеше над земята вече три месеца, умът и тялото му посрещаха всяко излитане със същото виновно чувство на удоволствие. Той се възмущаваше от часовете, които беше принуден да прекарва затворен в ешелона, но не можеше, не се решаваше да сподели това си негодувание със съекипниците си. Те смятаха ешелона за сигурен пристан. Дом, в който се връщаха с облекчение от страховитата шир, простираща се във всички посоки.

Джоди Казан кръжеше във въздуха, докато Гас и Стив се спускаха към ешелона. Гас намали скоростта на двадесет мили в час, плъзна се по задната част на ешелона, включи спирачките и кацна върху покрива на фургона за излитане. Големите задни гуми на планера стъпиха меко, носовото колело удари с обичайното си разтърсващо тупване. Щом Гас изключи двигателя, петима души от наземния екип по поддържане се качиха на страничните платформи и сгънаха крилата на скайхока, след това, когато предната подемна секция на летателната палуба се прибра във фургона, слязоха заедно с него долу. Планерът беше изтъркалял на място и прибран; подежникът беше издигнат плавно нагоре на конзолните бутала и застопорен на

палубата; втора група наземен екип скочи на страничните платформи — в така наречените „патешки дупки“, — готови да приемат Стив. Той се плъзна по опашката на ешелона точно деветдесет секунди след като Гас беше застопорил спирачките. Зад него планерът на Джоди Казан зави под ъгъл за кацане.

Тримата планеристи отидоха към челния команден фургон за обичайния доклад пред командира на въздушните сили Бакстър — студен нисък и набит мъж. Стив докладва, че е видял нещо, което прилича на ниви на около петдесет мили на северозапад от настоящото местоположение на ешелона. Тримата свериха картите си с по-голямата карта на масата в командната стая. Основната траектория на полета на Гас беше доста далеч на изток, но Джоди потвърди доклада на Стив.

Командирът на въздушните сили отбеляза установеното местоположение върху бойната карта на „Дамата“ и докладва на командира Хартман за откритието на планеристите. Командирът на ешелона дойде в командната зала със своя навигационен офицер, старши полевия командир и коменданта Бък Макдонъл. Тримата бързо огледаха картата, като спряха вниманието си на района, отбелязан от командира на въздушните сили на югозападния фланг на планините Ларами.

— Видяхте ли някакви селища? — попита Хартман.

— Не, сър — каза Стив.

— Трудно е да се види нещо от хиляда и петстотин фута — обади се Гас. — Ако ни беше разрешено да летим по-ниско...

Двамата планеристи се бяха постарали да летят на минималната височина, дадена им от Казан преди започване на патрулния полет.

Хартман кимна разбиращо.

— Скоро ще имате възможност за бръснещ полет.

— За мен не може да е достатъчно скоро — каза Гас.

— Те са там долу — каза Казан. — Когато Брикман ми се обади и ми докладва за обработената земя, отидох и я огледах отблизо.

Стив изстена.

— Да не искате да ми кажете, че долу има и колиби?

— Не, но е имало — отвърна Казан и му се усмихна със стиснати устни. — От шестстотин фута над повърхността може да се види много повече. — Казан се обърна към Хартман и помощниците. —

Които и да са били, бързо са напуснали. Опитали са се да разчистят мястото на лагера, но не са успели. Открих десетина дупки от колове, които не бяха запълнени, и видях пепел и главни. Когато южните мюти преместват лагера си, обикновено изгарят всичко, включително и сметта. Край нивите имаше и няколко дървени инструмента с дълги дръжки. От опита, който имам, знам, че мютите не изхвърлят инструменти. Те са много ценни за тях. Мисля, че някой просто не е успял да ги скрие добре. — Тя спря, после добави: — Тези ниви още се обработват.

— Значи мютите са все още наблизко — заключи старши полеви командир Мур.

Бък Макдонъл се наведе напред.

— Някаква идея за техния брой?

— Трудно е да се каже, сър — отговори Казан. — Поне неколкостотин. Селището е било голямо. Нивите са доста обширни.

— Което ще рече, че племето е голямо — каза Хартман.

Казан кимна.

— Да, сър. В неотдавнашните рапорти от разузнаването се казва, че е възможно да се натъкнем на племена, които могат да хвърлят в бой хиляда воители.

Гас Уайт смушка Стив.

— Повече от достатъчно да може всеки да участва в боя.

Казан потупа картата с пръст.

— Имам предчувствието, че те може би се крият в тези гори. Две мили...

— Достатъчно да изтичат и да се скрият, когато ни видят да идваме — каза командващият въздушните сили. Видя, че Стив се намръщи, и обясни: — Мютите имат страхотно зрение. Могат да видят скайхок от повече от пет мили.

— Което означава — отбеляза Казан, — че ще избягат, преди да се доближиш до тях.

— Тогава как ще ги хванем? — попита Гас.

— Много трудно — отговори командващият въздушните сили.

— Трябва да ги измъкнем на открито — изръмжа Макдонъл. — Трябва да заложим примамка. Един свален скайхок. Един патрул, който да прилича на изгубил пътя. Примамваме ги на открито,

заобикаляме ги в гръб, така че да не могат да избягат, и след това ги нападаме.

— Може и да извадим късмет с тези — отбеляза Казан. — Много е късно да започнат ново засаждане. Няколко запалителни бомби би трябвало да ги изкарат на открито.

Командващият въздушните сили кимна в знак на съгласие.

— Правилно. — После се обърна очаквателно към Хартман.

Командирът на ешелона погледна внимателно картата и прецени възможностите. Не му трябваше много време да вземе решение.

— Утре сутринта ще започнем операция по откриване и разрушаване в областта на Рок Ривър — ще бомбардираме нивите и гората с напалм. — Обърна се към командира на въздушните сили. — Атаката на двете цели ще започне едновременно, с всичките девет планера.

— С ваше разрешение, сър... — почна Бакстър.

— Да? — каза Хартман.

— Бих желал да летя на един от резервните планери и да взема участие в атаката.

Хартман погледна Джоди Казан и видя, че тя не възразява.

— Добре. Пет планера с командир Джоди Казан ще атакуват нивите. Вие ще командвате другите срещу гората.

Бакстър отдаде чест.

— Благодаря, сър.

— Почна се, мръснико! — възкликна Гас и плесна Стив по ръката.

Бък Макдонъл, комендантът на ешелона, се изправи и удари Гас в зъбите. Той се олюля. Стив се приготви да бъде следващият.

Макдонъл пхна полирания край на стека си под треперещия нос на Гас Уайт.

— Това е командната зала на „Луизианската дама“, момченце... не някаква си третокласна лавка, пълна с идиоти! Никога не произнасяй такива думи пред командира! Ясно ли е?! — избоботи той.

— Тъй вярно, сър! — отговори Гас.

Когато се стъмни, ешелонът от шестнадесет фургона се сви на колело, с челния фургон до последния. Сигурен зад мъчнопреодолимата защита, екипажът спусна сгъваемите койки и легна да спи. Една малка охранителна команда в първия и последния

фургон застана пред мониторите, свързани с електронните сензори на ешелона.

Въпреки че бяха усъвършенствани, те не откриха Мистър Сноу и големия отряд мечки на М'Кол, които изучаваха ешелона от билото на най-близкия хълм.

Мистър Сноу се обърна към Мотор-Хед.

— Желязната змия спи. Ние ще отидем на юг. Доведи Кадилак.

Мотор-Хед кимна мълчаливо и изчезна в тъмнината с единадесет от племенните си братя.

Мистър Сноу и останалите от отряда заобиколиха хълма и направиха голям обход на юг и след това на запад, докато не стигнаха следите от гигантските, покрити със стомана гуми на ешелона. Намериха укритие и зачакаха търпеливо, докато не дойде Кадилак с лековъоръжения си ескорт.

Мистър Сноу хвана Кадилак за ръка и го отведе до следата, оставена от ешелона.

— Това е пътеката на желязната змия. Тръгни по нея и търси виждащ камък. Ако намериш такъв, над който е минала змията, запомни какво виждаш в него и ми го разкажи.

Кадилак тръгна по двете следи, после се върна назад.

Мистър Сноу го следваше на благоразумно разстояние. Кадилак въздишаше тежко и вдигаше ръце в молитва. Накрая намери един виждащ камък, вдигна го и го показа на Мистър Сноу.

Камъкът, който — доколкото може да види Мистър Сноу — с нищо не се отличаваше от останалите около него, беше с размерите на бебешка глава. Мистър Сноу го разгледа почтително.

— Наистина ли е обграден със златна светлина?

— Не ми се подигравай, мъдри.

— Никога не съм бил по-сериозен — каза Мистър Сноу.

— Ти притежаваш голяма сила. Такава, за каквато съм мечтал през целия си живот. Да се надяваме, че бързо ще я овладееш и ще се научиш да я използваш. Какво съобщение съдържа този камък?

Кадилак коленичи на земята между следите, затвори очи, взе камъка в шепите си и го допря до челото си. След известно време свали камъка и опря ръце на бедрата си да починат.

— Какво съобщение търсиш? — попита той. Очите му се отвориха, но бяха слепи за външния свят.

— Искам да зная за желязната змия — каза Мистър Сноу. — Кажи ми как е изработена. Кажи ми какво има в корема ѝ.

Кадилак затвори очи и стисна силно камъка.

— Много неща — каза с далечен глас той. — Странни неща. Нямам думи, с които да ти кажа какви са.

— Използвай думите, които имаш — каза Мистър Сноу.

— Небесните гласове ще ми помогнат да видя отвъд тях.

Мотор-Хед и мечките М'Кол, разделени на две групи — по една от всяка страна на следата, — бяха приклекли и се взираха в обгръщащата ги тъмнина.

Кадилак се изправи и пак закрачи по следата на ешелона, стиснал силно виждащия камък. Мистър Сноу го следваше. Кадилак спираше и гледаше нагоре с невиждащи очи, зъбите му бяха оголени, лицето — изкривено от страх.

— Желязната змия минава над мен. Тя е пълна с омраза... смърт... коремът ѝ е пълен с воини, жадни за нашата кръв.

— Колко воини? — попита Мистър Сноу.

— Много. Лежат във всяка част на змията.

— Преброй ги — заповяда Мистър Сноу.

Кадилак се намръщи.

— Трудно е. Не мога...

— Не спори — прекъсна го Мистър Сноу. — Просто го направи.

Кадилак коленичи и притисна камъка до челото си.

— Нищо не мога да видя. Камъкът е замъглен с кръвта на нашите южни братя.

— Измий го и започни отново — търпеливо каза Мистър Сноу и клекна до ученика си.

Кадилак въздъхна тежко, свали камъка пред корема си и го загледа втренчено. След няколко минути тишина, съпроводена с въздишки на разочарование, младежът каза:

— Главните воини са в главата и в опашката на змията.

— Намери ми главатаря — бързо нареди Мистър Сноу.

— Виждам го — каза Кадилак. — Той има бледа коса под носа.

— Запомни лицето и душата му — нареди Мистър Сноу и както си беше на колене, се премести с лице пред Кадилак.

— Запомних го — каза Кадилак.

Мистър Сноу постави ръцете си от двете страни на главата му.

— Предай го на мен. Прехвърли образа на неговото същество в моя ум. — Затвори очи и въздъхна дълбоко. — Добре. Браво. — Мистър Сноу свали ръцете си и хвана за кратко Кадилак за раменете. — Ти имаш истинска сила. Разгледай змията. Искам да зная повече.

Незрящите очи на Кадилак се обърнаха нагоре под клепките му.

— Змията има два корема, пълни с тръби, които реват от глад и са пълни с пламък. Те са също в главата и в опашката на змията, където живеят главните воители. Подземните хора хранят змията със сива пръст. Тя се превръща в лош въздух и се засмуква по тръби през редици загрети до червено светещи зъби. Тези тръби с пламък са също в сърцето ѝ. Те изпращат през нейните вени сила, която прави тялото ѝ да работи. Сила като белия огън от небето. Тя дава живот на змията, прави очите ѝ да виждат и движи големите ѝ железни крака.

— Колела — каза Мистър Сноу. — Вероятно задвижвани от електрически мотори.

— Не разбирам какво казваш — отвърна Кадилак.

— Това са думи от Старото време — промърмори Мистър Сноу. — Не се тревожи за тях. Просто продължавай.

— Змията има очи от всички страни на тялото си. Някои за виждане на неща близко до нея, други за далечно виждане — като орлите. Подземните хора имат много сандъци със замразена вода, на които се показват картини от онова, което вижда змията. — Кадилак спря да разчете нови образи. — В корема на змията има и мъже, и жени. Жените са като нашите вълчици. Те също са жадни за нашата кръв. Те имат... странно остро желязо. Неща, които хвърлят стрели като нашите арбалети, но напълнени със силен вятър. Не стрели... тънки тръстикови стебла, които бълват мънии като железен дъжд. В главата и опашката на змията има повече остро желязо. Има неща, които изпращат дълги лъчи слънчева светлина, която гори като белите главни в сърцето на огъня.

— Погледни пак — каза Мистър Сноу. — Използват ли те тези неща да правят тъмнината като ден?

— Не — отговори Кадилак. — Те не се нуждаят от това. Те имат фенери, излъчващи червена светлина, която ние не можем да видим, но която прониква в телата ни и дава картини на техните магически кутии с образи.

Макар че знаеше много неща от Старото време, Мистър Сноу не разбра опита на Кадилак да опише инфрачервеното нощно виждане на „Дамата“. Това не го обезсърчи и той продължи да поощрява Кадилак да изпраща душевното си зрение във всяка част на ешелона и да научи броя на екипажа.

Триста подземни хора. Мистър Сноу обмисли проблема. Ако се стигнеше до критично положение, племето можеше да събере хиляда мечки и вълчици. Но това щеше да включва всички от четиринадесетгодишните подрастващи воители, които още не бяха дъвкали кост, до възрастните петдесетгодишни и нагоре. Храбростта на много младите нямаше да компенсират неопитността им въпреки тяхната пъргавина, а Ролинг-Стоун и старите нямаше да са равностойни в битката с воините в корема на желязната змия.

Притиснат за още информация, Кадилак описа смъртоносния невидим дъх на змията, който съскаше в корема ѝ, и каза на Мистър Сноу за многослойния корпус, непроницаем за стрелите на мютските арбалети. Люковете в долната част и отстрани бяха затворени отвътре и защитени от всепоглъщащия дъх на змията. Мистър Сноу беше принуден да признае — както неговите южни братя вече бяха установили, — че ешелонът е костелив орех.

Кадилак извади от камъка още картини. Този път за стрелолитите — дванадесетте скайхока, грижливо подредени със сгънати крила в летателния фургон, а в съседния фургон десет облачни воители и мъжете от техните наземни екипи.

— Странно — каза Кадилак. — Лицата им са забулени в тъмнина. Освен едно. Него виждам. Лицето и сърцето му са силни, но смърт седи на раменете му. Той ли е облачният воин, за когото пророкуват Небесните гласове?

— Може би — отговори Мистър Сноу. — Щом лицето му е показано, докато лицата на другите около него са скрити, това изображение трябва да има някаква цел. Запомни го добре, след това прекъсни връзката си с виждащия камък и се върни към времето на сегашната земя.

Кадилак за миг застина, после главата му увисна, пръстите му се отвориха вдървени, камъкът се търколи по коляното му и падна на земята. Мистър Сноу го вдигна и го разгледа, но не можа да види

нищо. Захвърли го с разочарована въздишка, стана и изправи и Кадилак.

Клепките на Кадилак трепнаха и той отвори очи. Не можеше да фокусира зрението си; краката не го държаха.

— Какво стана? — попита Кадилак и се олюля.

Мистър Сноу преметна ръката му на лявото си рамо и го прихвана за кръста.

— Направи го добре. Извади много картини от камъка.

Кадилак се усмихна неуверено.

— Наистина ли?

— Защо непрекъснато ми задаваш този въпрос? — сопна се Мистър Сноу. — Когато беше дете, приемаше без въпроси всичко, което ти казвах. Сега не вярваш на нищо и ме караш да повтарям. Нямам време да говоря празни приказки.

— Извинявай.

— И престани да казваш „извинявай“ — измърмори Мистър Сноу. — Това е дори още по-голямо губене на време.

— Езикът ми блуждае, мъдри. Камъкът направи така, че костите между ума и тялото ми омекнаха.

— Случва се — каза Мистър Сноу и потупа Кадилак по гърба. — Не се тревожи. Като за първи път беше добре, но ще трябва да поработиш върху тази си дарба.

— Какво трябва да направя? — попита Кадилак и се облегна на рамото му.

— Е, не е добре да се събуждаш и да питаш *мен* какво се е случило — каза Мистър Сноу. — Аз може и да не съм до теб. *Ти* си този, който вижда картини. Отсега нататък ще трябва да се опитваш да ги запомняш.

— Трудно е — каза Кадилак.

— Никога не е лесно — отговори Мистър Сноу.

Мотор-Хед дойде при тях и каза:

— Време е да тръгваме, древни. Слънцето се събужда под сивите си спални кожи на източната врата.

— Добре, да тръгваме — каза Мистър Сноу. — Можеш ли да носиш племенния си брат?

Мотор-Хед вдигна отмалелия Кадилак и го метна на рамото си като бизонски бут.

— Камъкът е изсмукал силата му — обясни Мистър Сноу.
— Магия! — изсумтя пренебрежително Мотор-Хед.
— Не съди прибързано — каза Мистър Сноу. — Ако Небесната майка ни даде съвет, това може да спаси уродливата ти кожа.

В шест сутринта електрическият звънец събуди Стив и другите планеристи и те видяха, че във времето е настъпила коренна промяна. За разлика от ясното, топло небе от предните седмици, през нощта температурата рязко беше спаднала. Гъста мъгла обвиваше ешелона, намалявайки видимостта на по-малко от тридесет метра.

Хартман разви „Дамата“ в права линия, готова да тръгне напред, и извика Казан и командира на въздушните сили в командната кабина.

— Какво мислите?

Джоди сви устни.

— Не е добре, сър. Бях горе на платформата за излитане. От средата на ешелона не се виждат предният и задният командни фургони. Наистина е странно. Виждала съм толкова гъста мъгла, но никога по това време на годината. От друга страна...

— От друга страна, никога не сме били толкова далеч на север — каза Бакстър, командирът на въздушните сили.

— Местна особеност може би? — предположи Хартман.

Не се очакваше вдигане на рамене в отговор на въпросите на командира на ешелона, но Казан допусна неволна грешка.

— Може би е просто някакъв вид температурна инверсия. Но...

— Времето си е време, нали? — каза Хартман.

— Точно така — съгласи се командирът на въздушните сили. Той знаеше какво има предвид Хартман. В Кълъмбъс имаше въведени метеорологични данни от триста години, от започването на надземните операции. Огромната памет на компютъра съдържаше модел на глобални структури на времето отпреди Холокоста. Като се наблюдава теренът и преобладаващите атмосферни условия, трябваше винаги да е възможно чрез сравняване със съхранените данни да се направи приемливо точна прогноза. Опитът ги беше научил, че гъстата сутрешна мъгла по това време на годината обикновено се разсейва, когато слънцето се издигне.

— Ще изчакаме един час — промърмори Хартман, нареди на първия инженер да държи турбините на малки обороти, разстави половината екипаж на пост и заповяда на останалите да проверят личното си снаряжение. Стив и другите нови планеристи, които не бяха спали добре от възбуда, се тормозеха от забавянето. Лицето на Гас Уайт беше грозно ожулено от удара на Макдонъл. Старата служба в отделението на Казан спокойно преглеждаше средствата си за оцеляване. Наземният екип проверяваше действието на бомбодържателите, закрепени от двете страни на кабината на планерите — всеки трябваше да носи по три бидона с напалм.

Един час по-късно „Дамата“ все още беше обвита в гъста мъгла. Стив и Гас заедно с Джоди Казан се качиха на платформата за излитане. Въздухът беше студен и влажен. Ешелонът беше обвит в оловносиво небитие; камуфлажната метална обвивка беше покрита с водни капчици, които се стичаха на тъмни ручейчета по стръмните страни.

Казан сложи шлема си. „Костените куполи“ на планеристите наподобяваха шлемовете, носени преди Холокоста от автомобилните състезатели и мотористите. Единственото, което беше добавено, бяха слушалки, два малки микрофона и един антирадиационен филтър. Както и другите, Джоди беше облечена в черно-кафяво-червена камуфлажна бойна униформа и леки бойни обувки.

Нейният скайхок бе прикрепен на предната секция на платформата за един от двата парни катапулта. Трицевната високоскоростна въздушна пушка двайсет и пети калибър, която можеше да се превключва от троен залп на автоматична стрелба, висеше на гъвкав станок над кабината. Наземен екип проверяваше в кабината две гнезда с кръгли пълнители с по 180 патрона, които Казан беше заредила лично. Това беше традиция сред планеристите. По този начин, ако се получи засечка, не можеш да виниш никого, освен себе си.

Казан закопча каишката на шлема си.

— Отивам да проверя колко гъсти са тия лайна. Ако все пак става за летене, ще изпратим патрул. — Тя посочи с пръст Гас. — Кажи на Букър и Ятс да са готови.

Гас застана мирно.

— Слушам! — Отдаде чест, после скочи през една от „патешките дупки“ — балконите, построени около люковете в страните на фургона за планери.

Букър и Ятс бяха двама от петимата планеристи, вече служещи на борда на „Дамата“, когато Стив и другите новобранци се бяха присъединили към екипажа във форт Никсън-Уърт.

Казан видя въпросителния поглед на Стив и попита:

— Какво те дразни пък сега, Брикман?

— Как ще намерите пътя за връщане?

Казан посочи напред и назад. Сякаш в отговор на нейния жест, от покрива на водещия команден фургон вертикално нагоре излезе тънък като молив лъч червена светлина; подобен лъч зелена светлина се появи от покрива на фургона в опашката.

— Меки лазери — обясни тя. — Достигат двадесет и пет хиляди фута нагоре. При лошо време единственото, което трябва да правиш, е да се насочваш по тях в спирала надолу, докато стигнеш платформата.

— Разбрах — каза Стив.

След половин час Казан кацна на „Дамата“ и докладва на Хартман. Пелената от мъгла, която обгръщаше ешелона, се простираше двеста-триста фута нагоре. Над тази височина имаше гъст облак, който почваше от четиристотин фута. Казан се беше издигнала на три хиляди и петстотин фута, преди да излезе от него и бе открила, че мъглата и ниският облак се простират в радиус от десет мили около ешелона. Отвъд него небето било ясно и метеорологичните условия били като онези от предишните дни.

Хартман погледна първия си заместник и нареди на Казан да пусне един предварителен патрул. Тя каза, че ще излети с Букър и Ятс. Също като нея, двамата планеристи имаха голям опит в операции при лошо време.

Още два скайхока бяха издигнати на платформата за излитане. Стив и другите млади планеристи слушаха, докато Джоди Казан инструктиреше Букър и Ятс. Когато тя свърши, Стив зададе един въпрос, който го тревожеше.

— Чух един от старата служба да казва, че не разрешавате на новобранци да летят, ако облакът е под четиристотин фута. Това все още оставя достатъчно въздушно пространство, нали?

— Това е поради опасност от наземен огън от мютите — отговори Джоди. — Рапортите от предните попътни станции в Южно Колорадо сочат, че най-малко един от десет в племената мюти в Плейнфолк е въоръжен с арбалет. В някои племена достигат до един на четирима. Това е много опасно оръжие. През някой от следващите дни ще разберем откъде ги взимат. Мютите са прекалено тъпи да ги изработват сами. Но докато не разберем, ще стоим високо... особено вие, сребърните крила.

— Искате да кажете, освен ако теренът не ни позволява да летим ниско с елемент на изненада — каза Стив.

Джоди го погледна с присвити очи.

— Искам да кажа, Брикман, че трябва да изпълнявате заповеди. Ако ви хвана да правите някакви акробатически номера, ще ви насиня задниците. И ще го направя лично аз. Няма да има нужда да ви държи някой голям демократ. Мютските арбалети могат да са с малка скорострелност, но в ръката на опитен воин са смъртоносни. Не ме питайте как го правят, но най-добрите могат да уцелят с десетинчова стрела с шипове главичка на топлийка от хиляда фута.

— Затова ли не бива да летим под хиляда и петстотин? — попита Стив.

— Да — отговори Джоди. — Но не мислете, че ако сте нависоко, сте в безопасност. Тези стрели летят достатъчно бързо, за да ви убият и на две хиляди фута... ако ви ударят, където трябва.

— Благодаря — каза Стив. — Но не трябваше ли да ни кажете това, преди да тръгнем?

Джоди се усмихна.

— Не исках да ви развалям пътуването.

Самолетът на Казан беше катапултиран в студената влажна пелена на мъглата. Букър я последва от десния катапулт, след това изтъркаляха напред планера на Ятс и го закрепиха на лявата платформа; парата засъска през тръбите и дюзите, създавайки налягане, което да го изхвърли във въздуха със скорост четиридесет мили в час.

На екраните в командния фургон Хартман видя излитането на планера на Ятс и как изчезна в мъглата, когато се издигна. Екипът на навигационно-комуникационния технически център установи радиовръзка с Казан.

Хартман даде команда „Фургони СТАРТ!“ и „Дамата“ потегли на северозапад покрай изчезналия Ларами към Рок Ривър и Медисин. Също като Ларами, сега те бяха само имена от картата; нищо повече от реперни точки.

След като измина петнадесет мили, „Дамата“ все още беше обвита в гъста мъгла. Казан, Букър и Ятс кръжаха на пет хиляди фута около посочената им линия на движение, а пелената от ниска облачност и мъгла с формата на палачинка се *движеше заедно с ешелона*. Навигационно-комуникационният технически център прие съобщението на Казан, насочи го към гласово-принтерния конвертор и го подаде на екрана на Хартман. Командирът на ешелона прочете сигнала и натисна релейния бутон, който го превключи върху екраните на заместниците му. Бък Макдонъл беше първият, който се завъртя и го погледна. След секунда другите го последваха.

Хартман огледа напрегнатите им лица. Знаеше какво мислят.

— Интересно — каза той. — Някой да има обяснение?

Никой не каза нищо. Никой не се осмели. Също като Хартман те разбираха, че има само едно обяснение за случилото се. „Дамата“ се беше срещнала с племе, въоръжено с тайното мютско оръжие — магията. Мютската способност да се управляват природни явления беше нещо, което Федерацията отказваше да признае. Всяко публично признаване на това беше наказуемо престъпление. Все пак всички, които гледаха Хартман, вярваха, че мистериозните повелители *наистина* съществуват и според слуховете са сред Плейнфолк.

— Ще пуснете ли още планери? — попита командващият въздушните сили.

Хартман дърпаше мустаците си и премисляше отговора си.

— Още не. Мисля, че трябва да почакаме, докато времето се оправи.

Командващият въздушните сили го разбра. Всички други също.

— Предайте на Казан и на двамата й планеристи да заобиколят края на облачната покривка и да съобщят за всяка поява на враждебни сили — продължи Хартман. — Имам предчувствието, че някой е замислил да ни посети.

Бък Макдонъл, комендантът на ешелона с квадратните рамене, се изправи в очакване на заповеди.

— Затворете люковете, мистър Макдонъл. Искам всички да са в бойна готовност, всички оръжия да са заредени и готови. По пет патрона във всеки барабан.

Макдонъл пъкна стека с позлатения връх под лявата си мишница и отдаде чест.

— Слушам, сър.

Хартман заповяда „Дамата“ да тръгне предпазливо, с пет мили в час, след това се обърна към заместника, натоварен с организиране на отбрана на ешелона в близък бой.

— Подайте пара, господин Форд.

Заместникът активира системата, която захранваше с прегрята пара дюзите на външната обвивка на ешелона, после провери всеки фургон, като пусна петсекунден парен взрив. Смъртоносните лъчи изхвърчаха на петнадесет фута, преди да се материализират като изгарящ горещ облак, който бързо се сля с лепкавата мъгла.

През цялата нощ Кадилак седя с Мистър Сноу. Старецът се приготвяше душевно за момента, когато щеше да се опита да повика силите на земята. В тайнствената светлина преди зазоряване, когато наблюдаващите очи, с които беше обсипана тъмната мантия на Мо-Таун, започнаха да избледняват, Кадилак с изненада видя мъглата да се събира около желязната змия, видя и сивия облак над нея.

Никакъв смразяващ звук не излезе от гърлото на Мистър Сноу, както беше станало с Клиъруотър. Той просто беше седнал кръстосал крака, както седеше почти винаги, сложил ръце на коленете си и с лице, обърнато нагоре. Дишаше тежко. Мускулите на тялото му от време на време се стягаха и той стискаше челюсти и юмруци, сякаш се опитваше да задържи някаква вътрешна сила, която караше тялото му направо да се тресе.

Към разсъмване старецът беше разтърсен от особено силен спазъм, от който гърбът му се изви на дъга и той падна. Кадилак го вдигна в скута си и взе главата му в ръце. След няколко минути клепките на стареца трепнаха и той отвори очи.

— Добре ли си, древни? — попита загрижено Кадилак.

— Разбира се — отговори Мистър Сноу. Дишаше дълбоко. — Облаците са освободени.

Джоди Казан летеше на височина петстотин фута около разкъсания заоблен край на облака, който стоеше упорито над ешелона. Непрекъснато променяше курса, летеше на зигзаг, като понякога се връщаше назад в облака и излизаше на по-голяма или по-малка височина, така че макар и да бе опасно ниско, никой мют да не може да я улучи с арбалет.

В опитните ѝ ръце скайхокът беше като хвърчило, което се извива в края на конеца при силен вятър. Помагаше ѝ натрупаният боен опит. Маневрирането с планера беше напълно инстинктивно по същия начин, по който тялото поема въздух без съзнателно усилие. Скайхокът беше също така част от тялото ѝ, както белите дробове и сърцето в гръдния ѝ кош. Цялото ѝ внимание беше съсредоточено върху земята — тя я оглеждаше със същата концентрация и остро зрение, с което една птица следи плячката си; пръстите на лявата ѝ ръка обгръщаха леко приклада на пушката, готови и способни да повалят тичащ мют с помощта на създадения от оръжейните конструктори на Първото семейство и с гордост наричан „автоматичен оптичен локатор-мерник с лазерно захранване“, който засичаше избраната цел с червена точка.

Всеки планерист, който летеше по права линия и на когото му трябваша повече от десет секунди да се прицели, беше изложен на опасността да стане жертва на някоя десетинчова стрела, изстреляна от арбалет. Заради шиповете стрелата не можеше да се извади, без да я изреже полеви хирург; а и се говореше, че стрелите са натопени в някаква гадост, от която и най-малките рани гангрениясвали.

Джоди беше простреляна в една наказателна акция срещу групи бегълци от трудови лагери за мютите. Откъде вземаха оръжията си мютите беше тайна. Имаше непотвърдени рапорти, че в доставката са замесени малки банди трекери ренегати, но за Джоди тези истории бяха глупости. С все още опасно високите нива на радиация над земята защо някои трекери ще си губят времето да извършват търговски операции, щом не могат да оцелеят достатъчно дълго, за да се радват

на изгодите, които биха могли да получат? И какво биха могли да се надяват евентуално да получат?

Въпреки безмилостните умиротворителни операции на повърхността над вътрешните и външните щати на Федерацията никой извън охраняваните периметри на работните лагери и попътните станции не можеше да се счита сто процента „в безопасност“. Макар че разузнавателните експедиции избиваха всичко живо, вражески групи продължаваха да проникват в някои зони и стояха и чакаха възможност да извършат някоя атака на попътна станция или леко въоръжен ешелон, който отива да презарежда.

По необяснимо предчувствие Джоди изключи двигателя и тихо се промъкна странично от ниския облак. Изненада се, като видя големи групи мюти да излизат изпод укритието на дърветата. Движеха се към ешелона. Джоди дръпна лоста за управление и издигна скайхока рязко нагоре. Единствената ѝ мисъл беше да достигне облачната покривка. Никакви стрели от арбалет не я последваха в студената влажна сивота, но това не беше гаранция, че не е открита. Мютите рядко хабяха скъпите си арбалетни стрели. Всички рапорти от разузнаването, които беше чела, подчертаваха това. Стрелите бяха високо ценени и бяха недостатъчни, както и грубите, но високо ефективни арбалети, с които ги изстрелваха.

Джоди се върна в ниския облак, включи двигателя и продължи с възможно най-малката (и най-тиха) скорост, без да губи височина. Обади се на Букър и Ятс и им каза да се присъединят към нея над северния край на облака и след това предаде кратък рапорт на „Дамата“. Хартман ѝ заповяда да удари мютите преди те да могат да организират нападение на ешелона. Като се надяваше, че гъстата мъгла ще заглуши шума от двигателя, Джоди отвори широко дросела и се изкачи на юг през облака. Излезе в чистото, блестящо синьо небе над мрачината, зави на сто и осемдесет градуса, изключи отново двигателя и тихо се промъкна към напредващите мюти. Под нея, далеч наляво, на фона на белите високи върхове, видя тънкия силует на стрелолоист. Беше Ятс — идваше на мястото за среща.

Планерите „Скайхок“ с напълнените си с газ крила имаха отлични характеристики за безмоторно летене и при оптимални атмосферни условия можеха да се реят на възходящ въздушен поток и да остават високо с часове, без да използват двигатели. Тихият реец се

полет предлагаше възможност за тактическа изненада, но скоростта и посоката се диктуваха от преобладаващото време, а отвесно издигащите се топли въздушни потоци невинаги бяха там, където са необходими. Безмоторното летене беше най-подходящо за далечни патрули на голяма височина. Когато летиш по контурите на повърхността и се придържаш към всяко възвишение и падина на земята, се нуждаеш от максимални обороти. Това беше известно сред планеристите като „стопяване на бушоните“.

Докато Джоди кръжеше над северния край на приличния на палачинка облак над „Дамата“, Букър и Ятс летяха косо към нея; тъканта с металносини слънчеви клетки върху крилата на планерите им блестеше на слънцето. Двамата се приближиха до нея, Букър под върха на лявото крило на планера ѝ, Ятс от дясната ѝ страна. Подредиха се мълчаливо във формация стрелolist, спазвайки строго разстоянието — достатъчно близко, та Джоди да види усмихващите се лица под вдигнатите забрава на червено-белите шлемове — цветовете на планеристите от „Дамата“. И двамата седяха завързани в кабините под крилете на планера. На носа на всяка кабина имаше червена, бяла и синя звезда и лента с отличителния знак на Федерацията, следвана от номера на планера в бяло.

Летенето в плътна формация, издигането в хладния ясен въздух над облаците беше нещо, което никога не омръзваше на Джоди. Това дори я зареждаше; събуждаше в нея чувства, на които тя се наслаждаваше, без да се опитва да ги анализира или изразява с думи. Също като Стив при първия му полет, Джоди не знаеше, че реагира на красотата на небесния простор, на надземния свят; едно завладяващо чувство на свобода. Знаеше само, че се чувства добре.

Почти така добре, както когато убиваше мюти.

ГЛАВА 10

С Джоди начело трите скайхока летяха тихо по спускаща се крива, която ги отведе над планините Ларами. Намерението на Джоди беше да заобиколят настъпващите мюти, да изстрелят смъртоносен залп в нищо неподозиращите им гърбове, преди да изтеглят дроселите, бързо да се измъкнат на пълна мощ и връщайки се от различни посоки в бръснещ полет, да довършат оцелелите. В предишните акции срещу южните мюти беше установила, че те са така ужасени от „облачните воители“, както и от „желязната змия“, и ако са подложени на решителна атака, обикновено подвиват опашка и бягат да търсят укритие.

Също като заместник-командирите, на които беше докладвала, Джоди не допускаше идеята за магическо оръжие на мютите да се настани в ума ѝ. Взаимодействието на различните земни сили; температурата на земята и на въздуха, влажността, атмосферното електричество, движението на въздушните маси над различни терени — всичко това бе част от логически построена система на причина и следствие, която можеше да се запише, анализира и разбере. И тя, също като Хартман и неговите офицери, намираще за странно — и малко изнервящо, — че мъглата и ниският облак, които бяха разположени около и над ешелона, се задържат толкова часове след изгрев-слънце. И не само се задържаха; фактически, изглежда, се движеха с ешелона, когато той тръгна. Джоди не беше специалист, но предпочиташе да мисли, че има някакво просто, рационално метеорологическо обяснение на онова, което става.

Във форт Никсън-Уърт се беше раздразнила от сондиращите въпроси на Стив Брикман около слуховете за така наречената „магия“ на мютите. Странни неща се бяха случвали и в миналото, но когато фактите бяха проучени внимателно и хладнокръвно — както при инцидентите, изследвани от експерти — беше станало ясно, че повечето неща, за които се говореше, че са се случили, или изобщо не се бяха случвали, или не бяха нищо повече от странно съвпадение. Случайно свързани събития, които в разгара на битката бяха

изглеждали необичайни. Онова, което всички грижливо пренебрегваха, беше фактът, че много трекари се угощаваха на воля със забранената трева „рейнбоу“ на мютите. Това беше нарушение на Кодекс едно, но то, изглежда, не ги спираше да блокират мозъците си — обикновено преди излизане от ешелона над земята. Като се имаше предвид халюциногенното действие на тревата, не беше чудно, че някои трекари имаха странни преживявания. И тъй като те не можеха да признаят, че пушат трева, беше по-добре да претендират, че са били жертва на „магията“ на мютите. Страхът, криещ се в това, беше истинският морален диверсант. Не беше чудно, че това беше неизлечимо отпечатано в паметта на Първото семейство. В света, който те бяха построили с упорит труд, всичко беше обяснено и подчинено на неумолима логика. Въпреки странното, случайно съмнение Джоди се придържаше упорито към официалната гледна точка. Тя отказа да разгледа възможността за реално съществуване на „повелители“. Идеята, че сред Плейнфолк има хора, които могат по своя воля да манипулират времето, беше просто смешна.

Точно когато тази мисъл мина през ума ѝ, Джоди чу зловещия тътен на гръмотевица. Погледна нагоре през прозрачния панел на крилото. Небето беше ясно. Но от дни беше горещо и влажно. Когато става така, човек често чувства повишаването на атмосферното налягане и статичното електричество и тогава...

Джоди провери движението на станоката на пушката и лекотата, с която можеше да я издърпа изпод рамото си и да се прицели към скалите и склоновете на планината. После удовлетворена разпери ръце и ги размаха три пъти.

Букър и Ятс промениха курса, разширявайки формацията с три размаха на криле от командира си. Когато заеха новите си позиции, Джоди вдигна дясната си ръка и я свали с бавно движение. Това беше сигнал за извършване на така наречената атака на свободен огън. Джоди смъкна тъмното си забрало, стисна ръкохватката на пушката и опря приклада в рамото си. Букър и Ятс направиха същото.

С тихо въртящите се витла зад гърбовете им те се спуснаха към западния склон на планините Ларами като три гигантски птици върху плячка. Върховете на гората от червени дървета, която покриваше пониските склонове, се втурнаха нагоре да ги посрещнат.

„Дамата“ продължи предпазливо да се придвижва на юг в гъстата мъгла. Без Хартман да разбере, ешелонът се беше отклонил две или три мили от курса. Онова, което той бе взел за ерозиралия между щатски път 80, който някога минаваше от Шайен през Ларами и след това на запад до Ролинс, всъщност беше сухо речно корито. Докато следваше неговия курс на север, Хартман забеляза, че теренът от двете му страни непрекъснато се издига. Той направи втората си грешка за деня като помисли, че минават през шкарпи.

От часа преди разсъмване, когато мъглата се беше образувала около ешелона, малка група мюти, маскирани с шубраци, го следваха, изпращайки през равни интервали по бързоходец съобщения на Мистър Сноу. Мистър Сноу знаеше за навигационната грешка на Хартман. Със знанието, дадено му от Кадилак, Мистър Сноу беше създал объркване, което да направи възможна грешката и след това да попречи на командира на ешелона да разбере какво е направил. Тътенът на гръмотевицата, която Джоди беше чула, когато зави на запад над планините, беше проба от страна на Мистър Сноу — той просто си прочистваше гърлото за голямото събитие.

Съпровождан от десет мечки, Мистър Сноу тича известно време зад двете големи групи, открити от Джоди. На Кадилак и Клиъруотър беше заповядано да останат скрити в гората с вълчиците — жените воители, — старейшините М'Кол и кърмачките. Останалите мечки, под укритието на дърветата, се придвижваха до най-близката до ешелона точка. Тази много по-голяма група бе стратегическият резерв на племето и в подходящия момент щеше да се включи в битката.

Целият забележителен ум на Мистър Сноу беше съсредоточен върху задачата, която си беше поставил. Той беше създал облак и бе посял объркване в ума на Хартман, но беше разтревожен относно своята способност да повелява, контролира и в последна сметка да остане жив при огромната сила, която щеше да извлече от земята и небето. Като последица беззвучният залп от пушките, който се посипа върху тичащите воители около него, беше пълна изненада.

Един куршум го забърса по главата и го повали на земята. Като по чудо острият като игла връх удари по купчината ашици, нанизани на една от белите му плитки. Силата на удара ги отхвърли от черепа

му, строши два и го събори на земята. Той падна по гръб и преди да изгуби съзнание, видя във въздуха три сини стрелолиста.

„Тъпи копелета“ — помисли той, и тъмнината го обгърна.

Джоди и двамата ѝ планеристи също бяха изненадани, когато откриха напредващите групи, водени от Мотор-Хед и Хок-Уинд. И двете тичаха почти паралелно, в разсредоточен боен строй, като от време на време поглеждаха към небето. В техния случай обаче бойният свят беше „горе“. Те не гледаха зад себе си и поради това бяха изненадани, когато трите скайхока се показаха от една падина и префучаха над тях; краищата на крилата покосяваха тревата, пушките стреляха във всички посоки.

Потокът куршуми от трицевните пушки пожъна смъртоносна жътва от масата изненадани воители. За Джоди и нейните планеристи нямаше упойваща миризма на бездимен кордит или припламващи циви; само дрезгавото стакато на куршумите, което никога не се чува от жертвата при летене на голяма височина, а сега беше и заглушено от пронизителния вой на моторите.

Незасегнати от атаката, водещите мечки се обърнаха, лицата им бяха изкривени от недоверие и гняв. Залп от стрели, изстреляни от арбалети напосоки, изсвистя покрай планерите, които вече се отдалечаваха, правейки виражи в различни посоки. Две стрели минаха през лявото крило на Букър и спугаха пълното с въздух фолио, трета мина през прозрачния панел над главата му. Самолетът на Ятс бе улучен в носа. Стрелата проби тънкия метал, мина под вдигнатите му крака и направи дупка на другата страна на кабината. Стомахът на Ятс се сви на студена топка при мисълта за ужасната болка, с която се беше разминал на косъм. Пет сантиметра по-високо и стрелата щеше да мине през коленете му...

Джоди прелетя незасегнатата през първите залпове, натисна бутона на предавателя на контролната колона и се обади на планеристите:

— Дръжте се! И почвайте да стреляте. Идвам да им изпека задниците.

Букър и Ятс се обърнаха и се плъзнаха странично по небето в паралелен полет, което ги превърна в трудни цели. С високоскоростна стрелба от сто и осемдесет куршума в минута те можаха да отправят почти непрекъснат дъжд от покрито с никел олово към мечките долу — като всички планеристи, те бяха ненадминати по бърза стрелба.

Пикирайки на една страна, Джоди направи вираж ниско зад една редица дървета, после се върна над склона на кота нула. Мечките М'Кол, въоръжени с арбалети, стреляха по Букър и Ятс; другите останаха на място, размахвайки предизвикателно ножове-тояги и каменни боздугани, очевидно забравили за падащите мъртви около тях племенни братя.

Джоди приближи бойното поле и издърпа лоста за управление силно назад и нагоре надясно. Планерът ѝ започна стръмно да се изкачва и тя освободи три малки напалмови контейнера от левия бомбодържател; те се спуснаха в широка дъга. Полетяха лениво през въздуха и паднаха между мютите. На мястото на удара избухна огън, който погълна непредпазливите воители и изпрати изгарящи огнени езици настрани. Мотор-Хед и неговите племенни братя, повечето от които по някакъв начин бяха останали незасегнати от пушките на кръжащите стрелолости, гледаха ужасени как огненото кълбо и гъстият черен пушек се търкалят към тях. После се разпръснаха и побягнаха; писъците на техните братя мечки звънтяха в ушите им.

В този момент Талисмана или Небесните гласове, или силата, която чертаеше съдбата на света и на мъжете, които му служеха, върна сетивата на Мистър Сноу и му даде да командва земните сили. Обхванат от ужасно предчувствие за опасност, той се изправи, силата се върна отново в крайниците му и умът му се избистри; той затича напред, надолу и после нагоре по хълма, и стигна билото навреме да види как трите контейнера с напалм избухват между мечките М'Кол; видя огънят да пламва и да се разгъва като листенца на гигантско цвете, натежал с мириса на смърт. Разтърсващ ток стегна мускулите на краката и корема му; той се задъха. Силите потекоха през него и проснат на земята, той протегна към небето стиснати в юмруци ръце и от гърлото му изригна смразяващ кръвта вой.

Отговорът беше почти незабавен. Пронизителен свирещ звук се издигна до ужасяващо кресчендо. Сякаш цялото небе се превърна в уста на великан, поемащ въздух и после изпускащ го със страхотна сила. Силен вятър врълетя от планините зад Мистър Сноу, като прекърши върховете на дърветата. Завъртя се и зафуча около главата му, после се издигна нагоре, обърна планера на Джоди и го завъртя като хвърчило, откъснало се от края. Докато се бореше отчаяно да овладее планера, тя чу остър, сух звук на чупене като от прекършено

дърво. Небето се изпълни с ослепителна светлина, избухна с ужасяващ, пронизителен рев. Скайхокът се завъртя и в ума на Джоди се запечата образ като от нощна сцена, неочаквано осветена от фотографска светкавица. Голямо светлинно копие се спусна от небето, раздели се на две и удари Букър и Ятс. Мигновеният ужас беше възприет от мозъка на Джоди в ужасна забавена картина, в която двата скайхока се пръснаха като разпрани торби с конфети и изчезнаха в огнена експлозия — товарите им от напалм бяха пламнали. Върху синята канава на небето неочаквано се размазаха две големи оранжеви петна, в които изгоряха и планеристите, и падащите отломки. Останалите парчета бяха разпръснати от вятъра като искри от горящи борови клони.

Нов вихър на вятъра удари Джоди, този път от запад, и създаде вихрушка, когато се срещна с вихъра от изток. С ужасна скорост за минути се натрупаха кълбести облаци, които закриха слънцето. Нова мълния прониза небето. Джоди бързо издърпа лоста, изхвърли останалите три бидона с напалм и се опита да се измъкне от лошото време. Но това беше изгубена битка; някаква злобна сила, изглежда, я дърпаше в сърцето на бурята.

Долу на земята чуха гръмотевицата и видяха мълнията, която погуби Букър и Ятс и застраши Казан, но всичко беше приглушено от многопластовата коруба на ешелона. Мъглата и ниският облак също пречеа на Хартман и неговите заместници да разберат за бурните облаци, които се събираха над долината. Те обаче установиха започването на дъжда. И почти в същото време Хартман започна да получава все по-често съобщения за стръмни речни брегове и реши с навигатора, капитан Райдър, да провери по картата местоположението на ешелона. Хартман беше разтревожен и от неочаквано нарасналите електростатични радиосмущения, които правеха съобщенията от Казан практически неразбираеми.

Няколкото минути интензивно проучване на маршрута на междуцатски път 80 не показаха никакво съответствие със сегашното им положение; бързо нарастващото чувство, че вървят по сухо речно корито, беше подсилено от нарастващия воден поток, който идваше от завоя пред тях и течеше между огромните колела. Хартман разбра, че би могъл доста лесно да се върне назад. И двата командни фургона бяха оборудвани с всички уреди за управление. Подобно на

праисторическите трамваи, главата и опашката на „змията“ бяха взаимозаменяеми. Вместо това Хартман реши да продължи напред. Това беше — за което може да се спори — третата му грешка за деня. Той се надяваше да намери зад следващия завой брод, през който „Дамата“ да се изкачи на брега и да продължи курса си напред.

Носът на ешелона навлезе в следващия завой и беше посрещнат от ревящ, виещ вятър, който разкъса мъглата, замествайки я с пороеен дъжд, заблъскал „Дамата“ като барабанен огън. Хартман продължи още една миля. Дъждът се сипеше неуморно; светкавици разцепваха небето, последвани почти мигновено от разтърсващи света гръмотевици: знак, че бушуващата буря е директно над главите им. Дълбочината на водата, която течеше под ешелона, бързо нарастваше. Тя вече не беше поток, а река — такава, от която Хартман неочаквано изпита силно желание да излезе. Десният бряг на следващия завой беше малко по-полегат и той насочи „Дамата“ към него. Гумите на командния фургон забоксуваха. Дъждът беше превърнал склона в кална пързалка. Това само по себе си не беше непреодолим проблем. Докато имаха двадесет и пет процента тяга, ешелоните можеха да преодоляват повечето препятствия и да излизат от затруднения — подобно на стоножка. Всички моторни превозни средства обаче имат своите ограничения, дори и онези, конструирани от Първото семейство; и особено в кал.

Пришпорена от Хартман, „Дамата“ тръгна нагоре по брега, буксуващите водещи колела бяха тласкани от другите зад тях. На няколко метра върху по-твърдата почва ешелонът започна да се хлъзга настрана и Хартман нареди двигателите да се включат на максимална мощ. Големите колела с метални плочи са завъртяха бясно, запръскаха кал, подхлъзнаха се още повече наляво, след това се разтърсиха и спряха — предното ляво колело пропадна в дупка. Хартман каза на кормчията да го изправи и да се опита да включи едновременно на предно и задно предаване. Пропадналото колело просто потъна по-дълбоко; блокирано от нещо неподвижно — вероятно скала, — то не можеше да върви напред. Хартман изключи тягата на предните колела и опита отново. „Дамата“ се премести няколко фута напред и отново спря. Първият инженер получи червен светлинен сигнал от датчика за деформация на предната лява ос.

— Трябва да се върнем и да изберем друг път — каза той на Хартман. — Иначе това колело ще се откъсне.

Хартман изруга и предаде управлението на Джим Купър, заместник-командир на ешелон от задния команден фургон. Купър върна „Дамата“ от склона, измина двеста метра по реката и предаде управлението на Хартман. Кал не кал, командирът беше решен да извади ешелона от реката. Изкара „Дамата“ от ставащата все по-дълбока вода на плитката лъка под стръмния ляв бряг така, че да може да извие и да се насочи към калния склон под по-добър ъгъл.

И това, макар че той не можеше да го избегне, беше четвъртата му за деня грешка. Когато „Дамата“ се върна назад през реката под ъгъл спрямо склона зад нея, той и останалата част от екипажа чува нисък, тътнешъ рев, който бързо нарастваше в гръмотевично кресчендо.

Порой.

Заплашително разпенена висока двадесет фута стена от кална вода връхлетя лудешки върху тях: носеше дървета и големи камъни. Бушуващата водна маса експлодира в голям облак от пръски върху първите пет фургона, застанали напреко, след това премина над и около тях и погълна останалата част от ешелона. Огромни дървета се носеха по реката и блъскаха като плуващи стенобойни машини страните на водещите фургоци с ужасна сила: клони, дебели колкото човешко тяло, се чупеха като кибритени клечки. „Дамата“ се завъртя под непрекъснатите удари. Водещите фургоци се наклониха под страхотен ъгъл, когато големите камъни, носени по речното дъно от водата, се заклиниха под колелата и задържаха клони и съборени дървета. Ужасените пионери във водещите фургоци се преместиха от пода на по-високи места. Гласът на Бък Макдонъл боботеше из ешелона, предупреждавайки всички да се държат здраво и да останат на местата си.

Хартман се изправи. Заместниците около него балансираха непохватно върху накланящия се под и изпълняваха добре репетираната процедура за авария. Условиата клоняха към хаотични, но всички запазиха хладнокръвие.

— Здраво сме заклещени — извика Барбър, първият инженер. — Всички колела са под водата, задният край има само десет процента тяга, проходът между пети и шести фургон е разкъсан!

— Там ли сме заседнали? — попита Хартман.

— Да, сър!

— Някакъв радиационен поток?

— Недостатъчен, за да се отчете — отговори Барбър. — Люковете от двете страни се затвориха автоматично, когато хидравличният воден затвор се скъса.

Хартман кимна и застана пред видеокомуникационната апаратура да предаде съобщение до екипажа.

— Говори капитанът. Поради грешка в курса, предизвикана от гъстата мъгла, попаднахме в корито на суха река. Започналото като лошо време стана още по-лошо и сме хванати от порой. „Дамата“ претърпя някои повърхностни повреди и загубихме тяга поради нарастване на носените от водата отломки. Но най-лошото отмина. Тази буря скоро ще спре и ще изкараме отново „Дамата“ на пътя. Затова горе главите и гледайте бодро. — Той се усмихна. — Това командване никога не е допускало ешелон да потъне.

Думите му предизвикаха усмивка върху лицето на Стив. Той се огледа и видя около себе си опънати, напрегнати лица.

Точно когато Хартман престана да говори, навигационно-комуникационно-техническият център получи слаб сигнал от Джоди Казан, заглушен от силни електростатични пукания.

— Атакувах мют... засегната... Букър и Ятс свалени... ударени от... Молба... — Последва сигнал за помощ.

Техникът от центъра отговори с включване на предния и заден навигационен лазер, остави червения лъч на водещия фургон да сочи вертикално нагоре, а зеления за така нареченото „плъзгане и влачене“. Лъчът започна да се люлее, разделяйки небето от хоризонт до хоризонт на север, юг, изток и запад, и като повтаряше същата схема, „запълзя“ по посока на часовниковата стрелка през пет градуса. Лазерът по същество изпълняваше функция, подобна на въртящия се лъч на прожекторите отпреди Холокоста. И ако Казан го уловеше — както трябваше да стане, ако беше в този район — единственото, което трябваше да направи, бе да лети по лъча до източника на светлина.

Бакстър, командващ въздушните сили, подаде сигнал за внимание на фургона за излитане, събщи на екипа, обслужващ планера на Казан, за предстоящото пристигане и нареди да подготвят фургона за кацане. Бък Макдонъл, който се беше измъкнал през един от аварийните люкове от двете страни на скъсания преход, мина през

фургона за излитане да провери дали оръжейните кули в последните фургони имат точните разчети, спря скучните излияния на Стив и другите планеристи и им каза да вземат пушките си и да се качат горе, за да помогнат на наземния екип, очакващ да посрещне пристигащия скайхок.

— Навън бушува буря, така че може да се наложи всички да помагате. Пушките ви са в случай, че мютите решат да нападнат. — После отиде към девети фургон.

Стив бързо нахлузи шлема си, взе въздушната си карабина от пирамидата, провери магазина и бутилката сгъстен въздух под барабана, взе още две пълнителя в джобовете на куртката си и излезе през един от десните люкове. Вътре във фургона шумът от бурята беше приглушен. Сега той се изправи пред цялата ѝ сила. Вятърът дърпаше дрехите му, запуши устата му, когато се опита да си поеме дъх, и го прикова към парапета. Под него водата се въртеше с главозамайваща скорост, носеше счупени дървета и храсти. Напред той можа да види водещите фургони на „Дамата“, застанали напреко на потока, изкривени като скъсана язовирна стена. Всеки път, когато някое изкоренено дърво я удареше, „Дамата“ се тресеше силно в пръски вода.

Гас го дръпна за ръкава и извика:

— Ето я, идва!

Стив се втренчи през дъждовната мрачина и видя две безпътни светлини — водещите лъчи за кацане на скайхока на Джоди Казан. Беше на сто метра от дясната страна на ешелона и летеше нагоре по реката в зъбите на вихъра. Когато дойде по-близо, Стив видя планера по-ясно; изтеглените назад крила се люлееха. Можа да види и една червено-бяла точка — шлема на Джоди в кабината.

— Няма да може да кацне — извика Стив на прошарения шеф на екипа, който беше застанал на четири крака на палубата над него. Вятърът духаше със скорост от седемдесет до над деветдесет мили в час. Какво, по дяволите, мислеше да прави тя? Максималната скорост на скайхока беше осемдесет и пет мили в час. Простата сметка показваше, че Джоди ще бъде издухана назад. Обикновено кацане върху палубата беше невъзможно.

Джоди очевидно беше стигнала до същото заключение; за няколко решаващи секунди, когато скоростта на вятъра намаля, тя се

промъкна пред ешелона. Очевидно смяташе да дрейфува при пълна мощ и да остави вятърът да я отнесе назад на нивото на палубата.

Стив изведнъж разбра какво се мъчи да направи тя и се ужаси. Това би означавало той да стои горе на палубата в зъбите на виещата вихрушка, която застрашаваше да го събори и да го хвърли във водата. Би означавало да се пресегне и буквално да я измъкне от въздуха, докато тя се носи безцелно. Скайхокът не беше тежък — няколко души можеха лесно да го задържат и да сведат скоростта му фактически до нула. Но двигателят щеше да се върти на максимални обороти. Ако не бяха достатъчно внимателни, някой можеше да бъде насечен от проклетата перка... Стив прогони тази страховита картина от ума си и скочи на палубата, като се наведе срещу вятъра.

— Внимавайте, опасно е! — извика шефът на екипа. Беше донесъл няколко въжета и наземният екип стоеше готов да завърже планера. Но първо трябваше да го изтеглят от въздуха.

Гас Уайт се измъкна от люка и хвана Стив за ръката. Както всички останали, и той беше мокър до кости.

— По дяволите! — извика Гас. — На планера все още има напалм!

Стив погледна през леещия се дъжд към подскачащия скайхок. Един от контейнерите все още беше закрепен към десния бомбодържател.

Гас го дръпна за ръката.

— Ако се удари силно и това нещо избухне!... — Той тръгна обратно към люка.

Стив го хвана за врата и го спря.

— Не бягай, копеле страхливо!

Гас се дръпна ядосано и макар и засегнат от обвинението, се овладя.

— И защо се връща сега, по дяволите? Защо не се измъкне от това и не се върне, след като всичко премине?

Нямаше време за отговор. Планерът на Джоди Казан се носеше към тях на нивото на палубата. Когато стигна на двадесет метра, вятърът неочаквано отслабна и Джоди моментално изгаси мотора — очевидно беше помислила и за това. Скайхокът се олюля от една страна на друга, хлъзна се назад и трите колела стъпиха на палубата на шест крачки от тях.

Това беше. Имаше само една възможност.

Стив, Гас и наземният екип скочиха и задърпаха скайхока. Стив се вкопчи в кабината, забравил, че лявото му рамо се опира на бомбодържателя с напалмовия контейнер. Задърпа надолу, прибавяйки цялото си тегло към планера, Гас хвана предната част. Когато главите им се изравниха с края на кабината, видяха защо Джоди се беше върнала, вместо да чака. Пилотските ѝ дрехи бяха подгизнали от кръв — течеше от рана над десния ѝ джоб на гърдите.

Стив имаше по-малко от половин секунда да регистрира сцената. Видя шиповете на върха на стрела от арбалет да се подават от облегалката на седалката. Ако се съдеше от ъгъла, тя бе дошла през пода, между краката на Казан. Главата на Джоди увисна напред. Поради тъмния визьор не можеше да се каже дали е жива.

Наземният екипаж се бореше да завърже скайхока. Виещ, пищящ демоничен вихър го повдигна от палубата, изтръгна го от ръцете им, преобърна го и го запрати върху покрива на следващия фургон. Стив и другите гледаха ужасени и безпомощни как крилата се счупиха от удара, подпорите се отскубнаха; кабината се прекатури настрана и почна да се удря като махало на разпадащ се часовник в страната на ешелона. Контейнерът с напалм експлодира, към задната част на фургона потече голям оранжев пламък, миг след това вятърът отнесе горящите останки в бушуващата вода.

И Джоди изчезна.

— По дяволите... — промърмори Гас. Вятърът откъсна думите от устата му.

Стив и другите от екипа клекнаха на палубата, смаяни от случайното избавление, загледани невярващи в пушека, който струеше от почернялата, изприщена покривка на съседния фургон — единственият знак, че само преди секунди Джоди Казан е била върху него.

— Държахме я — промърмори шефът на екипа. — *Държахме я.*

Над тях мълнията прогърмя за последен път. За Стив тя прозвуча като победоносен, леко подигравателен финал. Но неговото шесто чувство му каза, че това е само увертюра.

Мотор-Хед, който беше водач на една от двете групи, атакувани от Джоди, Букър и Ятс, събра разпръснатите воители и ги заведе при Мистър Сноу. Бурята беше стихнала. Тъмните облаци бяха отнесени от вятъра, измити от дъжда и изсушени от показващото се слънце; пухкави, със заоблени краища, които избледняваха на синьото небе, те отминаваха на запад.

Мечките от другата група под командата на Хок-Уинд се присъединиха към тях. Много от воителите имаха леки изгаряния, някои по-тежки. Всички понасяха болката стоически, според обичая сред мютите, но на Мистър Сноу му беше ясно, че някои няма да оцелеят при това мълчаливо мъчение. Той не можеше да направи нищо, за да им помогне. Те се нуждаеха от хирургическа намеса, която надвишаваше неговите умения като лечител на племето.

— Искам да пия — прошепна болезнено той.

Мотор-Хед изпрати един воин да напълни един мех от близкия поток. Мечките клечаха търпеливо в полукръг пред Мистър Сноу, докато му донесат вода.

Мистър Сноу изпи всичката вода, без да отлепи устни от меха. После избърса устни и от гърлото му се отрони дълга, изтощена въздишка. Главата още го болеше. Мистър Сноу опипа внимателно подутината и се обърна към Мотор-Хед и Хок-Уинд.

— Колко от вашите воители целунаха остро желязо?

— Четири ръце плюс един — каза Мотор-Хед.

— Шест ръце — отговори Хок-Уинд.

Шейсет и един мъртви. Можеше да е и по-лошо. Ако стрелолистите бяха успели да пуснат всичките си огнени яйца... Беше нещастие, че Кадилак не можа да види картините на тези неща във виждащия камък.

— Конвой и Брас-Рейл, моите племенни братя, загинаха от облачните воители — каза Мотор-Хед. В очите му блестяха сълзи. Макар че не трябваше да отстъпва пред болката, беше напълно приемливо да проявява тъга. — Ще отмъстя за това.

— Сега е твоят шанс — каза Мистър Сноу прегракнало. Гърлото му бе като надрано с нажежени до червено желяза. Всяка кост, всяка фибра на сухата му твърда плът боляха, горяха, чувстваше се изчерпан от силата, която беше минала през него. — Желязната змия е хваната в река Нау енд Ден^[1]. — Той посочи ниската линия на дърветата. Три

стълба пушек се издигаха от тревата, запалена от напалмовата атака на Джоди. — Подземните хора в корема на змията трябва да излязат и я да освободят. Това ще е време за убиване. Но трябва да внимаваш. Те имат остро желязо, което нанася далечни удари със скоростта на езика на гърмящата змия. Трябва да си смел, но не глупав. Трябва да ги гониш, както би гонил бързokraка — тихо и с голяма хитрост.

Мотор-Хед скочи и гневно кръстоса ръце.

— Шъ-ех! Трябва ли мечките да се крият, когато тече кръв?

— Хей-ЯАА! — изреваха воините. Дори онези с изгорени лица и кървящи подутни устни се присъединиха към традиционния отговор.

Мистър Сноу се изправи с мъка, олюля се на болящите го крака и размаха предупреждаващо пръст под носа на Мотор-Хед.

— Слушай, глупако! Не извиках най-голямата сила, за да допусна всички да бъдат покосени! Това не е двубой за територия. Това е желязна змия, пълна с подземни хора. Те не се бият като нас. Тях не можеш да ги спреш. Те няма да чакат, докато плюнеш на земята. — Той огледа налягалите воини. — В момента, в който видят носовете ви, те ще се опитат да ви пръснат главите! — Той махна с ръка във въздуха. — Видяхте начина, по който облачните воини атакуват от небето! По този начин трябва да се биете вие днес! Трябва да сте храбри като мечки, но да нападате като койоти! Трябва да ги смажем. Избийте ги до един.

— Хей-яааа... — Отговорът дойде като неохотно ръмжене от гърлата на воините. Беше ясно, че също като Мотор-Хед, те не са щастливи от тази перспектива, но авторитетът на Мистър Сноу не можеше да се оспорва, когато бе изразен по такъв категоричен начин.

— Вървете... бързо! — нареди Мистър Сноу. — Реката пресъхва. И помнете... подземният човек не е човек, а животно! Вие не се биете с животни. Вие ловувате. — Той протегна лявата си ръка и благослови пътеката, по която щяха да тръгнат към реката. — Вървете! Нека великата Майка насочва ръцете ви. И нека пие кръвта на нашите врагове, а не от вашите чаши!

— Хей-яаа! — извикаха воините, скочиха и размахаха оръжия към небето. — Хей-я! Хей-я! Хей-ЯАА!

Мистър Сноу ги наблюдаваше как тичат с големи леки крачки към дърветата и река Нау енд Ден в дъното на долината. Няколко старейшини, извикани с куриер от скритото в гората селище, се

присъединиха към него и заедно се заловиха с тъжната задача да изпратят на оня свят умиращите. Това беше извършено с помощта на наркотичен тютюн — изсушени раздробени парчета от халюциногенна гъба, която мютите наричаха „шапка на съня“. Сложена на езика и погълната, шапката на съня бързо предизвикваше състояние на упойваща еуфория. Когато можеше да се набави, тя се използваше при груби операции за наместване на кости и сериозна хирургия, извършвана от някои лечители. Целта беше не толкова да се облекчи болката от умирането, а да се освободи връзката между духа и земното тяло на война.

Старейшините изчакаха няколко минути дрогата да подейства, после с помощта на Мистър Сноу убиваха жестоко обгорените воители с бързо пробождаване в сърцето с нож.

На Мистър Сноу се падна да изпрати Литъл-Фийт^[2], млада четиринадесетгодишна мечка, чийто крак на места беше изгорен до костта. Той сложи ръка на челото на момчето и допря върха на ножа до слабите гърди. Ръката му трепна. Очите му се напълниха със сълзи.

Дрогираните очи на Литъл-Фийт трепнаха и се отвориха. Той направи опит да ги фокусира върху Мистър Сноу.

— Ще отида ли на Високата земя, древни?

— Да — каза Мистър Сноу. — Когато слънцето мине през западната врата, ти ще ходиш по златните острови на небето и когато си починеш, ще се върнеш отново при нашия народ като дете на земята и ще вършиш велики дела в наше име.

— Но аз не съм дъвкал кост — каза Литъл-Фийт. — Аз нямам слава.

— В очите и сърцето на Мо-Таун, нашата велика небесна майка, ти имаш голяма слава — каза Мистър Сноу. — Тя ми каза това. Ти излезе смело срещу огъня на облачните воители и си истинска велика мечка.

— Аз искам да имам слава и в собствените си очи — отговори Литъл-Фийт. — Остави ме да умра с ръце върху остроото желязо.

Мистър Сноу взе ръцете на момчето и ги постави върху дръжката на собствения си нож. Литъл-Фийт хвана здраво ръката и китката му.

— Сега! — извика той и дръпна силно ножа. — Пий, скъпа Майко!

Мистър Сноу бързо заби дългото острие в сърцето на Литъл-Фийт и тихо каза:

— Мо-Таун пие.

После клекна и загледа как животът на момчето го напуска. И за кой ли път помоли Небесните гласове да може да разбере защо светът е устроен така.

---

[1] Сега и тогава (англ.) — Б.пр. ↑

[2] Малки крака (англ.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 11

Бурята, която беше помела ешелона, свърши със същата загадъчна бързина, с която беше започнала. За по-малко от час, след като горящите останки от скайхока на Джоди Казан бяха паднали в бушуващите води на пороя, реката се превърна в малко поточе, дълбоко една педя, свързващо верига от кални блата. „Луизианската дама“ бе заседнала, челните фургони бяха килнати направо на речното корито, блокирани от безумна плетеница от дървета, камъни и мокра растителност.

Хартман, командирът на ешелона, с облекчение видя ясното небе, но и той, подобно на Стив Брикман, чувстваше, че мъките на „Дамата“ съвсем не са свършили. Заповяда на полковник Мур, старши полеви командир, да изпрати бойците си да изградят около ешелона отбранителен периметър, а на Стю Барбър, първия инженер, с едно отделение да огледа и да отстрани повредите и препятствията, причинени от пороя.

Стив размени две думи с Райън, летеца, който беше назначен за командир на отделението след загубата на Казан, после потърси Бък Макдонъл и поиска разрешение да отведе една малка група по течението и да потърсят Джоди.

Шефът на ешелона отхвърли предложението.

— Тя е опечена на шиш и потънала в тиня, господинчо. Никой не може да се спаси от това. А и ние не губим планеристи за прибиране на мъртъвци. Връщайте се на поста си и се пригответе за полет.

С херметически затворени шлемове със забрала от армирано стъкло и облечени в гъвкави доспехи, които им даваха страхотната анонимност на мравки, бойците тичаха по рампите, изскачаха от фургоните и бързо се строяваха в отделения от по осем души. Всеки беше въоръжен с трицевна въздушна пушка и щик. В торби на пояса и джобовете на гърдите и бедрата имаха резервни пълнители, по шест ръчни запалителни гранати тип бухалка, мачете, резервни бутилки с въздух и храна.

В групата, водена от първия инженер капитан Върджил Клей, младши полеви командир, влизаха Барбър, Бък Макдонъл и двадесет души за отстраняване на повреди и препятствия. Клей, известен със своята радиопозивна „АНВИЛ ДВЕ“^[1], изпрати два отряда нагоре по течението, два надолу и още три на всеки бряг, за да огледат навсякъде. На борда на „Дамата“ останалите от екипажа застанаха на оръдейните кули в готовност да подсилят групите на земята, ако периметърът бъде атакуван.

Не се наложи да чакат много. Джини Грийн, първата, която стигна калната стръмнина на десния бряг, беше прободена в гърдите от стрела. Ударът направо я повдигна от земята. Тялото ѝ се превъртя назад с разперени ръце и падна на земята като чувал с картофи. Седмината бойци зад нея и от двете ѝ страни залегнаха, стиснали пушките си, и надзърнаха предпазливо над ръба на брега. Първият, който си подаде главата, бе пронизан във врата от стрела.

Командирът на отряда изруга, спусна се малко надолу и превключи предавателя на шлема си от канала на отделението на канала на полевия командир.

— Анвил Две, тук Ист Сайд Едно. На два пъти излизахме и ни обстрелват и от двата бряга. Край!

В слушалките се чу гласът на Клей.

— Ист Сайд, тук Анвил Две. Окоси ливадата. Бъди готов за атака. Край.

„Окоси ливадата“ беше сигнал за разгърнат огън, при който поток куршуми се изстрелва ветрилообразно във всяко хълмче, във всеки храст или шубрак, който е непосредствено пред отделението. Всичко, което можеше да служи за укритие на врага, ставаше на решето.

Стю Барбър, първият инженер, се беше заврял под един от фургоните и говореше с Хартман посредством една от поставените за целта външни телевизионни камери. Бък Макдонъл, стиснал трицевната си въздушна пушка, стоеше до него на пост.

— Голяма каша — докладва той. — Но освен няколко вдлъбнатини и счупения хидравличен затвор на прохода, изглежда, нямаме никакви сериозни повреди. Големият проблем е наносът, който се е натрупал под фургоните. Няма да можем да тръгнем, докато не го махнем. Според мен това ще ни отнеме поне шест часа. Може би дори

повече. Ще са ми нужни най-малко сто души, ако искате „Дамата“ да стъпи на пътя призори.

Хартман обмисли внимателно отговора си.

— Вече имате двадесет души. Ще ви дам още четиридесет. Ако силите на Клей са достатъчни да удържат атаката, по-късно ще изпратя още хора. Мистър Макдонъл, ще дойдете ли на борда да организирате работната група?

— Веднага, сър! — Макдонъл отиде до камерата. — Не зная дали забелязахте, но тези речни брегове са малко високи. Нямаме открито хоризонтално поле за стрелба от горните куполи, за да подкрепим защитата на периметъра.

— Знам, мистър Макдонъл — отговори Хартман. — Но ние сме изправени пред недисциплиниран, леко въоръжен противник. Смели и упорити воители, но без обща военна организация. Сигурен съм, че нашите хора могат да удържат нападението, докато се измъкнем.

— Да, сър! — Макдонъл отдаде чест пред камерата и побърза да се качи на фургона. Друг екран хвана коменданта на пионерите, както тичаше нагоре по рампата в ешелона.

След няколко минути Макдонъл влезе в командния пункт — тъкмо навреме да чуе Анвил Две, който докладваше, че е „пълно с врагове. И нагоре, и надолу по реката съобщават за настъпващи воители, а мъжете на източния и на западния бряг са приковани. Петима от нашите бойци са ударени, трима фатално. Досега не е установен никакъв визуален контакт с врага.“

— Мислех, че тези човекоподобни ще излязат и ще се бият — промърмори полковник Мур, старши полеви командир.

— Може би първо трябва да ги попритиснем — каза Бък Макдонъл и се обърна към Хартман: — Нашите момчета трябва да атакуват бреговете и да ги изкарат насила, сър. Не бива да им позволим да ни притискат в реката, докато се опитваме да придвижим „Дамата“.

— И аз си помислих същото — каза сухо Хартман и натисна бутона на предавателя. — Анвил Две, тук „Луизианската дама“. Приеми съобщение. Край.

Клей моментално отговори.

— Анвил Две слуша. Край.

Хартман се наведе към микрофона.

— Продължавайте напред, мистър Клей. Най-късно до пладне искам петстотин метра сигурен периметър около „Дамата“.

— Анвил Две. Прието. Край.

Хартман се обърна към коменданта.

— Вземете четиридесет силни мъже, мистър Макдонъл.

— Отделих ги, докато идвах насам, сър — каза комендантът.

— Добре. — Хартман погледна телевизионния образ на техническия заместник. — Дайте им работа с вашата група за отстраняване на повреди и препятствия, Стю, и да изкараме ешелона на пътя.

Барбър посегна да смъкне забралото на шлема си. Определено изглеждаше нещастен.

— Сигурен ли сте, че не можете да отделите повече хора? Шестдесет не са достатъчно. Колкото повече хора има, толкова по-скоро...

— Направете всичко възможно, Стю — срязва го Хартман. — Поставете всички на задната страна. Ако Куп може да откара четири или шест фургона долу в реката и горе на двата бряга, това ще ни даде огневата мощ, която ни е необходима да извършим подготвителната работа.

— Тръгвам — каза Барбър.

Хартман прекъсна връзката с външния монитор и се обърна към коменданта на ешелона.

— Подгонете ги здраво, мистър Макдонъл.

Пришпорвани от капитан Клей, бойните групи на двата бряга се втурнаха нагоре, включили пушките си на автоматична стрелба. Неколцина паднаха преди двете групи да стигнат до туфите, които даваха някакво подобие на защита, но когато залегнаха, мютите изскочиха от плитките покрити с трева дупки зад тях и ги атакуваха с ножове-тояги и каменни брадви. Ръкопашният бой беше кратък, напрегнат и кървав. Още неколцина бойци паднаха от бързите като светкавица тояги-ножове на мечките, но накрая огнената мощ и сплотеността на бойните отделения на трекерите надделяха.

Самоубийствените атаки на групичките мюти по фланговете продължиха. Принуждавани от оттеглящия се враг непрекъснато да се движат напред, бойците се отдалечаваха все повече от речния бряг. Капитан Клей, чиято малка група се опитваше да координира

действията, докато избиваше мечките от племето М'Кол, късно разбра, че предните части на фланга са надхвърлили петстотинте метра радиус на периметъра, заповядан от Хартман. Затова когато главната сила на мютите удари и разби двете отделения от по осем души нагоре по реката и се спусна по извиващото се кално корито към „Дамата“, основната маса на неговата сила се беше разпръснала по целия участък.

Хартман и неговите двама полеви командири не бяха разбрали напълно опасността от една тотална атака от тази посока. Облекчението, което бяха изпитали, след като бяха издържали на пороя, съчетано с непоклатимата им вяра в неуязвимостта на „Дамата“, стана причина да пренебрегнат факта, че „Дамата“ лежи килната на една страна напъряко на речното корито и че само оръдията от дясната страна на първите пет фургона могат да противодействат на напредването на врага по течението. Но от десетте шестцевни оръдия, насочени в правилна посока, само три имаха нормален огневи обхват. Останалите седем бяха частично или напълно блокирани от натрупани от водата отломки, които се бяха събрали също и около дясната страна на телевизионните камери. Другите единадесет фургона бяха по течението на реката близо до стръмния лъв бряг и под нивото на терена. И поради ъгъла, под който бяха наклонени предните пет, оръдията в кулите можеха да бъдат насочени в хоризонтална посока само на седем градуса и бяха безполезни — както беше безполезна и значителна част от огневата мощ на незасегнатата дясна страна.

С похвална бързина Мур, старши полеви командир, поведе останалата част от бойците си по склоновете и се опита да изгради отбранителна позиция по реката над „Дамата“. Хартман извика Клей и му заповяда да се върне към бреговете на реката, за да помогне на Мур с анфиладен^[2] огън и да отреже пътя на мютите за отстъпление. После се обърна към заместниците си с ликуваща усмивка. След като блокираха мютите, щяха да ги избият като мишки в капан.

Артилеристите от дясната страна на петте фургона пометоха речното корито с непрекъснат огън и успяха да отрежат петдесетина мюти. Безмилостният порой от куршуми обаче не успя да спре напредването. Десетки невредими воители скочиха без колебание над падналите тела и се втурнаха напред. Когато бойците на полковник Мур се появиха изпод ешелона и започнаха да стрелят, воините на

М'Кол се изсипаха с викове върху тях като внезапния порой върху ешелона.

— Затворете рампите! — извика Хартман.

Инженерът по системите реагира мигновено и затвори търбуха на ешелона. В цялата история на операции на пионерите нямаше случай мюти да са успели да се качат на фургон, но сега това беше една кошмарна перспектива, която изпълваше командира на ешелона с ужас. Ешелоните с тяхната стерилна, с кондициониран въздух вътрешност бяха част от Федерацията и като такива бяха неприкосновени.

Капитан Върджил Клей се свърза със своите разпръснати по източния и западния бряг на реката отделения и им нареди да се върнат към „Дамата“. Двете отделения от южната страна, които беше изпратил по течението, бяха приковани от огъня на скрити стрелци с арбалети и бяха пострадали тежко. Останал с половината си сили, постигнал отношение на убити най-малко един към петнадесет, Клей се обади на „Дамата“ и поиска да му изпратят допълнителна огнева мощ да прикрива оттеглянето. Северната страна пък вече бе съобщила, че е под силна атака, като съобщението беше прекъснато по средата. Клей на няколко пъти се опита да поднови връзката, но радиосъобщенията му останаха без отговор.

Мечките М'Кол, които бяха нападнали и убили двете отделения от по осем души, заели позиция нагоре по течението, нямаха време да разберат как действа „дългото остро желязо“ на пионерите. Без помощта на Мистър Сноу те вероятно нямаше да го разберат цяла седмица. За тях трицевните въздушни пушки не бяха нищо повече от сопи със странна форма. Мачететата обаче бяха ценна плячка. Те бързо бяха свалени от убитите войници и гордите им нови собственици — един, от които беше Мотор-Хед — ги запасаха на кръстовете си.

Ужасната атака по покритото с отломки речно дъно беше съпроводена от зловец шум, създаван от вятърни камшици — надупчени летви, завързани за къси пръчки, които се въртяха с голяма скорост и издаваха смразяващи кръвта звуци; други издаваха остри, сухи тракащи шумове като цикади. За мокрите до кости новобранци в бойните отделения първата среща с мечките от племето М'Кол с тяхното странно облекло, с покритите с ленти и точки уродливи тела — резултат от поколения мутантни гени — беше като картина от ада.

Смразяващо изригване на първично варварство, съчетано с лишена от разум брутална сила. И очевидно непреодолима заплаха за всичко стойностно за федерацията Амтрак. Ужасът беше подсилен от отрязаните — все още с шлемове — глави на техните другари, набучени на колове, подскачащи над настъпващото множество.

В един кратък момент времето спря и мозъците замръзнаха, после втълпяването от бебешката люлка до военната академия и месеците на усърдна подготовка влязоха в действие, предадоха червените сигнали за тревога на мозъка, очите, крайниците, на пръстите на спусъка; и изпратиха в телата адреналин, да покрие стомаха със стомана; да залее сърцето с хладна, неумолима омраза. И тогава онова, което войниците виждаха, вече бяха умопомрачени подобия на хора; натрапници на света със синьо небе, чието отровно присъствие изпълваше въздуха с бавна смърт. Никой не се уплаши. Никой не трепна. Новобранци и стара служба едновременно нададоха боен вик и се хвърлиха в битката.

Оглушали от бръмченето на моторните резачки и тракането на един малък екскаватор, Барбър и групата му от шестдесет души, които работеха под задните фургоци, не чува смразяващите бойни викове на атакуващите мюти. Първият признак, че боят ще погълне „Дамата“, бяха слизащите по рамките на фургона от двете страни на летателната секция бойци на полковник Мур. Следващият знак, че нещата не вървят добре, беше появяването отново върху брега на реката на капитан Клей и остатъците от неговата сила за осигуряване на периметър. Отделенията на Клей бяха принудени да залягат на всяка открита площ, притиснати отпред и отзад от стрелите на въоръжените с арбалети мюти — те стреляха по тях от укритието на речното корито. Барбър продължаваше да разчиства останките от пороя, задръстили двигателите, но също като на всички, му беше трудно да се съсредоточи, когато стана очевидно, че четирите отделения, изпратени да помогнат на силите по течението, всъщност прикриват отстъплението им. Стана още по-лошо, когато водачът на екскаватора беше свален от седалката от стрела, която го удари под дясната ключица и излезе под лопатката от другата страна. Барбър хвърли лоста, взе пушката си и се скри зад едно от огромните, покрити със

стомана колела. Останалата част от групата по отстраняване на повредите направи същото.

Бък Макдонъл изтича покрай ешелона до мястото, където беше коленичил Барбър, и му посочи разгорялата се битка, която току-що беше напуснал и която се водеше на по-малко от сто метра нагоре по течението от челните фургони. Комендантът на пионерите извади празния пълнител от пушката си, хвърли го, сложи нов, после провери налягането на резервния въздух. Късият щик, поставен под цевта, беше изцапан с прясна кръв.

— Тези глупаци са наистина напористи — каза той с дрезгав глас.

Пръстите на Барбър обгърнаха нервно затвора на пушката му.

— Ще може ли Мур да ги задържи?

— Ако не успее, може би ще свършим с дървени вратове.

Това зловещо напомняне за навика на мютите да носят отсечените глави на победените трекери на колове не беше точно онова, което първият инженер искаше да чуе.

Хората на Клей по двата бряга предприемаха контраатака срещу силите на мютите, които бяха скрити от ешелона зад завоя на реката. Издигна се оранжев пламък на експлодиращи запалителни гранати и черен мазен пушек. Трима ранени бойци се препъваха назад в калното речно корито към „Дамата“. Първият падна на колене и зарови лице в една плитка локва. Командирът на пионерите взе трима мъже и с прикриващ огън те успяха да вдигнат падналия боец за ръцете и краката и го помъкнаха към укритието на ешелона.

Точно когато стигнаха задния команден фургон, един боец мют се появи на десния бряг и се прицели с арбалета си. Макдонъл, с добре развити рефлексии от дванадесет години бой на повърхността, го повали със залп от трите цеви. Когато внесоха ранения през аварийния люк и го предадоха в ръцете на фелдшерите на „Дамата“, Макдонъл се присъедини към Барбър зад едно от огромните колела.

— Когато се събудих сутринта, имах чувството, че ще е кофти ден.

Барбър не беше в настроение да приема нещата толкова безгрижно.

— Това е ужасно. Какво ще правим?

— Не знам. Но момчетата не трябва да си седят тук на задниците, това е сигурно — изръмжа комендантът на ешелона.

— Но ние не можем да разчистим този нанос под обстрел — възкликна Барбър. — Това е невъзможно.

Мақдонъл поклати глава.

— Не е невъзможно. Само трудно. Ако можем да освободим този край на летателната секция, ще им разкажем играта на ония копелета. — Той посочи малкия екскаватор, който беше стигнал без водач до средата на стръмния склон на десния бряг, преди да спре, и удари Барбър по гърба. — Вие ще го управлявате, аз ще ви пазя гърба.

Лейтенант Барбър преглътна тежко, стисна по-здраво оръжието си, приведе се и затича към екскаватора, следван от Мақдонъл. Качиха се и комендантът на „Дамата“ застана зад седалката на водача с готова за стрелба пушка. Барбър включи двигателя и обърна надолу по склона. От колелата на екскаватора изхвърча кал. Трябваша му две минути да извърши маневрата, после той свали кофата и тръгна напред да разчиства счупени дървета и камъни.

Когато приближиха ешелона, Мақдонъл вдигна забралото си, махна енергично към клекналите войници и изрева:

— Хайде! Залавяйте се за работа! Трябва да подкараме „Дамата“!

Войниците оставиха пушките си, взеха железни лостове, лопати, мачете и моторни резачки и се заеха да разчистват останалите отломки.

В кабината командирът на ешелона Хартман водеше мълчалива битка да разчисти мътилката, която беше затлачила ума му още от ставането призори. Не се съмняваше в крайния изход от битката. „Дамата“ щеше да излезе с победа дори и да изгубеше много бойци, ангажирани сега в битката. Тя щеше да победи, защото мютите не притежаваха никакви оръжия, които можеха да й нанесат непоправими повреди. Екипажът просто трябваше да стои затворен и да отбие атаката с помощта на защитните средства на ешелона.

„Да седят затворени“ обаче не беше част от бойната им философия. Тяхното най-любимо състояние беше агресивно — да преследват враговете, в което ешелонът действаше като подвижна огнева база, поддържаща отблизо войниците при техните внезапни нападения. В идеалния случай бойните отделения се използваша да връхлетят върху враговете от неблагоприятен терен и да завършат операцията. Южните мюти, с които Хартман беше воювал досега,

обикновено избягваха директния сблъсък и когато оказваха отпор, той винаги беше използвал страхотната огнева мощ на „Дамата“.

Поради тази причина Хартман се чувстваше нещастен от загъването ѝ. Беше убеден, че племето, което ги атакуваше сега, има повелител. Бурята беше възникнала твърде бързо и също като гъстата мъгла беше прекалено локализирана, за да е част от по-голямо атмосферно явление. Имаше и друг обезпокоителен фактор. Тактическото движение на войните на мютите показваше неестествена координация. От тайните разговори, които бе водил с други командири на ешелони, Хартман знаеше, че това има само едно обяснение: че нападателите на „Дамата“ са направлявани от свръхум — знак за наличието на повелител от най-висок ранг. Ако беше така, той беше изправен пред интелигентен и много опасен противник, който беше в състояние да извика огромни и напълно непредсказуеми сили.

Тази мисъл го накара да заповяда планеристите да извършат предвиденото нападение на нивите на мютите и на убежището в гората. Сутрешното нападение, забавено от времето, бе акция, с цел да подкопае морала на атакуващите мюти и дори да ги накара да прекъснат сражението, като даде на хората му така необходимото им време да си поемат дъх и да поправят повредените фургони. Съществуваше и възможност при атаката повелителят, който насочваше движението на мютите и беше отговорен за сегашното бедствено състояние на „Дамата“, да се е изтощил.

В двата фургона, които съставяха летателното отделение, прозвуча сигнал. Всички се обърнаха към най-близкия телевизионен монитор. На екрана се появиха главата и раменете на Бакстър, командира на въздушните сили.

— Райън?

Старши летецът, който сега изпълняваше длъжността на командир на летателното отделение, включи камерата.

— Слушам, сър!

— Заповед — каза Бакстър. — Готови сме за удара, който планирахме за тази сутрин. Подгответе пускане на осем планера. Вие ще водите първото звено, съставено от Колфийлд, Нейлър и Уебър, срещу гората. Аз ще водя другото звено и ще бомбардираме нивите. Наредете на Мъри да подготви и зареди един от резервните планери за мен.

Мъри беше прошарен командир на спомагателния екип. Той кимна, че няма проблем.

— Искам първият планер да напусне рампата след петнадесет минути — заключи Бакстър.

— Разбрано, сър! — каза Райън.

В отделението на летците избухна делова суетня. Наземните екипи забързаха да подготвят планерите за излитане; командирът на бригадата разпореди да се подготви един скайхок за Бакстър, след това се обади на задния тягов фургон да поиска пара за зареждане на катапултите. Стив и другите планеристи грабнаха шлемовете си, провериха на сгънатите карти в прозрачните джобове на гащеризоните точния участък от терена, провериха дали въздушните пистолети в кобурите им са заредени, дали бойните ножове са здраво закопчани в ножниците от външната страна на десния прасец, дали циповете на джобовете на краката и гърдите, където имаха аварийни филтри за вода и храна за оцеляване, са добре затворени.

Райън призова за внимание.

— Уебър, Колфийлд, вие сте номер първи и втори за излитане. Аз ще ви последвам. Нейлър излита след мен. — Той се обърна към Стив, Гас Уайт и Фазети. — Бакстър ще ви подаде посоката. Междувременно искам вие и колкото души може да отдели Мъри да сте готови за стрелба. Това излизане може да е опасно.

Беше. Уебър и Колфийлд бяха ударени един подир друг още докато планерите им бяха на катапултните рампи. Като пренебрегнаха опасността от скритите стрелци на мютите, Стив и неговият съвипускник Фазети изскочиха и насочиха залпов огън над речните брегове, докато Мъри и трима от неговия наземен екип освободиха двамата ударени планеристи от коланите и ги извадиха от кабините. Седемнадесетгодишният Уебър беше убит на място. Колфийлд не беше толкова щастлив. Една стрела влезе от страни на шлема му точно зад лявото му око. Върхът с шипове прониза главата му и излезе от другата страна. Когато началникът на бригадата вдигна забралото на Колфийлд да провери дали още е жив, Стив видя целия ужас на случилото се. Създаденото от ударната вълна налягане беше изхвърлило очите му от орбитите. Докато битката бушуваше около тях, Колфийлд беше в безсъзнание, странно разкъсаното му лице беше покрито с кръв.

Започна да рита и да пици чак когато наземната бригада се опита да го премести.

Стив помогна да го задържат, докато командирът на групата завърза ръцете и краката му. После го сложиха до Гас Уайт и тримата медици, настанени в „патешката дупка“.

— Заведете го при капитана хирург — извика Мъри, после помъкна безжизненото тяло на Уебър. — А този сложете в чувал.

Самоувереният Райън се качи в кабината на планера на Уебър и бързо установи, че контролните уреди не са повредени. Нейлър, останалият планерист от първо звено, се опита да стартира планера на Колфийлд, но не успя. Един от наземния екип откри важен електрически проводник, прекъснат от втора стрела.

Нейлър скочи от планера и помогна да го изтеглят настрана от катапулта.

— Добре че от време на време не улучват — каза той с нервни смях.

Клекнал на палубата отдясно на Райън, Мъри му даде знак да форсира мотора на пълна мощност, след това, когато катапултът беше освободен, махна с ръка напред. Планерът се издигна във въздуха, полетя рязко надясно, след това се обърна по гръб на около двеста фута и се гмурна в свредел. Отвратителният остър неприятен звук от разбиването на Райън на земята беше заглушен от оглушителната експлозия на неговия товар от напалм. Стив и другите на палубата за излитане трепнаха от ужас, но наблюдаваха с нещо като болезнено очарование как оранжевото кълбо се понесе навън от точката на удара, след това се всмука навътре в себе си, повдигна се и се превърна в гъба от черен пушек и остави силуета на обезобразения корпус на скайхока в средата на кръг от горяща трева.

Стив се опита да преглътне, но гърлото му беше сухо. Той не се гнусеше от кръв или разкъсана плът и беше уверен в своята способност да убива, когато дойде това време, но все още не можеше да свикне с ужасната бързина, с която някой като Райън, живо, мислецо човешко същество, с което е говорил миг преди това, може да се преобрази в неузнаваема купчина овъглено месо. Джоди, Букър, Ятс, Уебър и сега Райън. Той си спомни с гняв думите на сестра си в Рузвелт: „Не се опитвай да ми казваш колко опасно е да бъдеш там и да се биеш с мюти“. Роз трябваше сега да е тук, да види какво беше

останало от Райън. И щеше да разбере, че експедициите на пионерите не са „сладки разходки“, за каквито ги смяташе.

Хартман, командирът на ешелона, който беше видял касапницата на палубата за излитане и смъртоносното пикиране на Райън на редицата екрани в кабината, бързо реши, че загубата на трима планеристи за по-малко от пет минути е неприемливо голяма, така че включи видеокомуникационната система и погледна към Бакстър.

— Спрете въздушния удар и върнете всички на летателната палуба. Ще се опитаме да проведем атаката по друг начин. Пригответе се да изстреляте планерите по двойки. Вие ще останете на земята. С лошия късмет, който имахме досега, не искам да рискувам цялата си въздушна сила.

Бакстър прие променените нареждания и спря подемника, издигащ планера на Нейлър към палубата за излитане. Нейлър, който седеше в кабината, готов да изпита късмета си на руската рулетка, откопча коланите и изскочи навън с видимо облекчение. Бакстър също се почувства облекчен. Подобно на всички планеристи, той беше готов да посрещне смъртта във въздуха при изпълнение на задача — това беше постоянен риск, пред който бяха изправени всички. Но никой не искаше да бъде убит, докато седи в планера си, преди да е излетял. Това беше толкова безсмислено, колкото и да се подхлъзнеш на плочките в банята и да се удавиш с глава, заклещена в тоалетната чиния.

Хартман се обади по радиото на полковник Мур и му каза да се върне с хората си към „Дамата“ и да изградят нова защитна линия зад петте фургона, заседнали напъряко в речното корито.

— Анвил Едно, всички групи прието, край — предаде Мур. Той веднага разбра какво възнамерява да направи Хартман и адски се надяваше, че ще изчака, докато се измъкне.

Командирът на ешелона се свърза с капитан Клей и му нареди да изтегли отделенията си от главното сражение, така че да може да подсили и задържи позицията по течението. Накрая Хартман успя да хване Барбър с една от външните камери и му каза какво ще направят. После попита:

— Как е?

— Трите фургона на опашката са освободени — изтощено отвърна Барбър.

— Това не е достатъчно, Стю — сопна се Хартман. — Казах шест.

— Ще направим всичко възможно — отговори първият инженер. — Имам осем убити, петнадесет ранени и...

Хартман го прекъсна.

— Стю, не ми трябва статистика, трябва ми реални резултати, ясно ли е? Просто го направете.

От високоговорителя се чу гласът на Клей:

— Анвил Две, контролираме по течението.

— Прието, Анвил Две — отговори Хартман. — Смажете ги. Никакво преследване, край.

Клей отново се обади по радиото.

— Анвил Две. Не безпокойте „Лейди Лу“, ако обичате. Нямам къде да избягам.

От думите му напрежението в кабината спадна и по лицата на заместниците се появиха усмивки.

— Бойна готовност на първа до осма, мистър Форд — каза Хартман. — Дайте картина.

Вторият инженер по системите активира контролния пулт и отчете показанията.

— Осем готови. Дај обща информация.

Пръстите на техника по видеокомуникация затанцуваха над ключовете и дадоха на Хартман изчерпателна картина за положението под ешелона и по земята от двете му страни. Командирът и заместниците му видяха бойните отделения на Мур да отстъпват, притиснати от ордите мюти. Надолу по течението под задните фургони групата по отстраняване на повредите и препятствията работеше трескаво да разчисти оставащите отломки. Хартман позна широкоплещестата фигура на главния водач, застанал зад седалката на екскаватора.

— Анвил Едно се връща под ешелона.

Хартман наблюдаваше напрегнато как полковник Мур и неговото отделение от четирима души се появи на екрана — стреляха, като всеки се обръщаше назад, за да прикрие другарите си. Минаването им под ешелона не беше толкова гладко, колкото се беше надявал Хартман — мютите бяха по петите им. Битката продължаваше, докато те се мъчеха да минат през отломките — истинско праисторическо блато от

преплетени клони и разтрошени трупи с полепнала по тях кал и дълги снопчета мокра трева, преплетена с мъртви листа; гротескна мрежа, изтъкана от гигантски пиян паяк; стрелба и сеч; истинска картина от Дантевия ад.

Хартман изчака още няколко минути, та трекерите да минат под предните фургони. Няколко екрана останаха празни, защото войните М'Кол разбиха външните камери с каменните си боздугани. Останалите бяха изпълнени с мюти.

— Амбразури първа до шеста от долния край на левия и на десния борд — каза Хартман.

— Разбрано, шест, долен край.

— Подай пара!

Звукът прониза слоевете армирана броня, олово, топлинна и звукова изолация, които обвиваха фургоните; за онези навън той беше дори по-ужасяващ от злоещите шумове, издавани от вятърните камшици на мютите. Беше смразяващ, остър, пронизващ ушите вопъл. Беше ужасен, предвещаващ смърт вик, който проникваше до мозъка, смразяваше сърцето. Невидими, тънки като лазерен лъч струи пара излизаха от редиците дюзи в долната страна на водещите фургони и преминаваха през въздуха със свръхзвукова скорост, с остротата на хирургически скалпел и неустойимата, разкъсваща сила на циркуляр.

Въздействието на парните дюзи върху войните мюти надминаваше ужаса, описан от Данте и изобразен от Доре. Хванати напълно неподготвени, вкопчени в ръкопашен бой с последните нещастни бойци, десетки мюти бяха унищожени. Кожа, плът, мускули бяха разкъсани, направо свалени от костите; крайници бяха отрязани, тела разполовени, частите им се пръснаха във всички посоки, кръв потече по лещите на камерите и ги покри с червена пелена.

Дори онези, които се спасиха от действието на тази невиждана сила, не бяха напълно пощадени. Когато сеещите смърт струи изстинаха до точката на видимост, оцелелите бяха обвити в облаци попарваща, ослепяваща, изгаряща пара. Задните редици на мечките М'Кол трепнаха и се отдръпнаха; онези воители, които бяха изплашени от дъха на змията, но все още бяха на крака, побягнаха объркани или се опитваха да се домъкнат до някакво убежище.

— Изчистете екраните — заповяда Хартман и разтърка с пръсти затворените си очи в безуспешен опит да изтрие от ретината си

кървавите картини. Пръстите му не можеха да стигнат достатъчно дълбоко. Онова, на което беше станал свидетел, вече се беше отпечатало в мозъка му: беше станало поредната ужасна страница в собствения му военен дневник, която щеше да преследва съзнанието му в тъмнината и да прогонва съня от очите му. Той се овладя и се обърна към заместника по системи:

— Затворете линията, мистър Форд.

Вторият инженер по системи затвори дюзите.

— Първа до шеста затворени.

Хартман се свърза с Клей:

— Лейди Лу до Анвил Две. Докладвайте за бойната ситуация.

Край.

— Анвил Две. Останалите врагове се изтеглят на североизток под огън. Край.

Полковник Мур се включи в ефира.

— Анвил Едно до Лейди Лу. Всичко свърши. Бягат. — Гласът му беше колеблив, но триумфиращ.

— Прието, Анвил Едно. Задръжете позицията. — Хартман неочаквано почувства тежестта на отговорността, която носеше като командир на ешелона, и в същото време ясно осъзна предимствата на поста си. Той можеше да изтрие ужаса от екраните, но нямаше спасение за неговите хора навън. Те се бяха били и бяха загинали, бяха станали свидетели на страхотния спектакъл на двеста мюти, превърнати в сварено кълцано месо пред очите им, и сега трябваше да разчистят получената в резултат мръсотия, преди „Дамата“ да може да тръгне.

Хартман включи летателната секция и погледна командващия въздушните сили.

— Колко скайхока можем да пуснем, мистър Бакстър?

— Четири, сър. Нейлър и трима сребърни. Брикман, Фазети и Уайт.

Хартман се поколеба.

— Това ще е първата им истинска бойна операция. Ще могат ли да се справят... искам да кажа след случилото се?

— Те очакват с нетърпение да излетят, сър — отвърна командващият въздушните сили.

— Добре. Извършете въздушен удар. — Хартман изключи екрана и извика лейтенант Купър, заместник-командира на ешелона. — Поемете командването, Купър. Аз излизам навън.

---

[1] Наковалня две (англ.) — Б.пр. ↑

[2] Надлъжен — Б.пр. ↑

ГЛАВА 12

Четиримата останали планеристи се качиха в кабините с мрачна решителност. Планерите бяха издигнати на летателната палуба и обслужващият персонал разгъна крилата им и ги избута по двойки на десните и левите катапулти. След като планерите бяха закрепени, стрелите на катапултите се вдигнаха под ъгъл петнадесет градуса и ги изхвърлиха със скорост петдесет мили в час. Нейлър поведе Фазети към гората; Стив Брикман последва Гас Уайт към нивите.

Бакстър, командирът на въздушните сили, наблюдаваше със смесени чувства как планерите изчезват. По отношение на жертви денят беше катастрофален. Във всички предишни операции срещу южните мюти се считаше за катастрофа загубата на осем планеристи за един *месец*. Дори ако сега излетелите се завърнеха невредими, „Дамата“ трябваше да се отправи към една от отдалечените гранични попътни станции, за да стовари ранените и да изчака пристигането на подкрепления. Бакстър се чудеше как ще бъдат приети в Гранд Централ резултатите от първото сражение на „Дамата“ с Плейнфолк. Изпълнителната власт на Амтрак не обичаше ръководители, които излагат на риск ешелоните; скъпите тактически грешки и провали се наказваха строго. И не само животът на ръководителите беше залогът. Ако на борда дойде екип от оценители, никой не беше в безопасност. Оценяваха се действията на *всички*. Надолу по йерархията.

Изплашени и победени, мечките М'Кол се оттегляха по хълмистия терен на изток към река Нау енд Ден. Щом стигнаха до относителната сигурност на гората, те налягаха на сянка зад един стръмен бряг. Някои пиха от бързия поток, други, които бяха изгорени, плискаха студена вода върху възпалената си, покрита с мехури кожа. После бавно се събраха в обезверени групи и започнаха да пресмятат колко воители са станали жертва на желязната змия.

При несъответствието между оръжието на трекерите и мютите беше цяло чудо, че някои от нападащите М'Кол изобщо бяха оцелели.

От племенните братя на Кадилак бяха паднали Хок-Уинд и Мак-Трак; Мотор-Хед беше оцелял заедно с Блек-Топ, Стийл-Ай и Тен-Фор. Мотор-Хед беше минал под „Дамата“ секунди преди Хартман да даде заповед за пускане на парата. Точно когато смяташе, че е изправен пред сигурна смърт от пушките на трима подземни воители, един издуващ се облак го погълна, като обгори гърба и ръцете му. Нападателят му се бяха обърнали и бяха побягнали. Ужасен от пронизителното свистене, което заглуши предсмъртните писъци на агонизиращите негови племенни братя, Мотор-Хед побягна през изгарящите облаци към брега и остана там достатъчно дълго, за да види ужасното кръвопролитие, извършено от дъха на змията; после хвърли каменния си боздуган към най-близкия подземен човек като последен жест на предизвикателство и побягна.

Мотор-Хед беше смел до безразсъдство, но имаше достатъчно ум да разбере, че железната змия и нейните господари са силни по начини, които Плейнфолк не разбират. Мистър Сноу им беше дал умен съвет, но в едно отношение беше направил грешка. Подземните хора не бяха животни. Те се биеха храбро, като хора. Мотор-Хед знаеше, че в ръкопашния бой Плейнфолк са по-силни, но враговете имаха странно, силно остро желязо, чиято изработка и действие той дори не беше започнал да разбира и срещу което храбростта на мечките беше като дъжд пред вятър. Плейнфолк бяха най-великият народ на земята, но не бяха по-велики от железната змия и нейните господари, които живееха в нея.

Не още. Но щеше да дойде време, когато подземните хора щяха да бъдат победени в битка. Времето, пророкувано от Мистър Сноу, когато Талисмана, Тройнонадарения, щеше да поеме предводителството на Плейнфолк.

Между дърветата се появи Мистър Сноу. Блед, побелял, съсухрен, пристъпващ с неуверена крачка с помощта на чепата тояга. Вървеше между изтощените воители, говореше им утешителни думи, лицето му бе сломено от скръб от гледката на зейналите рани и попарените крайници, надути, сякаш под кожата им са пъхнати балони. Той седна, погледна Мотор-Хед и каза:

— Мечките се биха добре днес.

— Не достатъчно добре — промърмори Мотор-Хед. — Нали побягнахме. Изгубихме чест. — Сълзи потекоха по бузите му. — Мечките не са нищо.

— Мечките посрещнаха смело дъха на змията и острото желязо на господарите ѝ — възрази Мистър Сноу. — Само най-великите от Плейнфолк могат да направят това. От този ден вие трябва да усвоите нов вид кураж — куража да посрещате неуспех, да, дори поражение.

Очите на Мотор-Хед заблестяха гневно.

— Ш-ъх! Къде е славата в това?

— Чуй ме — каза твърдо Мистър Сноу. — Запомни добре думите ми. Трябва голям кураж да се биеш смело до смърт. Мечките имат този кураж. Нашите майки от племето са родили герои. М'Колите имат силни сърца. В огнените им песни се пее за тяхното величие от войната на Хилядата слънца. Но се иска още по-голям кураж да изпиташ страх, поражение и срам и въпреки това да останеш силен! Да се изправиш пред силата на подземните хора с непокътната гордост и бойците ти да са готови да се бият отново и по-смело отпреди.

Мотор-Хед го гледаше навъсено.

— Ти ни каза, че трябва да имаме куража на мечки, но да се бием като койоти. Трябва ли и да се научим да бягаме като бързокраки? Трябва ли да свиваме опашка, както правят бързокраките при първия знак за опасност?

— Времената се променят — отговори Мистър Сноу. — Желязната змия, подземните хора... — Той въздъхна. — Какво да направя, та да разбереш? Това е съвсем нова игра.

Мотор-Хед се намръщи.

— Говориш със загадки, древни. Земята се сменя, пожълтява от събирането и остарява преди Бялата смърт. Старейшините остаряват, умират и се прераждат в други тела. Но някои неща не се променят. Любовта на Мо-Таун, Великата майка, към нейните деца. Храбростта на М'Кол, чиито огнени песни ти съхраняваш в главата си и които сме родени да защитаваме. Воин, който прояви страх, който бяга от битка, е без чест. Той трябва да ухапе стрелата, преди да стане достоен отново да носи остро желязо.

— Така е — тихо каза Мистър Сноу. — Но и ти трябва да разбереш нещо. Старите дни свършиха. Плейнфолк трябва да научат нови начини да бранят земята си, докато дойде Талисмана.

Когато четирите стрелолиста се появиха в западното небе, Клиъруотър беше на края на гората с група сестри воители. Мистър Сноу й беше наредил да пази старейшините на племето и кърмачките, които бяха дълбоко в гората с новородените и всички деца под пет години. Вълчиците — младите жени воители — бяха разпръснати на различни места около западния край на гората, готови да защитават скритото селище, ако бъде нападнато. Като видя далечните стрелолисти, Клиъруотър се разтревожи. Беше видяла доведените от старейшините изгорени бойци и беше научила за смъртоносните огнени яйца, носени от облачните воители. Ако паднеха над гората...

Принуден от подновената клетва да стои настрана от бойните линии, Кадилак беше помогнал да се организира отбраната на нивите. Тази задача беше възложена на мечетата и вълчетата — децата на М'Кол от шест до четиринадесет години, организирани в групи под ръководството на вълчиците. Тъй като ценният запас от арбалети беше взет от мечките, атакуващи ешелона, останалите М'Кол бяха лошо въоръжени. Кадилак единствен имаше арбалет — ценен трофей, спечелен от Шакатак от племето Д'Вайн; останалите носеха ножове-тояги, прашки и камъни — оръжия почти безполезни срещу атака от въздуха.

Също като Клиъруотър, Кадилак беше видял опустошителните последици на огъня от небето. Ако облачните воители се върнеха, децата не можеха да направят нищо, за да ги спрат. Той и Мистър Сноу се бяха съгласили, че усилията на племето трябва да се насочат към ограничаване на пораженията, причинени от огъня. Никой не беше помислил за възможността облачните воители да не отлетят далеч, след като пуснат яйцата си. Кадилак беше отмахнал решително тази мисъл от ума си и се беше съсредоточил върху обучаването на децата и вълчиците как да правят метли с дълги дръжки от клони и млади фиданки, с които да потушават пламъците. Нямаше как да знае, че напалмът ще направи тези предпазни мерки абсолютно неефективни.

Децата, ръководителите на техните групи и вълчиците заеха определените им позиции; някои около края на нивите, други на стратегически места вътре в тях. Най-малките тичаха от група до група и носеха камъни, които да се хвърлят срещу нападателите.

Настроението беше предизвикателно перчене, смесено с мрачно предчувствие — не от страх от облачните воители, а от тревога как ще се справят.

Една млада вълчица посочи с пръст във въздуха и извика на Кадилак:

— Виж! Идват!

Кадилак се обърна и видя стрелолистите да кръжат над планините на изток; видя слънцето да се отразява от изящните им крила. А после те се спуснаха...

Обхванати от вълнение, Стив Брикман и Гас Уайт връхлетяха от планините и се спуснаха над нивите. Гас пусна един димен бидон да провери силата и посоката на вятъра; Стив разучи плана на нивите — опитваше се да определи най-доброто място, където да пусне напалма, за да нанесе максимални щети. Посрещна ги издигаща се преграда от летящи към тях оръжия. Повечето от хвърлените с ръка не ги стигнаха; други, хвърлени с прашки, се блъскаха шумно в кабините или думкаха по опънатата тъкан на крилата, без да причинят повреда. Един камък удари болезнено Гас Уайт по врата и той изграчи:

— Копелета!

При първото си прелитане ниско над нивите Стив видя, че враговете са всъщност невъоръжени хлапета, които въпреки предизвикателния си вид не представляваха заплаха. От друга страна, ако не се преместеха от сегашното си положение сред оранжевите ниви, имаше голяма възможност да бъдат опечени, когато той и Гас хвърлеха напалмовите бомби.

Стив предаде наблюдението си на Гас по радиото и предложи първо да се опитат да изплашат децата и да ги изгонят от нивите.

Гас отговори раздразнено и язвително:

— Това не са деца, приятел. Това са мънички врагове, които ще пораснат и ще станат големи гадни врагове. Длъжни сме да ги спрем сега, докато имаме възможност. Както казваше моят стар настойник: „Нищо не мирише по-хубаво от изпечен южен мют“. — Гас нададе боен вик, обърна се бързо през крило и пусна запалителни бомби по посока на вятъра в ъгъла на мютските ниви.

Стив закръжи поразен от неочаквано обзелото го нежелание да убива. Обхванаха го необясними, противоречиви емоции, докато наблюдаваше малките деца да бягат от разпространяващите се пламъци. Други падаха безразборно, когато Гас започна да ги избива със залпове от въздушната си пушка.

Стив преглътна тежко, възстанови обичайния си железен самоконтрол, насочи се обратно към целевата площ и пусна собствения си товар напалм в дъга пред бягащите деца да им отреже пътя за спасение.

— Пази се! — извика Гас по радиото. — Един от тия долу има арбалет! За малко да ме улучи, кучият му син!

Стив отвори широко дросела, полетя рязко нагоре и се заоглежда за стрелеца.

Кадилак се наруга, задето беше изпуснал облачния воин, хвърли арбалета и затича към горящата нива да спаси група обхванати от паника деца. Заслепени от въртящите се облаци пушек и обгорени от ужасната топлина, те вече не бяха наперени, а парализирани от страх. Кадилак успя да потуши лепкавия огън по телата им и ги подкара през високата до кръста царевица. Въпреки усилията му няколко деца бяха застреляни от кръжащите облачни воители, преди да им намери укритие. Обхванат от ужасна ярост и забравил за куршумите, които жужаха край него като разлютени комари, Кадилак изтича при хвърления си арбалет, вдигна го и със сила, родена от яростта и отчаянието му, с едно бързо, силно движение натегна тетивата. После с треперещи пръсти бръкна в колчана на колана си и извади последната останала стрела.

По средата на един остър завой Гас Уайт видя под дясното си крило Кадилак да зарежда арбалета. Вдигна пушката до рамото си, насочи червената точка на оптичния мерник в гърдите на Кадилак и натисна спусъка. Нищо. Пушката му засече. Гас избълва няколко ругатни и започна да прави бързи маневри като покойната Джоди Казан.

Стив чу проклятията на Гас; последва съобщение за засяклата му пушка и местоположението на мютския стрелец. Жизненоважните подробности влязоха в ушите му, докато летеше точно в обратна посока. Обърна се в седалката, видя Кадилак и вкара планера в остър завой надясно. Последните цели, по които беше стрелял, изискваха да

завърти пушката, която висеше над главата му в лявата страна на кабината, наляво. Той се пресегна и хвана приклада да наведе станоката и да опре приклада на рамото си, като в същото време направи вираж и се насочи към целта.

Кадилак стреля. Стрелата излетя с ужасяваща скорост, прониза горната част на вдигнатата дясна ръка на Стив, заби се в шлема му под ъгъл над ухото, удари черепа и спря. Върхът се подаваше от темето. Зашеметен от силата на удара, Стив загуби контрол върху планера...

В участък 18, галерия 3 на ниво 1 на вътрешния щат У на Гранд Централ Роз Брикман, която през целия ден беше изпълнена с лошо предчувствие се опита да заличи още един смущаващ образ на кръв, разкъсани тела и пламъци, заплашващ да я погълне. Тази битка беше обречена. Тя почувства силен удар по главата и в същия момент изпепеляваща болка в горната част на дясната ѝ ръка изтръгна от устата ѝ неволен писък. Стреснатите ѝ колеги я загледаха как скача от мястото си пред един електронен микроскоп със свита дясна ръка и посяга към главата си. Роз се олюля, очите ѝ се подбелиха, после изгуби съзнание и се стовари на пода преди някой да може да я хване.

Извиканият от съседния кабинет дежурен медицински инструктор на класа установи, че Роз има плитка рана на черепа, и предположи, че я е получила при падането на пода. Не можеше обаче да даде обяснение за загубата на кръв — когато свалиха лабораторната ѝ манта, видяха дълбока рана в горната част на ръката.

Кадилак безстрастно наблюдаваше как стрелолистът се завъртя по спирала и падна по средата на горящата нива. Петстотин фута над нея Гас Уайт все още се опитваше да оправи пушката си, ругаеше през стиснати зъби, дърпаше заялия затвор, но не можеше да го освободи. Сега нямаше с какво да стреля — освен с въздушния пистолет, който беше част от екипировката му за оцеляване. Гас знаеше, че това означава да остави Стив в беда, но с мютския стрелец някъде под него всеки момент имаше опасност някоя стрела да мине през задника му. Пък и Стив сигурно вече беше мъртъв.

Без да знае, че Кадилак е изстрелял последната си стрела, Гас направи бърза маневра над нивата да прецени положението на Стив.

— Блу Седем на Блу Три. Обади се. Край.

След миг тишина Стив се появи в ефира:

— Блу Три, ударен съм. Можеш ли да ме прикриваш?

— Няма начин, приятел — каза Гас. — Пушката ми е неизползваема. Единственото нещо, с което мога да ги ударя, са чифт мръсни чорапи, но не мога да си сваля обувките. Как стана, та онзи идиот те уцели с арбалета?

Дълга въздишка предшества отговора.

— Не можах да стигна пушката си.

— Неприятна работа — каза Гас. — Лошо ли си ударен?

— Да, но... доколкото мога да кажа, не е, хм... нещо, което Кийвър да не може да оправи.

Кийвър беше хирургът, който ръководеше медицинския екип на „Дамата“.

Гас направи голям кръг над горящата нива.

— Добре, слушай... остани там, приятел. Аз отивам за помощ.

Стив видя как Гас люшна крилата в поздрав, после се издигна и полетя към гората. Шокът от удара на стрелата беше започнал да преминава и Стив все по-силно чувстваше болката в дясната си ръка. Беше му трудно да диша. Лежеше на лявата си страна с извит под необичаен ъгъл ляв крак сред разбитите останки от кабината.

Успя да свали коланите, въпреки че му бе трудно да движи лявата си ръка заради острата болка в рамото. От раната на главата му течеше кръв — стичаше се по лицето и врата му. Успя да вдигне лявата си ръка достатъчно високо да вдигне забралото, но само до половина. Движението му беше блокирано от прикованата дясна ръка. Той започна да се бори с каишките на шлема под брадичката. Ако можеше по някакъв начин да свали шлема...

Спря за момент задъхан, мъчеше се да не заплаче от болка. Всичко щеше да се оправи. Гас щеше да се върне с Фазети и Нейлър. Щеше да се върне и...

Когато стана ясно, че оцелелият облачен воин е подвил опашка и е избягал, Кадилак и няколко от вълчиците се хвърлиха в горящата нива да спасят още от вълчетата и мечетата М'Кол.

На ръба на припадъка Стив видя един мют с прави крайници да тича покрай него, без да го погледне. Мисълта, че ще бъде оставен да изгори жив, го изпълни с ужас. Вече чувстваше топлите вълни от приближаващите пламъци и беше започнал да се задушава от парливия пушек, който се носеше над него.

Кадилак мина покрай разбития стрелолист с група опърлени, изцапани от пушека деца. Те спряха и погледнаха хванатия като в капан облачен воин с безизразни лица.

Стив протегна лявата си ръка към тях с изпълнен с болка жест на молба.

— Помогнете ми — изпъшка той. — Моля...

Мютът с правите крайници го погледна за миг, после забута мълчаливите деца настрани.

Стив ги наруга. Копелета! Шибани изроди с бучки по главите. Мислите му се върнаха към собственото му положение. Какъв нелеп край на всичките му амбициозни надежди! И какъв глупав начин да загине — изпечен на огън, който лично беше запалил! Иронията на ситуацията не му убегна. Той се хвана отчаяно за надеждата, че не всичко е изгубено. Не можеше да вярва на онзи страхлив кучи син Гас, но ако той *наистина* успееше да оправи пушката си, може би щеше да се върне с Фазети и Нейлър. Единственото, което се искаше, беше някой с достатъчно куршуми да кацне и да го вдигне, а другите двама да го прикриват. Скайхокът можеше да носи един пътник. Това означаваше полет върху външните бомбодържатели, но той беше готов да поеме този риск, ако...

Удари го изгаряща топла вълна. Стив едва можеше да помръдне глава. Изви тялото си и успя да се премести няколко сантиметра. Остра болка прободеше гърдите му. Погледна наляво през полувдигнатото забрало и видя, че пламъците са започнали да поглъщат царевицата около дясното крило на планера. Платът запуши. Като пренебрегна болката в ръцете си, Стив задърпа пушката — искаше да се застреля преди пламъците да стигнат до него. Усилията му бяха напразни — не можеше да стисне пушката достатъчно здраво, за да я освободи от станоката.

Направи няколко болезнени вдишвания и с нарастващо отчаяние опита отново. После отнякъде се появи мютът с правите крайници и две млади уродливи същества.

По команда на някакъв вътрешен глас Кадилак се наведе и отвори тъмния шлем на главата на падналия облачен воин. Лицето под него беше обляно в кръв. Кадилак внимателно го разгледа. Приличаше на мъжа, открит му от виждащия камък.

Надеждите на Стив започнаха да нарастват. Той не беше забравил ужасните разкази на Логан Лошата новина, но просто се беше хванал за напълно нелогичната надежда, че нещо ще го спаси. Ако можеше да излезе от тази нива...

Мютът с правите крайници се отдръпна със сумтене и надеждите на Стив рязко спаднаха — мютът насочи вниманието си към въздушната пушка. Издърпа я, вдигна я, отключи заключващия механизъм и успя да я свали от станокa. Със замъглено зрение Стив видя как мютът предпазливо огледа оръжието, сложи пръст на спусъка, после погледна барабана. Стив издаде хлипащ, изпълнен с болка смях. „О, Кълъмбъс, що за глупав свят! Да ме свали един идиот, който ще ме остави да изгоря тук, защото не знае как да ме застреля...“

Мютът подаде пушката на младото същество отдясно — цялата му глава беше на бучки. Момчето я притисна гордо до гърдите си с поставен предпазител, с цеви, насочени надолу. Другите двама мюти излязоха от зрителното поле на Стив и задърпаха планера далеч от пламъците. От движението Стив се обърна като парцалена кукла и изохка от болка. Мютът с правите крайници се наведе над него, стиснал нож в зъбите си.

„О, по дяволите, да, разбира се“ — помисли си Стив, като си спомни разговорите с Казан. Арбалетите и стрелите не достигат. Този иска да си вземе стрелата и затова... затова ще ми отсеке ръката. Стив гледаше на тази перспектива със странно безразличие. Времето, изглежда, се беше забавило. Пулсиращата в тялото му болка вече бе толкова силна, че беше надминала способността му да реагира. Нервните му окончания бяха претоварени. Вече нищо нямаше значение...

Мютите завъртяха стрелолиста така, че крилата му да са между тях и пламъците, но въпреки това те бяха опасно близко до огъня. Кадилак хвана ножа и мушна върха му между каишките под брадичката на шлема на облачния воин. Той потрепери, когато острието докосна гърлото му. Кадилак срязва каишките и бавно освободи шлема и ръката, прикована към него. Подгизналата от кръв

глава на воина се отпусна върху лявото му рамо; изпод полуотворените клепачи гледаха изцъклени очи. Кадилак обмисли проблема със стрелата — беше се забила здраво през шлема на две места. Самият шлем беше изработен от странен материал, като полирана кост, върху който ножът почти не оставяше следа. Кадилак кимна на Три-Сон и му каза да държи дясната ръка на облачния воин. Три-Сон коленичи и хвана ръката от двете страни на стрелата. Стиснал шлема здраво с две ръце, Кадилак запъна крак в гърдите на облачния воин, дръпна силно и измъкна стрелата от ръката му. Не излезе лесно.

Очите на Стив почти изскочиха. Той оголи зъби и отвори широко уста, за да извика от болка.

Но не извика, а припадна.

Изкачил се над нормалния обхват на арбалетите на мютите, Гас Уайт включи радиостанцията и се опита да се свърже с Фазети и Нейлър. Резултатът беше оглушителна тишина. Гас кръжеше на височина две хиляди и петстотин фута над гората и не можеше да види никаква следа от напалмовия удар върху огромния червен покров от листа долу. Изключи двигателя и прелетя над площта с няколко ниски безмоторни плъзгалия, като загуби хиляда и петстотин фута височина, после полетя хоризонтално. Накрая зърна някакво парцаливо синьо парче, вгледа се по-внимателно и видя, че това са останки от два планера върху клоните на едно високо дърво. Обади се на „Дамата“, докладва за успешното бомбардиране на нивите, след това предаде лошите новини: падането на Стив и останките от планерите на Нейлър и Фазети.

Отговорът от ешелона беше кратък и сдържан.

— Прието, Блу Седем. Връщай се в базата. Край.

От стръмния склон, където се бяха събрали оцелелите мечки М'Кол, Мистър Сноу гледаше черния пушек над посевите. Високо над него един самотен стрелолист се плъзна тихо на запад. Мистър Сноу го погледна със смесица от предпазливост, завист и студена омраза. Много му се искаше да може да обърка мозъка на облачния воин и да го накара да падне право надолу, но беше изчерпал магическите си

възможности. Щяха да минат няколко дни, може би дори седмици преди отново да може да призове силите на земята. Надяваше се да е по-дълго, защото това беше мъчение, което не го привличаше.

С почти двеста и петдесет убити и умиращи воители около желязната змия плюс онези, убити по-рано от облачните воители, бойната сила на племето беше намалена с повече от една трета. Макар и сериозно отслабени, М'Колите бяха все още по-многобройни от много съседни племена, но друго мащабно нападение на желязната змия беше немислимо. Трябваше да се помисли за съюзници. Мистър Сноу не харесваше перспективата за безкрайни преговори. Ех, ако дойдеше Талисмана! Засега обаче можеха да направят едно: да се отправят към планините. Трябваше да намерят сигурен, защитен подслон, където да лекуват ранените, да възстановят разколебаната увереност на мечките и да намерят нови източници на храна, с която да посрещнат Бялата смърт.

Две вълчици пратенички дотичаха при Мистър Сноу една подир друга. Едната беше изпратена от малък ариергард, който беше останал да види желязната змия. Тя докладва, че змията е разкъсана на две. Опашката беше станала нова глава; половината от тялото беше изпъзляло от реката и се беше насочило към стръмния склон, изпусвайки облаци изгарящ бял дъх. Дийп-Пърпъл, другата вълчица, изпратена от Кадилак, донесе новината, че посевите са почти напълно унищожени от огъня. Имаше и второ съобщение за Мистър Сноу от Кадилак. Облачният воин, за когото бяха говорили Небесните гласове, му беше в ръцете.

Гас Уайт стигна реката и видя, че задният команден и тяговите фургонали плюс девет от другите са освободени и изкарани на източния бряг, откъдето оръдията можеха да контролират заобикалящата ги околност. Видя и хората на Барбър да работят около предните пет фургона. Те все още лежаха напреко на речното корито, но вече не бяха наклонени. Когато прелетя над тях, неколцина от работната група му магнаха.

Гас се свърза с контрола на полетите, получи разрешение за кацане и кацна на подемника. Посрещна го командващият въздушните сили Бакстър. Гас се измъкна от кабината, отдаде чест и после попита:

— И шефът ли се прехвърли, сър?

— Не — отвърна Бакстър. — Той е навън, помага на момчетата.

Отидоха в командната стая на командирския фургон и Гас докладва: описа успешния удар върху посевите и обясни как пушката му е заяла в критичния момент, когато Стив е бил ударен и свален.

— Значи го остави в горящата нива. — В гласа на Бакстър нямаше никаква следа от укор.

— Нямах избор, сър — каза Стив. — Долу гъмжеше от врагове, а без пушката...

— Да, разбира се...

— Мислех, че ще мога да извикам Фазети и Нейлър да ме прикриват...

— Но не можа да ги съживиш.

— Тъй вярно, сър.

— Брикман беше ли жив, когато напусна?

— Полумъртъв.

— Добре. Ще го отпишем. — Бакстър нанесе в електронния си бележник срещу името на Брикман: СВ/ВТ/ ТНВ. — Свален на вражеска територия. Тялото не е върнато. Добави датата и приключи със съдбата на Брикман С.Р. в паметта на бележника.

След това изслуша подробния рапорт на Гас за останките от двата скайхока в гората.

— Жалко за Фазети и Нейлър — отбеляза той, когато Гас завърши.

Гас изглеждаше смутен.

— Какво се е случило?

— Не сме съвсем сигурни — бавно каза Бакстър. — Всичко, което знаем, е от едно искане за помощ от Нейлър, в което се казва, че Фазети вдигнал капака на кабината и започнал да стреля по него. Шефът казал на Нейлър да отвърне на стрелбата.

— Кълъмбъс! — извика Гас. — И?

Бакстър вдигна рамене.

— Кой може да каже? Нейлър, изглежда, е бил бавен.

Гас го погледна изненадано.

— Но... искам да кажа... защо ще...

— Добър въпрос — отговори Бакстър. — Единственото, което мога да ти кажа, е, че този малък инцидент няма да бъде докладван в

Гранд Сентрал. Това ще е просто запис като при Брикман — „СВ/ВТ“.

— Ужас... — извика Гас. — Девет скайхока, свалени за един ден. Ако Федерацията има намерение да победи мютите, трябва да сме по-ефективни.

— Адски си прав. — Бакстър стана от масата. Гас скочи и командващият въздушните сили го изгледа. — Трябва да те предупредя, че ако заяждането на пушката ти се окаже резултат от неправилна манипулация, ще загазиш. „Небрежност по време на активна служба“.

Гас застана мирно.

— Тъй вярно, сър, разбирам, сър. Това ще означава, че вие сте били единственият на борда, способен да изпраща въздушни патрули.

Изречението на Бакстър не се промени.

— Ще го имам предвид, когато получа рапорта от оръжейника. Свободен си.

Гас отдаде чест нахакано, обърна се кръгом и излезе.

В гората Клиъруотър наблюдаваше със затаен дъх как няколко вълчици се катерят по клоните към свалените стрелолисти. Телата на облачните воители бяха освободени от коланите и безцеремонно хвърлени на земята. Демонтираха планерите, свалиха и различни жици и контролни проводници, но по-големите детайли се оказаха трудни за разглобяване. Повечето от мародерстващите мюти се задоволиха с металносини парчета плат със слънчеви клетки.

След като слязоха на земята с трофеите си, те се събраха около двамата мъртви облачни воители и им свалиха шлемовете и дрехите. Масленорозовите им тела бяха почти без косми. Блъскаща се тъпла зрители се струпва да гледа телата. Накрая главите им бяха отсечени и набучени на колове пред колибата, която Клиъруотър споделяше с три от племенните си сестри.

Ултра-Фокс, водачката на групата, която се бе качила на дърветата, тъжно даде един от шлемовете на облачните воители на Клиъруотър. Това беше дан в знак на признание за силите, които тя беше извикала, за да ги свали от небето.

Клиъруотър клекна между коловете с главите на облачните воители и сложи скъпоценния шлем в скута си. Чувстваше се изтощена от

силата, която беше минала през нея, но този път не беше отслабнала до припадък. Макар че Мистър Сноу беше казал, че тя е избрана от Небесните гласове да получи този безценен подарък, Клиъруотър все още се страхуваше от тайнствената сила, която се криеше в нея. Беше смутена и от поразителното сходство на тялото си и това на Кадилак с телата на подземните хора. Техните млади лица, които сега гледаха безжизнени от коловете от двете страни на вратата на колибата, имаха дори същите зъби; и същите тесни челюсти. Изглеждаха така, сякаш са излети от един и същи калъп. Тя знаеше, че трябва да е въодушевена от тази победа, но не беше. Чувстваше се натъжена и обърквана, сякаш с тяхната смърт беше умряла част от самата нея. И фактът, че се беше отдала на такива мисли, я разстрои още повече.

Бък Макдонъл даде тон на одобрителните викове, когато предните фургони на „Дамата“ се затъркаляха нагоре по вече сухия склон на брега на реката. Петнадесет минути след това двете части на ешелона бяха скачени и той беше готов за път. Със само един планерист да осигурява прикритие, над шестдесет ранени бойци и други тридесет и седем лежащи на пода в погребални чували, Хартман реши да се върне към една от главните попътни станции, за да потърси помощ и да изчака подкрепления, така че нареди на капитан Райдър, навигатора, да зададе курс към Канзас.

Роз Брикман се свести десетина минути след като беше паднала на пода и видя, че я преглежда помощник-главният патолог на вътрешен щат У. Двете рани бяха престанали да кървят и мъчителното страдание се беше намалило до тъпа болка. Помощник-главният патолог видя, че черепът горе вдясно е одран от метален предмет, а десният бицепс е промушен странично. Внимателният преглед на входната и изходна точки показва, че раната вероятно е причинена от преминаване на остър метален прът приблизително един сантиметър в диаметър с четири малки крила на опашката. Подобен предмет може би беше причинил и раната на главата.

Въпреки задълбоченото претърсване на секцията и обискирането на присъствалите по време на инцидента студенти и персонал, такъв

предмет не беше намерен, нито нещо друго, което да може да причини подобно нараняване. Десният ръкав на лабораторната манта на Брикман не беше засегнат. Нито помощник-главният патолог, нито някой друг свързан с предварителния преглед можа да обясни как някакъв предмет би могъл да премине през ръката на Роз Брикман, без първо да премине през тъканта на ръкава.

Осем часа след припадъка не можеше да се намери никаква следа и от нараняването. Роз беше диспансеризирана и държана под наблюдение двадесет и четири часа, след което беше изпратен поверителен доклад до Белия дом. Федерацията Амтрак реагира моментално и изпрати специални следователи — един мъж и една жена. Въпреки умения и външно добронамерен разпит Роз не разказа за ужасяващите видения, които я бяха нападнали, особено за последното, при което беше почувствала, че пада от небето. След един последен преглед на вече оздравялата ѝ ръка и глава двамата следователи се върнаха в Белия дом.

На следващия ден Роз научи, че делото по инцидента е приключено. Изписаха я от интензивното отделение и тя продължи учебните си занятия. Освен въпроса как се чувства обаче колегите ѝ не желаеха да обсъждат инцидента. Роз нямаше нищо против. Тя също не искаше да говори за него. Беше прекалено опасно. Кой би повярвал, че тя знае с абсолютна сигурност, че брат ѝ е ударен със стрела от арбалет? Беше свален. Беше ранен и сега беше в ръцете на Плейнфолк...

ГЛАВА 13

Стив се свести в полумрак, само по гащета и върху космати животински кожи. Изтънченото му от въздушни кондиционери обоняние веднага беше залято от странни миризми. Той се опита да запуши ноздрите си, за да филтрира мръсотията, която изпълваше въздуха, но щеше да се задуши. Задави се и почувства, че му се повдига.

Някакъв дребен мършав мют с дълга бяла сплетена коса бе коленичил до него и преглеждаше раната на главата му. Все още замаян, Стив повдигна глава достатъчно високо, за да погледне тялото си. Гърдите, двете рамена и горната част на ръцете му бяха бинтовани; левият му крак от бедрото до петата беше прикрепен към примитивна шина. Зад него, седнал с кръстосани крака на бизонска кожа, беше мютът с правите крайници, който бе измъкнал стрелата от ръката му. Той посрещна погледа на Стив със същото безстрастно изражение, което имаше, когато го спаси от горящата нива.

Стив отпусна глава върху кожата, пое дъх и се закашля, за да изчисти от гърлото си надигащата се жлъчка. Вонята във въздуха беше толкова силна, че направо лепнеше по езика му и изпълваше всичките му пори.

— Добре дошъл — каза старият мют.

Шокът, че мютът говори същия език с ясен, разбираем глас, бързо го освети. Огорчен от внезапното осъзнаване какво му се е случило, той кимна и обърна глава настрана. Беше подсъзнателен рефлекс — всички трекери знаеха, че мютите имат заразна кожа и че ако те докоснат дори за кратко, тялото ти се разлага.

Старият мют въздъхна търпеливо и попита:

— Не искаш ли да ти излекувам раната на главата?

— Няма смисъл — промърмори Стив. — Ако ме докоснеш, така и така ще умра.

Съсхреното лице на стария мют се сбърчи в усмивка. Той се изкиска под нос, кимна към мюта с правите крайници и каза:

— Подръж този глупак, моля те.

Кадилак стана и коленичи от другата страна на ранения. Липсата на самообладание у воина го изненада. Той изглеждаше ужасен, очите му буйно се въртяха, но не можеше много да се бори — заради раните. Бяха ли всички като този тук? „Може би — мислеше си Кадилак — смелостта им е погълната от тяхното мощно остро желязо. Ако е така, Плейнфолк няма от какво да се страхуват.“

— Ще му дам пет нишки дрийм кап — промърмори Мистър Сноу. — Това ще го успокои. — Обърна се към Брикман. — Ти си един много объркан млад човек, знаеш ли?

С крайчеца на окото си Стив видя как белокосият мют рови в различни торби и кошници; накрая намери малка кожена торбичка, от която извади няколко къси нишки зеленикавокафяво вещество и ги даде на Стив.

— Сдъвчи ги.

Кадилак отвори насила устата на облачния воин. Мистър Сноу пъхна нарязаната доза дрийм кап и Кадилак затвори челюстите на воина.

— Добре, не го дъвчи, щом не искаш — промърмори сърдито Мистър Сноу. — Няма значение. В края на краищата все ще го глътнеш.

Стив се съпротивлява около минута, след това се предаде. Вкусът беше странен, но не неприятен. „Ах, какво значение има? — помисли тъжно той. — Така или иначе ще умра.“ Идеята, че може по някакъв начин да избегне смъртта, неговият объркан призив за помощ в нивата беше част от възбудената му от болката фантазия. Някой, вероятно старият мют, се беше погрижил за раните му с неподозирани медицински умения, но това нямаше значение... освен ако не го спасяваха за голямото събитие. За Годишното мъчение, на което той несъмнено щеше да бъде принесен в жертва. Страхотно...

Въпреки тази мрачна перспектива Стив установи, че безпокойството му заглъхва. Болката от потрошените части на тялото му също постепенно намаля. Той се почувства приятно замаян; вече не усещаше земята под себе си. Не изпитваше желание да се бори повече. Просто лежеше и не мислеше за нищо.

Кадилак пусна главата на облачния воин, клекна и загледа как Мистър Сноу внимателно отвива бинта от дясната ръка на пациента.

После свали кашата от червени листа и прегледа кървящата зееща рана.

— Лошо ли е? — попита Стив с далечен глас.

— Ще трябва известно време да зарасне, но е чиста. Дали ще се възстанови да я използваш напълно зависи от теб, но поне ще има на какво да си обличаш дрехите. Добре... не шавай. — С една тресчица Мистър Сноу напълни двата края на дупката с нова каша от билки и превърза раната.

Стив погледна мюта с правите крайници. Вниманието му беше съсредоточено върху работата на стария човек. Стив обърна глава и видя, че вдясно трепка малък жълт пламък. Огледа се по-внимателно. Тримата бяха в ниска осемстенна колиба, направена от дърво и нещо, за което предположи, че са животински кожи. Леките пръти бяха извити на около над пет фута от земята и наклонени навътре — и се събираха в центъра на насмолен покрив. Прътите влизаха в дървен пръстен, очевидно някакъв вид комин, предназначен да осигури така нужната вентилация. Около стените на колибата бяха натрупани няколко вързопа и кошници, но нямаше нищо, което Стив можеше да определи като мебели. В сравнение с подреденото антисептично помещение на неговата квартира в кварталдека на Академията тази колиба беше, честно казано, в безпорядък.

Стив чу гласове и звуци отвън. И музика, каквато никога не беше чувал — напомняше на вятърните камшици при атаката на „Дамата“. Беше странна и натрапчива, достигаше дълбоко в психиката му и предизвикваше тревожна реакция. Той погледна младия мют, коленичил от лявата му страна, и забеляза, че има пет пръста, също като него. Нямаше настроение да се замисли дълбоко върху значението на това откритие, но му дойде наум, че освен дългата му коса единствената физическа черта, която отличава мюта от него — или от който и да било друг трекер, — е шарената му кожа — на черни, кафяви, тъмнокремави и маслинозелени петна.

Виж, старият белокопс брадат мют беше истинско получовешко същество с неравни, прилични на отоци костни израстъци на делото. Разноцветната му кожа беше обезформена още повече от странни възлести бучки на ръцете и скулите, но противно на онова, което Стив очакваше, в очите му проблясваше интелигентност — както и в тези на неговия млад другар.

— Какво ми е? — попита Стив, когато старият мют свърши с внимателния преглед на раните му.

— Пукнат ти е левият пищял, глезенът — ти е лошо изкълчен, имаш поне три пукнати ребра, изгаряне на лявото рамо и рана на черепа. Може би имаш така наречената фрактура — съвсем мъничка. През Старото време е имало неща за гледане на костите, но вече ги няма.

— Рентгенови апарати — каза Стив.

— Така ли са ги наричали?

— Още ги наричат така — отвърна Стив. — Има ги във всички медицински центрове на Федерацията. Ние имаме всякаква електронна сканираща апаратура.

— Разбирам. Е, ще трябва да минеш без такава апаратура — каза Мистър Сноу. — Не се тревожи, мозъкът ти все още е цял.

Стив беше хем отмалял, хем напрегнат.

— Чувствам го, че ми изтича през ушите.

— Това е от дрийм кап — каза Мистър Сноу. — Полезно нещо. Помага да се отпуснеш.

Стив кимна и каза:

— И ние имаме и болкоуспокояващи. На хапчета. Казват се Клауд Найн^[1].

Кадилак го погледна изненадано.

— Имате облаци във вашите дупки?

— Не, разбира се. Облаците са част от синьото небе на света. И нека да изясним нещо. Ние не живеем в дупки. Животните живеят в дупки. Ние живеем в бази... като големи градове. В чисти квартири с много стаи, светлина, чист въздух. — Стив махна леко с лявата си ръка. — Много по-хубави от тази мръсна бърлога.

Мистър Сноу никога не беше чувал думите „мръсна бърлога“, но се досети за значението им от тона на облачния воин.

— Каж ми — рече любезно той, — имаш ли име?

— Имам име и номер — отговори Стив. — 29028902 Брикман С.Р. или, ако предпочиташ да бъде по-малко официално, Стивън Рузвелт Брикман.

Кадилак повтори номера със страхопочитание.

— 29028902... О, Талисман! Това е голямо число! Повече от всички дъждовни капки на небето. Повече от всички звезди в мантията

на Мо-Таун. — Погледна Мистър Сноу. — Ти знаеше ли, че има толкова много хора под земята?

Мистър Сноу не му отговори, а пак се обърна към Стив.

— Този номер и имената, които носиш... Какво означават те?

— Не те разбирам — отвърна Стив. — Това са си просто имена.

— Някое име не е *просто* име — тихо каза Мистър Сноу. — Всяко име има значение. Трябва да има причина, поради която са ти дали тези имена.

— А, разбирам — каза Стив. Гледаше трепкащата светлина на покрива на колибата. — 29028902 е моят личен идентификационен номер. Номерът на моята карта за самоличност... — Ръката му несъзнателно посегна към джоба на гърдите, после той си спомни, че е само по долни гащи.

— Карта за самоличност? — попита Кадилак.

— Да — обясни Стив. — По нея хората знаят кой съм.

— Ти *не знаеш* ли кой си?

— Зная, разбира се. Картата обаче доказва, че съм онзи, за когото *се представям*.

Учудването на Кадилак нарасна.

— Но... защо ще казваш, че си някой друг? Не те ли познават твоите племенни братя и сестри?

„Разговарям с идиот“ — помисли си Стив.

— Виж... — започна той и се отказа. — Не мога да ти го обясня. — Истинската причина, поради която имаме карти за самоличност, е, че така можем да имаме достъп до услугите, контролирани от Кълъмбъс. Това е голям компютър...

— Компютър?

— Дума от Старото време — отбеляза Мистър Сноу.

— Машина, която управлява нещата — обясни Стив. — С хиляди места за достъп в цялата Федерация. Затова ни е необходим номер. Пъхаш картата в един отвор и номерът и другите магнитни данни на нея се подават на Кълъмбъс. Така той разбира кой си. С помощта на компютъра можеш — в зависимост от кредитния си рейтинг — да получиш достъп до различни услуги: храна, банки данни, транспортни системи, видеокомуникации. Номерът ти позволява да установиш връзка. Без него не можеш да съществуваш.

Кадилак кимна замислено.

— Толкова много странни думи, странни идеи. Умът ми не ги побира.

— Неговият свят не е като нашия — каза Мистър Сноу. — Ще ни трябва време да разберем тези неща. — Той се обърна към Стив. — Разкажи ни повече за твоето име.

— Стив... Стивън е името, дадено ми от Генералния президент, когато съм се родил; Рузвелт е името на базата, където живея... Брикман е името на моя род. На моите настойници.

— Настойници? — Мистър Сноу повдигна вежди. — Ти затворник ли си бил в онази... база?

Стив се засмя.

— Не. Моите настойници са двама души, определени да се грижат за мен, когато съм се родил.

— Нямах ли родна майка и баща? — попита Кадилак.

Стив не разбра въпроса.

— Моите настойници са ме носили през първите девет месеца на моя живот. Моят баща е Генералният президент. Главата на Първото семейство. Баща на целия живот във Федерацията.

— Генерален президент... това ли е името, което сте дали на главния си старейшина? — попита Кадилак.

— Не, това е негова титла. Името му е Джордж Уошингтън Джеферсън 31-ви.

— Ако той е по-силен от теб, защо номерът му е по-малък от твоя?

Стив се усмихна.

— Това е друг вид номер. Той не се нуждае от идентификационна карта. Той е тридесет и първият Джеферсън, който оглавява Федерацията Амтрак. Джеферсънови управляват от самото начало. Те са началото. Затова са наречени Първото семейство. Те са ни дали светлината и въздуха, който дишаме, те са изобретили всички неща, те са проектирали нашите градове, те могат да направят всичко. Те са научили Кълъмбъс на всичко, което той знае. Те са нашите лидери, нашите учители, нашите съветници, наши водачи по пътя към света със синьо небе. — Край на лекцията.

— Генералният президент е техният главен старейшина. Най-важният човек.

— Капо ди капи — промърмори Мистър Сноу.

— Какво?

— Капо ди капи — повтори Мистър Сноу. — Шеф на шефовете. Кръстник. Най-важният човек. Не знаеш ли думите от Старото време?

— Тези не — отговори Стив.

Мистър Сноу се усмихна.

— Тогава може би ще можеш да научиш нещо от нас. Както ние се надяваме да...

Впечатлен от списъка на дарбите на Джеферсън, Кадилак забрави обичайното си почитателно отношение към Мистър Сноу и го прекъсна нетърпеливо.

— Този голям шеф, за когото говориш. Казваш, че той е... *твои* баща?

Стив отпусна глава на кожата.

— Вече ви казах. Той е баща на *всички*.

Кадилак погледна въпросително Мистър Сноу. Мистър Сноу повдигна вежди и каза:

— Трябва да е много зает човек...

Кадилак погледна Стив и попита:

— Кое от трите ти имена е име на сила?

— Не те разбирам — промърмори Стив. Очите му блуждаеха по тавана на колибата. Беше му все по-трудно да отговаря на безсмислените въпроси, които му задаваха тези двама чудаци.

— Ти си облачен воин — обясни Кадилак. — Нямах ли име, което ти дава сила да се биеш?

— Не ми е необходимо — отговори Стив. — Аз съм обучен да се бия. Имената нямат нищо общо с това.

— Но ти току-що ни разказа за големия шеф. Джеферсън не е ли име на сила?

— Не по начина, който имате предвид вие — отговори Стив. — Човек може да се казва Пит, Дик, Джим, Лари или както го нарекат. Това е просто име. Каквото и име да имам, аз ще съм си аз. Същото е и с Генералния президент.

Кадилак, объркан от отговора на Стив, погледна Мистър Сноу за помощ. Мистър Сноу не каза нищо и Кадилак пак се обърна към пленника.

— Но името изразява същността. Едно име на сила ти позволява да черпиш сила от небето и земята.

— Може би за вас — отговори Стив. — Ние не се нуждаем от такива идиотщини.

Кадилак пак погледна Мистър Сноу.

— Идиотщини?!...

— Това трябва да е друга дума от Старото време — каза учителят и повтори: — Идиотщини... ммм, не е лошо... — Реши да помоли покъсно облачния воин да му обясни значението на тази дума.

— Вярваш ли, че има сили на земята и небето? — попита Кадилак.

— Вярвам — призна Стив. — Гравитационни, геомагнитни, статично електричество, сила на вятъра и водата. Начинът, по който действа всичко. Ние *знаем* как функционира светът. Но когато ми говориш за „същина, дух, имена на сили“, аз не зная какво означават тези думи. Идеите, че има нещо друго, някаква невидима сила, са празни работи. Всичко това са идиотщини... като магията, в която, както казват, вярват твоите хора. Ако не можеш да видиш нещо с микроскоп или да докажеш, че се подчинява на законите на физиката или някакви други закони, значи то не съществува.

— Интересна гледна точка — отбеляза Мистър Сноу.

— Това е *единствената* гледна точка — каза Стив. Беше изтощен от усилието да поддържа смислен разговор. Имаше впечатлението, че те очакват да каже нещо поучително, и се помъчи да се съсредоточи върху предишния им разговор. — Рузвелт е бил много силен човек — каза той. — Той е бил президент на Америка. Велик воин, който дълго управлявал света на синьото небе.

— А! — възкликна Кадилак. — Разбирам. *Рузвелт* е твоето име на сила.

— Щом казваш — отвърна Стив. — За мен е без значение. — Той повдигна глава. — Ти как се казваш?

— Аз съм Кадилак от племето М'Кол, първородният на Скай-Уокър и Блек-Уинг.

— Кадилак... това име на сила ли е?

— Да.

— Кадилак... — повтори Стив. — Никога не съм чувал тази дума. Интересно. — Той се обърна към стария белокоп мъж с буци по главата. — А твоето?

— Моето е Мистър Сноу^[2].

— Заради косата ти ли? Или и то е име на сила?

Мистър Сноу поклати глава.

— Аз не съм воин. Името ми е взето от думите на една стара песен.

— От Старото време — добави гордо Кадилак. — Преди войната на Хилядата слънца.

— Предполагам, че имаш предвид онова, което ние наричаме Холокост. Преди почти хиляда години...

Мистър Сноу кимна.

— И така, какъв си ти... лечител?

Мистър Сноу се усмихна.

— Покрай другите неща.

— Какви например.

— Той е летописец — каза Кадилак гордо. — Най-великият и най-умният от всички.

Мистър Сноу вдигна скромно рамене и направи знак на ученика си да замълчи.

Кадилак, решен да изтъкне достойнствата на учителя си, продължи, без да обръща внимание на жеста:

— Паметта му достига назад отвъд началото на Плейнфолк в света, който е бил изгубен в огнени облаци. Той знае за ледените колиби, натрупани една върху друга чак до облациите, за гигантските бръмбари с хора в коремите, за квадратните кошници от замръзнала вода, пълни с музика и картини...

— Имаш предвид телевизори...

— И скъпоценни камъни! — извика Кадилак. — Всички тези неща и много други. Много повече дори от вашия Генерален президент!

— Съмнявам се — възрази Стив. — Може ли да чете? Може ли да пише на машина?

Мистър Сноу се усмихна.

— Ти вече знаеш отговора. Вярно е, че очите ми не познават знаците на думите, които говоря, и ръцете ми не могат да ги начертаят на земята. Но ние от Плейнфолк имаме други дарби. Мъдростта на Небесните гласове е по-голяма от всички думи, които лежат заровени във вашите тъмни градове. Ние предаваме нашите знания по други начини. — Той се пресегна и докосна главата на Кадилак. — Това е

книгата, в която съм писал. Тя има много повече листа от най-голямата гора.

— Това е книга, която може да бъде унищожена — отбеляза Стив.

— Ако го пожелае Талисмана — призна Мистър Сноу. — Човек и делата човешки умират като цветята преди Бялата смърт. Този Кълъмбъс, за който говориш и който знае толкова много, също е човешко творение. Той също може да се превърне в прах...

— Съмнявам се — каза Стив. — Кълъмбъс е *оцелял* при Холокоста. Той е построен в наричаното от вас Старо време и непрекъснато се възобновява... по-голям и по-добър отпреди. Той ще съществува вечно.

Мистър Сноу поклати глава.

— Нищо не съществува вечно. И когато дойде денят да се върне в земята, силата, която черпите от него, ще изтече през пръстите ви като вятър. Но помисли за това: вашата желязна змия изпрати много от нашите воители във Високата земя. Тя може да се върне с други воители и да успее да убие всички нас. Нашето минало може да загине с нас, но вие никога няма да унищожите *истинското* знание. Това е дар на Небесните гласове... и вашето дълго остро желязо не може да ги достигне.

Стив изпита угризение. Той беше от отряда убийци, за които говореше старият мют. Каквато и да бъдеше съдбата му, тези така наречени диваци не го бяха оставили да изгори.

— Виж, преди да продължим искам да ти благодаря, че ми оправи крака и всичко. След онова, което се случи в нивите...

— Мо-Таун е жадна, Мо-Таун пие — тихо каза Мистър Сноу.

— Тъй да е. Предполагам и двамата знаете какво имам предвид. — Стив ги погледна, после отпусна примирено глава. — Ще ме убие ли? — В сегашното му настроение на невъзмутима еуфория тази перспектива не го тревожеше.

— Не, освен ако нещата не се променят — отговори Мистър Сноу.

— Чудесно — отвърна Стив и се прозина. — Тогава продължавайте да се грижите за мен.

Волята за живот е решаващ фактор, който позволява някои индивиди да оцелеят в ситуации, при които други, в някои случаи техни другари, се предават; предават се без бой. Джоди Казан имаше такава воля — здрава, неугасваща искра на живот, която въпреки всичко продължаваше да тлее в изгореното ѝ и смазано тяло.

Когато скайхокът ѝ беше издухан от палубата, Джоди беше ударила с юмрук бутона за бързо отключване на коланите. Но после кабината се разби във фургона и тя бе заклещена в смачкания метал на планера. Въпреки това и въпреки казаното от Бък Макдонъл Джоди не беше изгорена от експлодиращия напалм. Виещият вятър, който беше изтръгнал скайхока от ръцете на Стив и наземния екип, се оказа нейният непредвиден спасител. Взривът грабна падащата кабина и я понесе в дълга огнена дъга — гигантска факла, чиято изгаряща топлина освети задните фургоци.

Лошо, но не и фатално обгорена, Джоди едва успя да се спаси от удавяне, когато кабината падна в бушуващия поток и потъна под теглото на монтирания отзад двигател. Пороят понесе смачканата кабина, търкаля я и я премята, докато тя не стана на парчета. Едва тогава Джоди изплува на повърхността на три мили надолу по реката от мястото, където „Дамата“ беше блокирана от пороя.

Лежа полумъртва и полуизгорена в калта и отломките в коритото на реката цели два дни, неспособна да се помръдне. Краката ѝ бяха затиснати от някакви клони, двете ѝ ръце бяха счупени, вратът и гърдите ѝ бяха силно обгорени; стрелата от арбалета на мюта стърчеше от ключицата ѝ. Забралото на шлема ѝ беше запазило лицето ѝ от пламъците, а сплетените клони, под които лежеше, я защитиха от кръжащите хищни птици. Калта върху тялото ѝ изсъхна на слънцето. Тя беше станала част от пейзажа. Насекоми жужаха над нея, мухи летяха, привлечени от миризмата на обгорената ѝ плът. Когато започнаха да се хранят с нея, Джоди си помисли, че ще полудее. Припадна — от жегата, от жажда, от болка и от крещящия, непоносим ужас от насекомите, които заплашваха да я изядат жива. Минаха часове. Джоди ту идваше в съзнание, ту отново потъваше в спасителна несвяст.

На втората нощ я намери един който. Подуши предпазливо покритото ѝ с кал тяло, после с очевидно удоволствие помириша кървящата плът, където се угощаваха мухите. Когато задърпа дрехите

й, Джоди стисна зъби, пресегна се и извади с дясната си ръка въздушния си пистолет от кобура. Беше отслабнала и пистолетът ѝ се стори невероятно тежък. Болката я прониза от китката до рамото, в гърдите и след това в главата, но тя успя да издърпа пистолета до корема си. Койотът захапа счупената ѝ лява ръка и се опита да я измъкне от плетеницата от клони. Джоди почти припадна от болка. От гърлото ѝ се изтръгна писък — остър, див, животински. С последно отчаяно усилие тя си наложи да запази съзнание и стисна здраво пистолета. Чувстваше пръстите си като в огън. Примъкна пистолета върху гърдите си, обърна дулото към койота, събра последната си капка сила и натисна спусъка. Един, два, три изстрела... обърка броенето...

Когато на разсъмване се събуди, койотът лежеше върху лявата ѝ ръка. Един от куршумите беше влязъл в черепа му точно над дясното око. Орбитата беше празна. Два огромни черни гарвана разкъсваха вътрешностите на койота. Трети търпеливо чакаше на един счупен клон над главата ѝ. Тя усети тежестта на пистолета върху гърдите си; пръстите ѝ все още го стискаха. Беше като притисната под скала. Не можеше да диша. Не можеше да движи дясната си ръка. Лявата лежеше под главата на койота. Когато слънцето изгря, мухите се върнаха, накацаха върху подутата ѝ, покрита с пришки шия и запълзяха по забралото — търсеха път да влязат.

На третия ден в един от кратките моменти на яснота Джоди разбра, че шансът да бъде намерена от някоя издирваща група от „Дамата“ се доближава до нула. Бяха я отписали. При обстоятелствата на изчезването ѝ това предположение не беше неоснователно. Когато болката нарасна до непоносим максимум, Джоди сериозно се замисли дали да не се самоубие преди койотите да дойдат да потърсят липсващия си брат. Знаеше, че ако отложи решението си много дълго, ще е твърде слаба, за да го изпълни. Все пак въпреки безнадеждността на положението се колебаеше. Просто отказваше да признае, че смъртта е единствената възможност, която съществуваше за нея.

Към залез-слънце, докато се опитваше да съсредоточи намаляващата си енергия в пръстите си, лежащи отпуснати върху пистолета, чу тихи стъпки. После някой свали счупените клони от главата и гърдите ѝ и тя видя над себе си едно изпито лице с квадратна челюст и рошава брада. Мъжът не беше пионер. Носеше смачкана

сламена шапка с широка оръфана периферия, камуфлажните му избледнели червено-черно-кафяви дрехи бяха без ръкави и целите в кръпки. На раменете му висяха саморъчно направени патрондаши за пълнители и бутилки с въздух. Единственото нещо по него, което не изглеждаше износено и занемарено, беше трицевната му въздушна пушка. От доброто ѝ състояние Джоди разбра, че този парцалив скитник все още е воин; човек, на когото можеше да разчита.

Брадатият трекер остави пушката си и коленичи до Джоди. Първата му работа беше да ѝ вземе въздушния пистолет. След като го пъкна в джоба на гърдите си, той вдигна забралото на шлема ѝ и попита:

— Как е, малката?

Джоди се опита да говори, но думите умираха в гърлото ѝ и тя само завъртя глава.

Трекерът внимателно разкопча яката на куртката ѝ, вдигна верижката и прочете името ѝ.

— Добре, малката... — После сложи ръце около устата си и извика: — Бен! Рой! Елате да видите нещо! — Пак се наведе, опипа стърчащата опашка на стрелата и започна да проучва ръцете и тялото на Джоди, като си свирукаше нещо. Докосването беше уверено, но нежно. Накрая той се изправи и бутна шапката си назад. — Хм... ти си от ешелона, който затъна преди три дни, нали?

Джоди направи мълчалив знак с очи и уста, че е от него.

— Те вече заминаха, малката. Май към Канзас. — Той въздъхна и почеса брадата си. — Така че освен ако не искаш да чакаш тук мютите или койотите, предлагам да дойдеш с нас, Джоди.

— Какво намери, Бийвър?

Джоди не можеше да види кой говори.

Брадатият ѝ спасител каза:

— Какво да намеря, жена си намерих.

— Глупости...

Двама други окъсани скитници се наведоха над нея — единият от лявата ѝ страна, другият над рамото на Бийвър. Този отляво носеше шлем на планерист. Калта, с която беше изцапан, скриваше ярките сини и зелени лентички, но Джоди можа да види достатъчно, за да разбере, че е планерист от ешелона „Кралят на Пекос“. Онзи, който надничаше над рамото на Бийвър, носеше смачкана жълта

командирска фуражка. Дългата козирка беше орфана и втъканата значка липсваше.

— Сигурен ли си? — попита жълтата фуражка.

— Адски глупав въпрос. — Бийвър погледна жълтата шапка и се изкикоти. — Да не мислиш, че съм забравил как изглеждат жените? Я махни тези боклуци от краката й.

Жълтата шапка са залови за работа. Бийвър извади запушалката от меха си, повдигна главата на Джоди от земята и сипа малко вода върху напуканите й устни. Джоди ги облиза и отвори уста за още.

— Благодаря... — изхриптя тя.

— Не изглежда много сексапилна — каза категорично Фуражката.

— Да, доста е изнемощяла — призна Бийвър. — Но ще се оправи. Не се заблуждавай, жилава е.

— Налага се да е жилава — каза Фуражката, хвана убития койот и го отмести. — Окей, дай да я занесем при Медицинската шапка.

Джоди знаеше, че са я намерили мародерстващи ренегати. Беше виждала няколко заловени и върнати във Федерацията за съд ренегати — признаваха престъпленията си пред телевизионните камери, преди да бъдат разстреляни. По-късно, като планерист, беше видяла десетина ренегати, разстреляни от патрулите на „Дамата“. Мъже и жени, за чието откриване беше помагала и тя. Бийвър и двамата му приятели бяха първите живи ренегати, които срещаше очи в очи.

Тя стисна зъби, докато я вдигаха на импровизираната носилка, после изгуби съзнание. Но дълбоко в нея, на подсъзнателно ниво, мъчението продължи. Вътрешният й взор беше непрекъснато втренчен в образа на раната; една безкрайна форма на душевно терзание, което я преследваше и пишцеше беззвучно до границата на лудостта.

След осемнадесет часа тя се свести в ръцете на Медицинската шапка. Някой бършеше челото й с мокър парцал. Джоди погледна към небето и пое дълбоко дъх, наслаждавайки се на сладостта на въздуха. О, Кълбъмс! Как болеше! Цялото й тяло от главата до петите. Нямаше значение. Щеше да *живее!*

За Стив следващите седмици се сляха в едно и той не можеше да подреди във времето важните събития. Спомняше си само, че го

хранеха два пъти дневно с гъста супа от дървена купа — хранеха го Кадилак, Мистър Сноу и няколко жени с израстъци по главите. Жените бяха от непривлекателни и просто обикновени до ужасно уродливи. Отначало мисълта да яде мютска храна го изпълваше с отвращение и той я отказва два дни, но после толкова огладня, че ядеше всичко, което му предлагаша — и се разболя.

След още няколко дни на умствено и стомашно разстройство Стив вече можеше да задържа храната, без да му се повдига, и накрая започна да очаква с голямо нетърпение следващото ароматно блюдо. Не попита обаче какво яде. Прогресът му беше възнаграден с ястие, което можа да познае — риба със сочно розово месо, печена на огън. Точно като онази, която бяха видели с Роз. Докато я ядеше, той се чудеше как е могъл да придобие това знание. Може би това не беше спомен от минали събития, а поглед в бъдещето? Може би той беше *предвидил* този момент — по същия необясним начин, по който често можеше да предсказва посоката на светлините за курс, когато летеше в Змийската яма?

Мистър Сноу го посещаваше периодически да го прегледа и да превърже раните му. Понякога с него идваше Кадилак; друг път мютът с правите крайници идваше самичък и клякаше мълчаливо до него. От време на време Стив водеше с тях несвързани разговори; несвързани, защото редовно му даваха малки дози дрийм кап, което го поддържаше в състояние на сънлива еуфория. Два или може би три пъти Стив смътно усещаше, че го слагат на носилка от дърво и кожи и след това го отнасят някъде през тъмнина. Едва си спомняше хладния нощен въздух върху лицето си и гледката на чудното трепкащо сияние на безброй точки светлина, осяяли кадифеночерното небе. От дочутите откъслечни разговори, които влизаха в замаяния му мозък, Стив разбра, че неговите мютски похитители преместват лагера си под прикритието на тъмнината и лежат скрити през деня, за да не бъдат съгледани от стрелолистите, които редовно кръстосваха небето.

Веднъж, докато лежеше под широкото укритие от клони, той видя през една пролука в листата два грациозни скайхока да прелитат в небето; видя белите панели в края на крилото и ги позна — бяха от „Дамата“. Разбра, че тя сигурно се е върнала с нови планеристи, за да продължи нахлуването си в територията на Плейнфолк. Зачуди се дали Гас Уайт е един от двойката, която беше сега в небето и дали търсят

него, или просто търсят мюти. Изпита внезапно съжаление, че е свален, после се успокои с мисълта, че противно на всички шансове все още е жив и цял, хранен и лекуван. Ако успееше да остане жив, ако тялото му се възстановеше, би могъл да започне подготовка за бягство — при условие че неговите похитители не бъдеха подложени на друго напалмово нападение. Въпреки упойващия ефект на дрийм кап тази мисъл беше полезно напомняне, че той, Стив Рузвелт Брикман, сега е един от преследваните. Съдбата му беше свързана с тази на неговите похитители.

След един месец Мистър Сноу престана да му дава нишки дрийм кап и Стив установи, че може да сяда и да понася болката в ребрата. Лявото му рамо все още беше болезнено схванато, но вече можеше да движи лявата си ръка. Дясната беше с шина; откритата зейнала рана обаче се беше затворила.

Мистър Сноу заяви, че е доволен от възстановяването му.

— Скоро ще можеш да започнеш да ходиш. Ще видя дали можем да ти стъквим нещо, на което да се подпираш.

— Искаш да кажеш патерици?

— Да, патерици — отговори Мистър Сноу. — Трябва да поговорим повече. Ти сигурно знаеш много забравени думи.

— И ти сигурно знаеш много, които никога не съм чувал — отвърна Стив. — Ако имаш време, хм... може би ще можем да научим много неща един от друг.

— Може би — каза Мистър Сноу. — Много думи, които използвам, нямат никакво значение за теб. Ти живееш в друг свят; виждаш нещата по друг начин.

Стив вдигна рамене.

— Ти можеш да ме научиш да виждам нещата по твоя начин.

Мистър Сноу се усмихна.

— Съмнявам се. Какво например казваш с думата „разбиране“?

— „Разбиране“? — Стив помисли за момент. — Хм, осъзнаване на онова, което някой има предвид, когато ти заповядва. Осъзнаване как нещо работи или какво да направиш, ако нещо работи неправилно.

Мистър Сноу кимна.

— Ами „любов“?

Стив се поколеба.

— Това мютска дума ли е?

— Не, тя е от Старото време. Тази дума непрекъснато е била в устата на хората. Не че е променила нещо.

Стив поклати глава.

— Значи не е била много важна. Ако е била важна, щяхме да я използваме във Федерацията. Какво означава тя... някаква ругатня?

Мистър Сноу се подсмихна.

— Виждам, че има много да учиш.

Стив го гледаше.

— Виж... Кадилак не е чувал за „телевизор“, ти не си виждал „патерици“, а аз не зная какво значи „любов“. Може би можем да се образуваме един друг. Помисли за това.

Очите на Мистър Сноу светнаха.

— Ще помисля.

Потупа Стив по рамото и излезе от колибата.

Сега, когато вече не му даваха дрийм кап, Стив започна да мисли по-ясно и разбра, че неговите разговори с Мистър Сноу и Кадилак може би ще му спасят живота. Той знаеше за летописците от инструктажа, проведен, преди да напуснат форт Никсън. Сред една раса от идиоти те бяха умните хора. Рядко срещани надарени индивиди, които служеха като обществени умове за мютските племена. Беше известно, че мютите не могат да четат и да пишат, и тъй като повечето бяха кретени, които не знаеха нищо, всички изцяло разчитаха на летописците си. Според тримата инструктори от разузнаването на Федерацията, които провеждаха инструктажа, най-умните от тези мюти съхраняваха в главите си историята от около деветстотин години. Те можеха също да влагат части от нея в музика — която беше известна като „огнени песни“ — *плюс* малко резюме от общо познание, което позволяваше на мютите да оцелеят!

При рязкото намаляване на броя на южните мюти през столетията след избухване на войната много летописци се смятаха за загинали. Онези, които бяха избегнали смъртта по време на омиротворяването и разселването на новите територии, или се бяха преместили на север, или се криеха. Смяташе се, че летописците са многобройни между Плейнфолк, макар че не във всяко племе ги имаше и онези племена, които имаха летописци, ги пазеха добре. Освен явните предимства от притежаването на ходеща енциклопедия беше станало очевидно, че летописците дават на племето жизненоважно

превъзходство над съперниците в други отношения — отношения, които все още не бяха добре разбрани. Едно обаче беше ясно: че има определена зависимост — че колкото по-надарен е един летописец, толкова по-силно е племето.

След като нееднократно му беше казвано, че мютите не вземат пленници, Стив не можеше да разбере защо неговият живот е пощаден. Много искаше да разбере, но това беше въпрос, който старателно избягваше да зададе на своите похитители. В ума му се криеше страх, че техният календар може да включва някакъв странен празник, на който цялото племе М'Кол тържествено да се угощава с печено месо от облачен воин. Ако го очакваше това, той предпочиташе да не го знае. Задоволи се с това да изрази признателността си към всички мюти, които му помогнаха да възстанови здравето си, и се поздрави с късмета си, че беше свален от Кадилак. Освен че беше интелигентен и с добро чувство за хумор, той също като Мистър Сноу, беше безкрайно любопитен. Не би могло да бъде по-добре. Стив беше готов да задоволява жаждата им за знания. Щеше да им предаде в най-големи подробности целия речник на трекера, дума по дума, плюс всичко, което искаха да знаят за Федерацията. А онова, което не знаеше, щеше да измисля. Щеше да проточи тези беседи, докато ги накара да му разкажат всичко, което знаят те. Докато смятаха, че за тях това е добра сделка, щяха да го държат жив. В края на краищата... с кого друго можеха да разговарят?

Когато оставаше самичък, Стив разсъждаваше върху възможността да избяга. Чудеше се дали останките от неговия скайхок са запазени, или всички части на планера и апаратурата са разграбени като трофеи. Беше видял, че една от жените, които му носеха храна, беше вплела в косата си синьо-червен електрически кабел. Може би някой беше отскубнал радиото. Макар и нормално захранвано от двигателя, то имаше самостоятелно батерийно захранване за използване при авария. На планера имаше и всичко необходимо за оцеляване: въздушен пистолет, боен нож, карта, концентрирана храна, ракети и джобен авариен радиофар, който позволяваше на ешелона да открие сваления планерист. От Стив всичко беше свалено, с изключение на долните му гащи, но той беше виждал Кадилак да носи горната половина на планеристките му дрехи. Джобовите бяха празни.

Това означаваше, че съдържанието им вероятно е прибрано някъде на сигурно място. Ако беше така...

Стив прекара много щастливи часове, обмисляйки в детайли сложни сценарии за бягство, и всички завършваха с триумфално шумно посрещане в Гранд Централ. Но това беше просто фантазия. Никой трекер, попаднал в ръцете на мютите, не беше останал жив да разкаже преживяванията си. С постепенното възвръщане на силите му увереността на Стив, че ще трябва да избяга, се затвърди. Той щеше да е първият. Уменията и смелостта му щяха да компенсират провала му да бъде първенец и да получи „Минитмен“. Неговият майсторски съставен план щеше да даде резултат.

Седнал пред колибата на Кадилак — за първи път на дневна светлина — Стив откри източника на една от миризмите, които го бяха измъчвали — разлагащите се глави на двама мюти, побити на колове от двете страни на вратата. Той ги разгледа с болезнен интерес, особено широките яки вратове и долните челюсти, примитивните шлемове с шарки от набодени камъни и начина, по който върхът на всеки кол, обгорен на огън и твърд като желязо, беше промушен през горната част на черепите. Погледна към другите колиби между съседните дървета и видя, че пред вратите на няколко също има колове с подобни зловещи трофеи.

Към пладне дойде Кадилак с две току-що уловени пъстърви. Накладе огън, изкори рибата, надяна я на ножа-тояга и започна да я пече.

Обонянието на Стив вече се беше оправило и той усети апетитния аромат и му потече слюнка. Видя, че Кадилак носи електронния му часовник — с календар и будилник — сложен обратно на лявата му китка. Наведе се да види датата, не успя, помисли да си поиска часовника, после реши да изчака по-подходящ момент и насочи вниманието на Кадилак към главата, набучена на кола отдясно. Шакатак.

— Твой приятел?

Кадилак погледна печаштата се риба, завъртя ножа-тояга така, че да се пече равномерно, и каза:

— Той се опита да влезе в наша територия.

— И ти го уби?

— И двамата — каза Кадилак. Не беше съвсем вярно, но да разкаже цялата история щеше да означава да обясни приноса на Клиъруотър за победата. Мистър Сноу му беше казал, че небесният воин не бива да научи нито за нейните сили, нито за нейното присъствие в селището.

— И ако убиеш някой друг, и неговата глава ли ще набучиш на кол?

— Да, тя ще се присъедини към тези — отговори Кадилак и сложи в огъня още съчки. — На всеки кол се слагат до десет глави. Един пълен с глави кол е знак за силен воин.

— Разбирам... — Стив погледна неவிждащата глава на Шакатак. — Значи те чака доста работа.

— Забранено ми е да ходя с мечките — отговори Кадилак. — Но в техните очи имам чест. Защото дъвках кост.

— Дъвкал си кост?

— Убиваш в двубой. Вземаш главата на убития и ядеш ръката, която държи нож.

Стив усети, че му се повдига.

— Боже, искаш да кажеш, че си ял ръката на този кучи син?

— Не — каза Кадилак. — Нашите прадеди са го правили преди много години. Ръката и крака. Сега обичаят на Плейнфолк изисква воинът само да прехапе до костта китката на ръката, която си служи с оръжието.

— Кълъбмъс... — Стив потрепери.

Рибите се опекоха и Кадилак ги свали от ножа, сложи ги на един плосък камък, отрязва им главите, уви ги в големи червени листа и подаде едната на Стив.

— Благодаря... — Стив я взе с лявата си ръка и намести дясната така, че да може да я държи. Остра болка го прониза чак до рамото. Той изохка, после вдъхна аромата на печената пъстърва и забрави за болката и за невинното варварство на своя другар, и внимателно вдигна рибата до устата си. Все още беше прекалено гореща. — Ти ли ги хвана?

— Да. — Отново не беше съвсем вярно. Кадилак беше отишъл на риболов с Клиъруотър и тя ги беше ударила и обездвижила, а после ги бе извадила тържествено за хрилете от планинския поток.

— Невероятно. — Стив се засмя. — Видях риба като тази във Федерацията. В басейн. Но тя е само за украса. Никои не би помислил да я яде, както... както не би помислил да яде нечия ръка.

— Воинът, който дъвче кост, получава силата на своя враг. — Кадилак издуха овъглените люспи на рибата и отхапа от чистото, изпускащо пара месо.

— Не го вярваш, нали? — Стив поклати глава. — Наистина не мога да ви разбера. Вие поехте риска да ме измъкнете от горящата нива и ме излекувахте и в същото време... — той посочи набучената на кол глава на Шакатак — правите такива неща и...

Кадилак го прекъсна.

— Подземните хора са взели много глави на нашите южни братя.

— Да, вярно е — призна Стив. — Но това не е вършено през цялото време. Това е един вид ритуално въвеждане на новобранци при тяхното бойно кръщение... воители, които не са дъвкали кост... и единствената причина, поради която се прави, е, понеже вие го започнахте.

Кадилак пак отхапа от пъстървата.

— Вие не убивате, така ли?

— Убиваме, разбира се — отговори Стив. — Трябва да убиваме. Опитваме се да си отвоюваме онова, което ни е принадлежало. Света със синьото небе. Но вие се избивате един друг. — Той посочи главите на Шакатак и Торпедо. — Тези същества са мюти като теб!

Кадилак се замисли над думите му, после каза:

— В нашия свят всички, които не са кръвни братя или кръвни сестри на племето М'Кол, са наши врагове. Ние трябва да защитаваме територията си. М'Кол са потомци на деветата дъщеря на Ми-Шийган и деветия син на Ши-Карго. Много от племената Плейнфолк приемат нашето величие, защото нашето семе идва от героите на Старото време. Но има такива, които завиждат на нашето величие и желаят да ни го отнемат. Ако бъдем предизвикани, ние трябва да се бием до смърт или да изгубим честта си. А без чест ще сме по-малко от прах.

— Защо? Какво лошо има, ако избягаш и по-късно се промъкнеш и прободеш другия, докато той спи?

Кадилак не разбра въпроса и вдигна рамене.

— Воините не постъпват така. Воините на Ши-Карго трябва да следват примера, даден ни от Мо-Таун, нашата Велика майка.

„Това е лошият ти късмет“ — помисли си Стив.

— И къде ние, хм... „подземните хора“... се нареждаме във всичко това?

Кадилак го погледна тържествено.

— Вие сте известни под много имена. Зверове от недрата на земята, същества от тъмните градове, червеи с гладки черепи, които пътуват в корема на желязната змия, носители на смърт, господари на роби, зловещи слуги на Пент-Агон, повелители на хаоса и бедствията на света.

Стив направи всичко възможно да остане сериозен.

— Очарователно. Във Федерацията *ние* се мислим за добри хора. *Вие* сте онези, които са причинили Холокоста и унищожаването на света на синьото небе.

— Не зная нищо за този Холокост или за света на синьото небе, за които говориш.

— О, стига — настоя Стив и размаха ръка. — Това е светът на синьото небе! Вие сте изгорили градовете и сте направили земята пуста. Това ние наричаме Холокост. Вие, мютите, сте отровили въздуха и сте ни прогонили да търсим убежище под земята.

— Грещиш — каза Кадилак. — Пент-Агон чрез вас, неговите слуги, е този, който е подпалил войната на Хилядата слънца. Тази война е унищожила земята и почти всяко живо същество върху нея. Ние, Ши-Карго, и нашите братя и сестри по душа, сега известни като Плейнфолк, сме били спасени. Били сме избрани от Мо-Таун да станем силни телом и многобройни, за да защитаваме земята до идването на Талисмана.

— Виж — каза Стив, — не може и двамата да сме прави. Аз *знам* какво се е случило. Всичко е записано в нашите архиви. Какво доказателство имаш ти, че това, което казваш, е вярно?

— Доказателството е на езиците на нашите летописци. Историята на племето М'Кол е запечатана завинаги в огнените песни на нашия народ.

Стив се засмя.

— Не вярвам. Не ме интересува дали Мистър Сноу е най-великият летописец на нашето време. Никой не може да помни всичко, което се е случило през последните деветстотин години! Това е невъзможно. Федерацията Амтрак работи с *факти*... милиарди бита

доказани данни, съхранени на силициеви чипове... а не каша от спомени в главите на разни старци.

— Използваш много странни думи — каза Кадилак, — но умът ми започва да схваща тяхното значение. Поради войната на Хилядата слънца много наши хора са родени без гънки в мозъците. Те не могат да помнят миналото или знанията, необходими за изкусни занаяти, но на някои, които ние наричаме летописци, Мо-Таун дава силата на сто мозъка и хиляди езици. — Кадилак изправи рамене и повдигна гордо глава. — На мен също ми е дадена такава дарба. Аз зная храбрите дела на М'Кол, историята на Плейнфолк от тяхното начало и световните дела. Тези неща научих от Мистър Сноу, който говори с Небесните гласове. Ти казваш, че вие имате онзи Кълъбмъс... нещо сложно изработено, което помни миналото на твоя народ...

— Да, компютърни архиви — прекъсна го Стив.

— Тези думи имат мъртъв звук — каза Кадилак. — Няма значение. Ако не си спомняте нищо, как можете да сте сигурни какво ви казват тези компютърни архиви?

— Много лесно — отговори Стив. — Компютрите като Кълъбмъс не забравят и не си измислят. Компютърът е машина... — Стив спря. — Знаеш ли какво е машина?

Кадилак поклати глава.

Стив затърси наоколо нещо, с което да може да обясни концепцията, и посочи арбалета на Кадилак.

— Ето това. То е машина. То хвърля стрели. Ти можеш да използваш ръката си да хвърляш стрели, но арбалетът ги хвърля подалеч и по-бързо. Затова ние строим машини, за да вършим нещата по-добре и по-бързо, отколкото това може да става с човешка сила. Компютрите са машини, които мислят. Механични мозъци, които съхраняват информация. „Механични“ означава „приличащи на машина“. Вкарваш в него факти и той ги запомня. Те вършат и много други неща, които ти не би могъл да разбереш.

— Може би не е необходимо да ги разбирам — отвърна Кадилак.

Стив се усмихна.

— Шегуваш ли се? Когато сме започнали да изграждаме Федерацията, Амтрак е бил само една дупка в земята. Сега благодарение на Първото семейство и Кълъбмъс имаме дванадесет бази с много сгради, свързани със совалки, движещи се по монорелси.

Имаме двупосочни видеосъобщения, геотермална енергия, хидропонни ферми с автоматични атмосферни системи, лазери, летателни машини, технологическо ноу-хау да правим всичко, което искаме, а вие... вие сте още в каменната ера.

Кадилак се усмихна.

— И все пак въпреки тези чудеса ти си тук. — Това беше забележка, която би направил Мистър Сноу, и Кадилак беше безкрайно доволен.

— Просто късмет — каза Стив.

— А другите облачни воители, които паднаха?

— Лошо време плюс лош шанс. Нищо от това не е нещо изключително. Време е да погледнете истината в лицето. Никой не може да устои на силата на Федерацията. Вие видяхте какво може да направи „Дамата“. Ние имаме двадесет такива ешелона и строим още. След десет години ще имаме сто. След двадесет нашите попълнителни станции ще се простират от бряг до бряг. Нищо няма да може да ни спре. Ние сме бъдещето. Вие сте миналото, което ще бъде заличено. Вие живеете в един измислен свят... Небесни гласове, Мо-Таун, имена на сили... все едно непрекъснато пиете дрийм кап. Не знаейки откъде Мистър Сноу е взел тази версия на историята, но, повярвай ми, не е станало така.

— Вие не живеете ли в дупки под пясъка? — контрира Кадилак.

— Не живеете ли в тъмни градове под голямата пустиня на юг?

— Те не са тъмни — отговори Стив. — Колко пъти трябва да ти казвам?! Ние имаме електричество. Неоновы лампи. Дълги пръчки, които излъчват светлина като слънце.

— Те не могат да премахнат тъмнината в ума — каза Кадилак. — Това имаме предвид, когато говорим за тъмни градове. Истината е в световите на Плейнфолк. След войната на Хилядата слънца Пент-Агон и неговите слуги... вие, те... сте били заровени под земята като наказание за вашите престъпления срещу света.

— Напротив, ние сме били пощадени за добро поведение — каза Стив весело. — Вие може да не сте забелязали, но Федерацията има попълнителни станции на земята от почти двеста години. И както вървят нещата, след още сто години цяла Америка отново ще е наша.

Кадилак поклати глава.

— Това няма да стане. Небесните гласове са говорили на Мистър Сноу. Железните змии ще бъдат победени. Вие ще бъдете прогонени в дупките си и вашите тъмни градове под пустинята ще бъдат унищожени.

— Наистина ли? — каза Стив. — И кога се очаква да стане това?

— Когато Земята даде знак — отговори Кадилак. — Плейнфолк ще бъдат като блестяща сабя в ръката на Талисмана, своя Спасител.

Стив се намръщи. Това име се споменаваше в разговора им за втори път.

— Талисмана? Кой е той?

— Тройнонадарения — каза Кадилак.

Любопитството на Стив беше възбудено, но младият мют остави въпроса му без внимание и си отиде без никакви обяснения.

През следващите дни Стив пак говори с Кадилак и Мистър Сноу. Те му задаваха безброй въпроси за Федерацията, за нейната организация, за живота в един подземен град, за това, което вършат хората, какво обличат, какво ядат. Стив на свой ред ги питаше за историята на Плейнфолк и как е станало така М'Кол да бъде считано за едно от великите бойни племена и дори най-великото на Ши-Карго, заедно с по-практически въпроси като хранителни запаси и оцеляване през дългите зимни месеци — периода, който мютите наричаха Бялата смърт.

Понякога трима-четирима, че и повече мюти, старейшини на племето или мечки и вълчици, се събираха около тях и изведнъж някой си отиваше по средата на изречението, за да бъде заместен от нов слушател. Стив остана с впечатление, че не разбират напълно онова, което се казва; те просто слушаха звука на неговия глас и гласовете на двамата летописци; оставяха потока на разговора да се носи над тях както ромона на планински поток.

Мистър Сноу беше особено заинтересован от така наречената „умиротворителна програма“ на Федерацията за Новите територии. Стив описа подробно как първите пионери си бяха възвърнали територията над вътрешните и външните щати. Съпротивата на южните мюти беше спорадична. Племената, които се бяха сражавали, бяха унищожени или превърнати в крепостни. Повечето оцелели

племена бяха преместени в трудови лагери, построени около полуподземни попътни станции; където това не беше възможно, те бяха приели да плащат годишен данък под формата на работни групи или определени квоти от различни руди, дървен материал или други суровини. Те се извозваха с ешелони до надземни дъскорезници, леярни или обработващи заводи с работници мюти и трекари от попътните станции за надзиратели, а след това ги откарваха в подземните промишлени предприятия. Достъпът до миннодобивните операции, извършвани близо до базите на трекарите, се наблюдаваше от подземните нива от групи млади пионери, както се бе правило преди Първото въстание — историческия момент през 2464, когато трекарите бяха установили първата си постоянна връзка със света на синьото небе.

Стив разказа на Мистър Сноу и за „едногодишните“. След излизането на повърхността било открито, че от време на време женските мюти раждат някой „нормален“ — дете мют, което няма генетична малформация и е с еднакъв цвят на кожата по цялото тяло. По някаква необяснима причина нормалните мюти били, без изключение, момчета. Тъй като всяко племе, в което бивало открито отглеждането на необявено нормално дете, било заплашено с незабавно унищожение, всички такива деца още с раждането били предавани на трекарите.

В замяна щастливото племе било освобождавано от задължението да предава квотата си от руда, дървен материал или работни групи за период от дванадесет месеца. Оттук и наименованието „едногодишен“. Новородените нормални мюти, доколкото знаеше Стив, били отнасяни в специален център, известен като Фермата, и там били подлагани на различни тестове във връзка с изследователска програма за живота и след това ликвидирани.

— Говорил ли си някога с някой от нашите южни братя? — попита Мистър Сноу.

Стив поклати глава.

— С тях не може да се *говори*. Много трудно е да ги накараш да разберат каква работа трябва да свършат. Като планерист на ешелона никога не съм имал контакти с тях. Но трябва да призная, че и никога не съм се опитвал. Първо, защото не ми е работа; второ, защото не е, хм... много здравословно да си около тях дълго време; трето, защото

просто не ми е дошло наум да говоря с разни уродливи същества... — Той млъкна и се усмихна смутено. — Искам да кажа, че те не са като теб и Кадилак. Те са...

— Глупави? — попита Мистър Сноу.

Стив вдигна рамене.

— Ако трябва да съм честен — да, повечето вероятно са глупави. Те не знаят нищо и не могат да научат нищо. — Поколеба се, после заключи неуверено: — Е... поне така са ми казвали.

Мистър Сноу кимна с разбираща усмивка.

— Как мислиш се чувстват те?

— Как се чувстват?... — Стив се обърка; не можеше да приеме, че един мют би могъл да чувства нещо.

— Да — каза Мистър Сноу. — Как мислиш се чувстват те като работници в пленнически лагери?

Стив стисна устни и се замисли.

— Не знам. Те са живи, нали? Получават редовно храна. Не трябва да воюват с други племена.

— И са вързани с железни въжета.

— Железни въ... О, искаш да кажеш *вериги* — отвърна Стив. — Да, това е вярно. Но не всички. Само бунтовниците.

Мистър Сноу кимна, после тъжно попита:

— Защо мислиш се бунтуват?

Стив отговори със смях.

— Предполагам, не им харесва работата.

— А може би имат друго виждане за света?

— Може би — съгласи се Стив. — Онова, което трябва да научат, е да гледат на него по *нашия* начин. — Той се усмихна да смекчи казаното. — Това е *наш* свят. Тази страна ни принадлежи. Мютите в лагерите са там, защото не са имали нашата възможност. Те са имали избор... и са избрали да не умрат.

— И това ли са единствените две възможности, които имаме? — попита Мистър Сноу. — Робство или смърт? Ние мислим, ние чувстваме, ние дишаме. Нямаме ли право да съществуваме?

Стив се замисли над отговора си.

— Не знам как точно да го кажа.

— Кажеш го както искаш. Стреляш, за да убиеш.

— Тогава официалният отговор е „не“. Не в очите на Федерацията. Ние сме възпитани да мислим за вас като по-низши от животните; че е наш дълг да ви изтрием от лицето на земята. Но...

— Но какво?

— Сега, след като срещнах теб и Кадилак, вече не съм съвсем сигурен в това. Аз съм... ами... объркан. Искам да кажа, ти говориш като... истински човек.

Мистър Сноу изхихика.

— Благодаря.

— И Кадилак... ако не обръщаш внимание на цвета на кожата му...

— ... изглежда като истински човек. Да, разбирам проблема. Няма значение. — Мистър Сноу потупа Стив по рамото. — Сигурен съм, че и ти ще го разбереш. — Той се изправи, тръгна си, после се обърна. — Какво ще кажеш, ако ти съобщя, че Плейнфолк са потомци на хората от Старото време... че са били с прави крайници, мнозина с кожа със същия цвят като твоята?

Стив реши, че е време да стане дипломатичен, и каза:

— След като те срещнах, бих казал, че всичко е възможно.

Мистър Сноу се засмя непринудено.

— Наистина си умен. Далеч ще стигнеш.

Докато гледаше как Мистър Сноу се отдалечава, Стив определено почувства, че старият летописец и неговият наследник очевидно го будалкат. Винаги се беше гордял, че е с една крачка по-напред в играта, и сега беше раздразнен, че стои в неведение. Мистър Сноу беше умен. Стив си помисли, че както той можеше да „предскаже“ някои малки събития няколко секунди преди те да станат, тези двама мюти може би също притежават някакви средства да научават какво минава през ума му — като например твърдото му намерение при първа възможност да избяга. Може би на това се дължеше развеселеното изражение, с което Мистър Сноу го беше слушал. От друга страна, беше възможно те просто да се *радват* на неговата компания въпреки факта, че той не беше направил никакъв опит да им се подмазва. Стив беше останал жив, но по природа той не беше подлизурко. Досега грубоватият му подход даваше резултат. Те, изглежда, нямаха нищо против прямотата, дори всъщност като че ли я поощряваха.

В резултат от това и напълно в разрез с възпитанието си Стив откри, че очаква с нетърпение ежедневните разговори, които мютите наричаха „бъбрене“. Почти не можеше да го признае пред себе си, но по някакъв странен начин беше започнал да ги обича. Това не беше, както толкова често в миналото, пресметнат акт на измама; чувството беше съвсем искрено. Той все още гледаше на тях като на малко повече от примитивни уродливи диваци, които вонят като сметище от ниво А, но те водеха свободен начин на живот, който беше пълна противоположност на строго структурираната програма за развитие, по която беше протичал неговият живот във Федерацията още от първия му ден. Психиката му на трекер беше раздвоена. Едната част се дразнеше от липсата на дисциплина и строга организация, отблъсната от чуждоземния начин на живот; другата отстъпваше пред коварните примамки на съществуването над земята.

Въпреки годините на втъпяване в него се събуди някакъв отдавна забравен инстинкт; той реагираше — както при първия си самостоятелен полет — на света със синьото небе. Досега несъмнено бе водил привилегирован живот. Още не беше длъжен да си търси храна или да готви върху открити огънове при проливен дъжд или снежна буря. Грижеха се за него, хранеха го и откакто беше свален, на племето не се беше налагало да защитава територията си. В сравнение с Федерацията това, образно казано, си беше райски живот.

Но имаше и нещо друго.

Голямото откритие, което беше направил Стив като пленник на М'Кол, беше спокойствието. В ума му се беше настанило едно почти наркотично спокойствие. Имаше шум, но той идваше от естествени източници: на вятъра в дърветата, на течащата вода; говор и песни; живи звуци; детски смях, плач, утешаване с успокояващ шепот; музика от дървени свирки, вибриращи ноти, които висяха във въздуха и създаваха смущаващ резонанс.

Такъв прост инструмент и все пак съвсем непознат във Федерацията, където цялата музика се произвеждаше електронно и с изключение на блекджека беше под пълен контрол на Първото семейство. Но преди всичко в Плейнфолк нямаше *караници*; нямаше патрули; очите и ушите не бяха непрекъснато атакувани от вдъхновяващи видеокасети — и все пак, въпреки пълната липса на агитация от някакъв централен управляващ орган, имаше пълно

единство на целта, сътрудничество по време на нужда без никакъв явен знак на дисциплина.

Някакъв вид сплотеност. Някакво неизказано родство. Някакво...

Съзнание.

Тази внезапно хрумнала му дума го изненада.

---

[1] Девет облака (англ.) — Б.пр. ↑

[2] Сняг (англ.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 14

В деня след разговора на Стив с Мистър Сноу Кадилак се появи с един старейшина с буци по главата — казваше се Три Дигрийс^[1]. Двамата мюти носеха няколко току-що отсечени фиданки, а този с буците по главата беше въоръжен с мачете, нож за белене на кора и шило, костена игла и груба връв. Кадилак накара Стив да начертае върху калта пред колибата използваните във Федерацията патерици. Тъй като те бяха от метал, бяха неизбежни някои промени в конструкцията и след известно обсъждане Стив направи коригиран чертеж, който — макар че той не можеше да го знае — наподобяваше старите дървени патерици, използвани през първата половина на двадесетото столетие. Стив наблюдаваше с нескрито възхищение как Три Дигрийс прецизно работи с примитивните си инструменти. Подтикван от време на време от Кадилак, той бързо направи две патерици.

Кадилак помогне на Стив да се изправи и застана до него, когато той направи първите няколко крачки с помощта на патериците. Левият му крак все още не можеше да носи никакво тегло, лявото му рамо и ранената дясна ръка бяха все още болезнено вдървени, но удоволствието от възвръщането на подвижността надвишаваше неудобствата.

Три Дигрийс наблюдаваше с доволна усмивка как Стив схвана ходенето на един крак и започна да се движи по-ритмично.

— Добре ли е?

Стив кимна одобрително.

— Страхотно.

Три Дигрийс погледна недоумяващо Кадилак.

— Дума от Старото време — каза Стив. — Означава много добре.

— Нумеро уно — обясни Кадилак. — Прима.

— А, да. Добре. — Три Дигрийс се усмихна и събра инструментите си. — Всичко добре. — Потупа Стив по ръката и си

тръгна.

Една от мютките, която няколко пъти беше носила храна на Стив, се приближи — носеше камуфлажните му планиристски дрехи. Бяха изпрани, скъсаното при падането бе нескопосано закърпено. Кадилак помогна на Стив да ги облече. Всички джобове, в които бяха средствата за оцеляване, бяха потискащо празни.

— Колко далеч ми е позволено да отивам? — попита Стив.

— Колкото искаш — отговори Кадилак. — Но заради личната ти безопасност може би ще е по-добре, ако не излизаш от селището. — Той се усмихна. — Може да се окаже опасно.

Стив кимна.

— Това ли е всичко?

— Не. Не влизай в никоя колиба, без да си поканен, не взимай никакво остро желязо или инструменти, които можеш да намериш, не взимай никаква храна, ако не ти е предложена. — Той се усмихна отново. — Тук има хора, които много биха желали да има някаква причина да набият главата ти на кол. Капиш?

— Страхотно — каза Стив и се постара да запомниш „капиш“, „прима“ и другите нови думи, които беше чул. Беше открил, че мютите имат два определени стила на говорене. Първият беше нещо като церемониален език със странен елиптичен синтаксис, в който думите бяха пълни с метафори. Песните им бяха написани на този стил — вероятно по тази причина той беше известен като огнена реч. Това беше любимият стил на войните, когато се събираха хора, при официални дискусии и при сблъсък. Кадилак, който изглеждаше много загрижен за общественото си положение и протокола, в началото го ползваше много, но сега и той, и старият летописец говореха на смес от мютски и бейсик^[2] — основният език на Федерацията. Вторият, по-неофициален, известен като „сладък разговор“, беше по-близък до бейсик и притежаваше онази непосредственост и неподправеност, която характеризираше жаргона на пионерите. Сладкият разговор включваше очарователния жаргон „баламосване“ — полутаен език на войните, който беше почти невъзможен за разбиране от чужденци без помощта на преводач.

Стив нагласи патериците удобно под мишниците си и тръгна на първата си разходка из селището. М'Колите бяха разпръснати на високо гористо плато, където дните започваха със свежи и ясни

утрини. Съседните склонове бяха покрити със същите редички тъмночервени бодливи дървета; на запад се издигаше верига от хълмове. Стив си спомни, че беше преместван най-малко четири пъти. От общата представа за района, получена от изучаването на картите на борда на ешелона, той разбра, че племето се е преместило на запад. Поради липса на карта не знаеше колко *далеч* бяха отишли, но фактът, че много от колибите бяха построени на открито без никакъв опит да бъдат скрити от въздуха, подсказваше, че сега племето смята, че е извън обхвата на патрулиращите планери.

Докато куцукаше из селището през следващите ден-два, Стив наблюдаваше ежедневната дейност на мютите. Всяка сутрин хайки от мечки и вълчици излизаха на лов и се връщаха малко след залез-слънце с дивеч — муфлони с дебели извити рога, веднъж с бизон. Вълчиците бяха специалистки по улова на птици и риба. Смесени групи от воители, изпълняващи охранителни задачи, клечаха неподвижно на хълма около селището или патрулираха по границите на считаната от племето тяхна територия. Изпълването от тези внимателни часови, когато щеше да направи опита за бягство, беше друг проблем, който трябваше да реши.

Стив присъства и на няколко урока на Мистър Сноу за млади мюти и се възхити на търпението, с което летописецът излагаше основите на познанието. След няколко занимания той разбра, че много от уроците и историите са повторения на минал материал. Безкрайните въпроси и отговори на двамата летописци, които до този момент бяха главните му събеседници, бяха причина Стив да си затвори очите пред този недостатък на мютския нрав. Той си спомни отново за тяхното вродено забравяне, когато се натъкна на Три Дигрийс по време на една от разходките си. Уродливият мют не можа да познае изделието си и беше ясно, че едва успя да си спомни кой е Стив.

Младите вълчета продължаваха да смятат Стив за любопитен обект и източник на невинно развлечение. Също като Три Дигрийс те, изглежда, бяха забравили неговата роля в бомбардирането на нивите. За Стив беше много по-трудно да го забрави, особено когато гледаше децата, които вървяха подир него, с тела определено увредени от напалма, който беше пуснал той.

Някои от по-големите се държаха агресивно — блъскаха го, когато тичаха покрай него, танцуваха около него, правеха физиономии

и му се подиграваха. Други играеха буйно на гоненица и тичаха с всички сили към него, като се опитаха да избягат от преследвача. Няколко пъти „случайно“ Стив беше блъскан на земята, а веднъж, когато беше паднал, две тринадесетина годишни момчета взеха патериците му и ги завъртяха буйно над главите си в някакво подобие на дуел. Това беше просто игра, разбира се, но намерението беше ясно: те се надяваха да счупят патериците и да накарат Стив да изпълзи на четири крака до колибата си.

За щастие Мистър Сноу, който минаваше наблизко, възстанови реда и помогна на Стив да се изправи.

— Просто буйни деца...

— Да, разбира се — каза Стив. Нямахме смисъл да се оплаква. Но промени програмата на упражненията си, така че разходките му да съвпадат с уроците на Мистър Сноу за младите мюти, а когато децата не бяха на училище, стоеше близо до колибата, в която живееше с Кадилак.

Повечето възрастни мюти — това включваше всички от четиринадесет години нагоре — се отнасяха към него със смесица от любезност и предпазливост. Не се отбиваха от пътя си, за да го избегнат, но и не търсеха компанията му, освен ако не искаха мълчаливо да послушат разговорите му с Мистър Сноу или Кадилак. Много мъже и жени воители изразяваха враждебността си по-открито, като му обръщаха гръб, когато той се приближеше до тях. Ако седяха и говореха, млъкваха, докато не отминат. Класическо пренебрежително отношение. Той беше като чуждо куче, чието присъствие се търпи, но не се поощрява; на което се хвърля кокал, но което никога не става част от семейството със собствена паничка и място до огнището.

Разговорите му с двамата летописци продължаваха повече или по-малко редовно, но Стив установи, че през по-голямата част от деня го оставят да си блъска главата самичък с много малка възможност да върши нещо, освен да мисли и да упражнява тялото си. Той си състави своя собствена програма за физиотерапия и прекарваше всеки ден по шест часа в изморителни физически тренировки. Докато се потеше над изграждането на издръжливост и сила, Стив продължаваше да планира бягството си, като променяше различни детайли с постепенното натрупване на информация за дейностите на племето и плана на селището.

С времето Стив все повече се уверяваше, че М'Кол не са предрешили съдбата му. Печен облачен воин не влизаше в менюто им. Нямахте план X. Те просто чакаха нещо да се случи. Като чедо на Федерацията, Стив беше напълно объркан от отношението на племето към него. Можеше да разбере скритото чувство на враждебност, но не можеше да разбере дадената му почти пълна свобода. В края на краищата той беше пленник — и въпреки това не беше с белезници нито беше пазен; нямаше охрана, никой не го питаше къде отива или къде е бил и наложените му ограничения бяха минимални. При това положение, ако искаше да избяга, единственото, което трябваше да направи, бе да напусне селището. Но колко далече би могъл да отиде? Стив стигна до извода, че няма да е много лесно да избяга пеша. Липсата на прегради на неговата затворническа килия вероятно се дължеше на убеждението на М'Кол, че могат да го настигнат тъй бързо и ефективно, както настагаха бързокраките и бизоните.

Стив изпълняваше програмата с упражнения с обичайното си старание и накрая за награда можеше да стои уверено на собствените си крака. Кадилак и Мистър Сноу присъстваха, когато остави патериците и тръгна с уверена стъпка, и го поздравиха. Когато се върна при тях до коловете с разлагащите се глави на Шакатак и Торпедо, той замахна във въздуха ликуващо, стиснал в юмрук дясната си ръка. От дръзкия жест на традиционния поздрав на пионерите през все още незаздравелия му мускул премина остра болка.

Стив я скри под пресилена усмивка и намери сили да благодари на своите благодетели.

— Искам двамата да знаете, че високо оценявам всичко, което направихте за мен. — Спря и пое дълбоко дъх.

— Може да съжалявам, но, ммм, искам да ви попитам... защо положихте толкова усилия да запазите живота ми?

— Нямам време да навлизам в тази тема — отговори Мистър Сноу и махна с ръка. — Не се тревожи за това. Скоро ще разбереш.

Стив отказа да остави въпроса без отговор.

— Това ми звучи злоещо.

Мистър Сноу се засмя.

— Какво мога да ти кажа? Точно сега мога да ти кажа, че ще продължиш да живееш. Това задоволява ли те?

— Но... ако знаеш какво ще се случи... — настоя Стив.

— Виж, младежо — търпеливо отговори Мистър Сноу.

— Ако ти кажа, ти няма да ми повярваш. Ти имаш добър ум. Той е с добър потенциал, но не е открит за нещата на този свят. Ти не го виждаш такъв, какъвто е, а такъв, какъвто *мислиш*, че трябва да бъде.

— Живял си твърде много под земята — каза Кадилак.

— Очите и ушите ти са пълни с пясък.

Мистър Сноу клекна пред Стив и внимателно прекара ръце по левия крачол на панталона му между коляното и глезена, едва докосвайки плата.

— Мммм, добър е на пипане... — Изправи се, хвана китката на Стив и изви дясната му ръка, проверявайки движението на мускулите. — Ще ми се всичките ми пациенти да се оправят така. — Потупа приятелски Стив по ръката. — Продължавай с упражненията. След половин луна ще си готов за голямото бягство.

И се засмя на смутеното изражение на Стив — той приличаше на дете, хванато да краде курабийки. Това беше поговорка от Старото време, която Мистър Сноу ценеше, откакто я беше чул преди петдесет и две зими.

— Отпусни се. Естествено е да искаш да се върнеш в дупката си.

— Надземният свят не ме плаши — сопна се Стив раздражен, че е хванат неподготвен.

— Знам, че не те плаши — съгласи се Мистър Сноу. — А трябва. Сведенията от юг са, че твоите хора обичат да стоят близко един до друг. Като стадо бързокраки. Но това, изглежда, не се отнася за теб. Чудя се защо?

— Аз съм планерист — отговори Стив. — Ние сме различни. Цветът на нацията. Ние сме обучени да работим самостоятелно.

Мистър Сноу кимна тъжно.

— Разбирам... е, просто помни, че когато излезеш от нашата територия, Кадилак и аз няма да можем да те защитим. Капиш?

— Не се безпокойте — безгрижно каза Стив. — Ще ви съобщя, когато реша да си тръгна.

— Добре... — Очите на стария летописец трепнаха дяволито. — Нека изясним едно нещо, Брикман. Аз никога не се безпокоя. — После се обърна и си тръгна, следван от Кадилак.

Когато се отдалечиха достатъчно, за да не може Стив да ги чуе, Кадилак попита:

— Беше ли разумно да разкриваш, че знаеш какво мисли?

Мистър Сноу се усмихна.

— В този случай — да. Нашият неискрен млад приятел е от онези хора, които стават по-силни от предизвикателствата.

Когато кракът му заякна достатъчно, Стив почна и да тича. Ден подир ден постепенно увеличаваше разстоянието, като избираше различни маршрути, за да изучи околностите. Един ден, докато почиваше на едно удобно място, от което се разкриваше добър обзор към склоновете под него, видя група мечки да напускат селището. Тръгнаха с леки подскоци надолу по склона — и продължиха да тичат миля подир миля през равнината, докато не се изгубиха от погледа му. Стив зачака търпеливо. След пет часа търпението му беше възнаградено. Мютите се появиха — тичаха като работи нагоре по склона със същата лекота, с която бяха тичали надолу.

Стив се върна навреме в селището да види пристигането на мечките. Очакваше да се сгромолясат със зачервени лица и изтощени, но те дори не се задъхваха. Бегачите ходеха наоколо, разговаряха спокойно със семействата си и с други членове на племето, които се бяха събрали да ги посрещнат. Някои дори изтичаха да се присъединят към някаква странна игра, в която два отбора удряха с ръка надута с въздух кожена топка през висока мрежа, опъната между два стълба. Играта изглеждаше интересна.

Стив разбра защо не го пазят. Ако решише да избяга пеша, не само трябваше да е в отлично състояние, но и трябваше да има най-малко една седмица преднина пред преследвачите си. Учудващата издръжливост на мютите налагаше основна ревизия на неговия план за бягство. Имаше само един сполучлив начин да избяга — и това беше да *отлети*.

Това му беше хрумнало един ден, докато лежеше по гръб, сън наяве за триумфалното му завръщане във Федерацията. Тогава го беше отхвърлил като невъзможно, но сега започна да го разглежда сериозно. М'Колите бяха свалили поне три скайхока близко до първото си селище до път 88 на Шайен. Неговият в нивата и на Фазети и Нейлър над гората — предполагаемото скривалище на племето. Стив беше видял много мюти да носят ленти от синя тъкан със слънчеви клетки и

кабели. Беше видял дори циферблати от уреди върху кожените шлемове на някои от воините, а децата търкаляха колелата за приземяване.

Стив нямаше инструменти и материали да направи нов скайхок, но ако племето беше запазило достатъчно парчета, може би щеше да сглоби нещо подобно. Благодарение на сериозното си учене в Академията той имаше познанията и техническите умения да построи нещо, което да лети. Но не и без инструменти, а и нямаше начин това начинание да бъде извършено тайно. Трябваше да намери хора, които да убеди да му помогнат. Това не беше проблем. Ако можеха да се намерят достатъчно материали, щеше да предложи на Кадилак да се научи да лети. Младият летописец се вземаше много на сериозно и беше вманиачен на тема чест и слава — уродливите мюти често наричаха това „репутация“. Той щеше да приеме с радост тази възможност. Чрез него Стив можеше да получи помощ от сръчни М'Коли като Три Дигрийс. Може би имаше и други с непознати на Федерацията възможности. Построяването на планер щеше да му помогне да открие колко умни са всъщност Плейнфолк.

Стив се разхождаше из селището и дооформяше последните детайли на плана си. Виждаше го ясно като на видеофилм. Планер, построен по негов план и изпитан, преди да започне обучението на ревностния му ученик. Помощниците му щяха да се чудят на съвършеното излитане, щяха да викат радостно, когато се спуснеше над главите им, щяха да се надуват от гордост, когато се издигнеше във висините като орел — в неведение, че пробният му полет ще завърши на няколко стотици мили, в най-близката попътна станция. Той щеше да ги остави с отворени усти като идиоти, каквито всъщност бяха. Но от всички най-много щяха да останат измамени двамата летописци, които се мислеха за големи умници. Планът беше добър. Беше издържан. И адски по-добър, отколкото да се опита да надбяга банда крещящи уродливи същества.

На вечеря Стив разказа на Кадилак за трите години, прекарани в Авиационната академия в Ню Мексико, и завърши с красноречиво описание на първия си самостоятелен полет над земята. Кадилак слушаше внимателно. След това, когато Стив си легна, той отиде в колибата на Мистър Сноу и двамата седнаха на рогозката за приказване и изпушиха една лула с трева рейнбоу.

— Той иска да построи стрелолист, за да може да ме научи да яздя по небето като облачен воин.

— Знам... — Гласът на стария летописец прозвуча през пушека, който лениво се виеше между тях.

— Има ли някаква причина, поради която това не трябва да стане?

— Никаква. — Мистър Сноу дръпна от лулата. Лицето му остана няколко мига замръзнало в полуусмивка. — Той следва пътя, показан ти от Небесните гласове.

Кадилак взе лулата и вдиша още пушек. Главата му започна да отлита. Резултатът бе известно закъснение преди умът му да направи контакт с устата.

— Ако му помогна да построи стрелолист, ще придобия умения, а ако летя като птица, ще имам голяма слава. Но ти си моят учител. — Той подаде лулата на стареца. — Не бива да приемам тези дарове без преди това те да са дадени на теб.

— Направи го — отговори Мистър Сноу и размаха лулата във въздуха. — Това е единственият начин, по който аз ще напусна земята.

Стив беше прав в преценката си, че племето се е преместило на запад, но не беше съвсем прав за причината за оттеглянето на мютите в относителната безопасност на планините. Старейшините на племето бяха загрижени да избегнат по-нататъшни нападения от стрелолистите, докато не се научат да се съпротивляват на огъня от небето и дългото остро желязо на подземните хора, но те имаха и втора, също толкова наложителна причина да отиват на запад: старейшините искаха да избегнат необходимостта да отговорят на други претенции за територията на М'Кол, докато мечките не възстановят репутацията си. Като бяха избягали от битката с желязната змия, подобно на някогашните японски самураи, те бяха „изгубили достойнство“. А без „достойнство“ — по неписаните закони на Плейнфолк — те бяха недостойни да носят остро желязо и да влизат в единоборство с други воини. Тъй като сега територията на М'Кол беше застрашена от нашествие от Д'Вайн — племето на мъртвия Шакатак и тримата му другари, — Ролинг-Стоун беше наредил да се изтеглят на запад в планините, докато посрамените мечки не станат готови да „захапят

стрела“ — традиционно доказателство за кураж, с което възстановяваха воинския си статус.

Мистър Сноу и Кадилак поканиха Стив да присъства на церемонията. Докато наблюдаваше пламъците, които изскачаха от големия огън, и слушаше боботецото биене на барабаните, той си помисли, че най-после ще чуе огнена песен. Вместо това присъства на една ужасна церемония по самоосакатяване. Мистър Сноу му обясни защо досега е чувал само тъжни песни, понякога съпровождани от натрапчива мелодия на тръстикови свирки — възторжените огнени песни, които припомнях за епичните дела на М'Кол, не можеха да звучат в чест на воители, които са изгубили честта си; те трябваше първо да захаят стрелата.

Застанал до Кадилак, Стив с болезнено очарование наблюдаваше как първият от храбреците М'Кол коленичи пред Ролинг-Стоун, старейшината на племето, който му даде една стрела. От всеки храбрец се искаше сам да си направи стрела и да заточи четирите лъча на желязната глава като бръснач. Ролинг-Стоун вдигна стрелата над главата си и я огъна пред наблюдаващото племе. Това се правеше, обясни му Кадилак, за да се види, че стрелата е здрава. След това воинът протегна ръце към двама старейшини на племето, коленичили с лице един към друг от двете му страни, и сложи длани с изпънати пръсти върху техните длани на височина на рамото.

— Гледай ръцете му — прошепна Кадилак.

Стив съсредоточи вниманието си върху тях. Думканията на тъпаните и тракането на дървените инструменти станаха по-остри, по-настойчиви, достигнаха почти хипнотична сила. Откъм тъмнината зад огъня към тях се присъедини невидим хор.

Коленичилият храбрец пое дълбоко дъх и извика силно:

— Хей-ЯЯЯ!

С бързо движение Ролинг-Стоун натисна стрелата в лявата буза на воителя и тя излезе през дясната. Стив потрепери. Протегнатите пръсти на мюта трепнаха леко, но дланите му не се повдигнаха от дланите на старейшините. Воинът стана и се обърна с лице към племето, ръцете му все още бяха протегнати настрана, зъбите стискаха здраво стрелата. Като държеше лактите си на височината на раменете, той бавно обърна дланите си надолу, хвана върха и края на стрелата, с рязко дърпане надолу я счупи между зъбите си, издърпа двата края и

ги вдигна високо, пристъпи напред и изплю останалото в устата му парче в огъня.

— ХЕЙ-ЯЯЯ!!! — изрева племето.

Стив гледаше ужасен.

Един по един воините М'Кол, които бяха участвали в битката край Нау енд Ден, захапах стрелата. Мотор-Хед, Блек-Топ и Стийл-Ай, оцелелите племенни братя на Кадилак, след това Хърши-Бар, Хенри-К, Авъридж-Уайт, Кървд-Еър, Оси-Биза, Севън-Ъп, Бъргър-Кинг, Гълф-Ойл, Кемп-Дейвид и останалите, чиито имена на сили Стив още не знаеше.

След като петдесетина храбреци прободоха лицата си, точно когато беше преодолял първоначалното си отвращение, Стив стана свидетел на нов ужас. Гуд-Иър, един воин, който според Стив беше малко под двайсет години — при мютите беше трудно да се определи възрастта — излезе напред. Когато Ролинг-Стоун промуши стрелата в бузата му, Гуд-Иър стисна юмруци и с рязко, конвулсивно движение почти сви протегнатите си ръце. Коленичилите от двете му страни старейшини хванаха китките му, изправиха се и му извиха ръцете зад гърба, като го принудиха да наведе глава. Преди Стив да разбере какво става, от тъмнината зад Ролинг-Стоун излезе друг старейшина, вдигна тежък каменен чук и го стовари със страхотна сила върху темето на Гуд-Иър.

— Кристофър Кълъмбъс! — възкликна Стив и сграбчи ръката на Кадилак — Няма ли някой от тези хора втора възможност?

Кадилак не отговори. Четирима воини, които бяха минали изпитанието с успех, скочиха, сграбчиха тялото на Гуд-Иър за ръцете и краката и го хвърлиха в огъня. Рояк искри се посипа и се чу ужасно прашене. Пламъците се издигнаха по-високо. Думкането, тракането и пеенето нараснаха до необикновена сила.

„Те са луди — помисли Стив. — Или са с толкова увредени мозъци, та не усещат болка.“ После си спомни за битката при реката: комендантът на ешелона, Макдонъл, застанал зад Барбър, и стрелата от арбалет, изсвистяла покрай ухото му; за Колфийлд в неговия скайхок на платформата за излитане и стрелата от арбалет през слепоочията, очите му висяха край ноздрите; как крещеше, докато го измъкваха от кабината: „Оставете ме! Нищо ми няма! Пуснете ме да излетя! Пуснете ме да им дам да разберат на тези копелета!“ М'Колите

набързо екзекутираха Гуд-Иър, задето не бе издържал изпитанието за воин, но пък Гранд Централ изправяше момчетата до стената и ги разстрелваше пред видеокамери като наказание за измъкване от операция. Това можеше дори да се случва точно сега на Хартман, командира на „Дамата“. До ноздрите му достигна миризма на печена човешка плът — полезно напомняне, че той самият беше направил същото: беше хвърлил огън върху хора; напалм върху децата на хората, сред които седеше сега. „Всички — мислеше си Стив — сме луди както всички други.“

Почернял и овъглен, Гуд-Иър се сля с пламъците; натрупаха още дърва и той бавно премина в небитието. Церемонията продължи дълго през нощта с рев на одобрение всеки път, когато някой мют се представяше за преутвърждаване като воин, счупваше окървавената стрела със зъби и презрително изплюваше третото парче в огъня. Другите две парчета, обясни Кадилак, се закачали на огърлица — символ на храброст, който се носел с гордост.

Стив загуби представа за време. Непреставашото биене на барабаните и скандирането беше монотонно, непреодолимо. Той мечтаеше да стане и да се протегне, да легне на леглото от кожи и да заспи, но беше принуден да остане. Цялото племе беше възбудено и не се знаеше какво може да стане. Той имаше странно лошо предчувствие. Достатъчно беше някоя от мечките, които го гледаха с лошо око, да реши да се позабавлява и...

Реши, че ще е по-безопасно да е до Кадилак и Мистър Сноу.

Кадилак се наведе към него, пъкна нещо в ръката му и прошепна:

— Изяж това. Просто в случай, че...

Стив се озърна, но изглежда, никой не ги беше забелязал. Той вдигна небрежно дясната си ръка до лицето, потърка носа си с палец и показалец и погледна какво му е дал Кадилак. Беше нарязана дрийм кап. Стив бавно свали ръка над устата и бузата си, пое дрогата с език и скришом я сдъвка. Нещо от начина, по който Кадилак му беше предал дрийм кап, му подсказа, че това е най-доброто, което може да направи. Но какво имаше предвид Кадилак, като каза: „Просто в случай“?

Чу се нов одобрителен рев и следващият М'Кол коленичи да му прободат бузите. Редицата на чакащите воини изглеждаше безкрайна. Стив гледаше уродливите същества. Мъже и жени воини, кърмачки,

млади мюти. Защо го правеха? Оттатък огромния огън, частично скрито от редиците отпред, Стив неочаквано съгледа най-красивото лице, което бе виждал. Беше смаян, като разбра, че е на мютка. Трудно беше да е сигурен на трепкащата светлина на огъня, но тя изглеждаше с гладка кожа — като Кадилак. Лицето ѝ беше нарисувано със светли и тъмни багрила, но иначе — дори от това разстояние Стив можа да види — беше съвършено.

А очите ѝ! Като две сини огънчета...

Когато тези очи срещнаха очите на Стив, по гърба му премина тръпка. Той изпита неестествено желание да стане и да отиде при нея, но не посмя да напусне определеното му място. Тъй като трябваше да погледне покрай Кадилак, за да я види, той отклони погледа си така, че да не разкрие истинския център на вниманието си. Видя как следващият воин счупи стрелата и измъкна парчетата от бузите си, после пак насочи поглед към мястото, където седеше тя. Лицето ѝ беше обърнато към него; очите ѝ очакваха да срещнат неговите.

„Това е лудост! — помисли си Стив. — Хайде, стегни се! Тя е с малформации. Тялото ѝ вероятно е като чувал с камъни. И дори да не е, това, което мислиш, е невъзможно.“ Той отмести очи. „Въобразяваш си, Брикман. Това е от дрийм кап. Ти си пленник на тези уродливи същества, а започваш да мислиш за тях като за истински хора. Запази хладнокръвие.“

Невъзможно. Тялото му гореше. Беше обхванат от усещане, каквото не беше изпитвал никога, липсваха му думи да го опише. Погледна пак. Няколко мюти, станали да заемат мястото си на опашката, му пречеха да я види. Когато отминаха, сърцето на Стив трепна. Мотор-Хед, страховитият племенен брат на Кадилак, беше заел мястото ѝ и го гледаше с неприкрита враждебност. Стив отмести очи и затърси сред осветените от огъня лица, но момичето не се виждаше никъде.

Кадилак стана, отиде при Мистър Сноу в полукръга на старейшините и седна с кръстосани крака зад дясното рамо на стария летописец. После сложи ръце на коленете си и затвори очи.

Стив отново се оказа неподготвен за онова, което се случи след това. Когато и последният опозорен мют захвапа стрелата и възстанови статуса си на воин, Ролинг-Стоун разпери ръце и се обърна към събранието.

— Кръвта на нашите воители тече гореща и силна! Те доказаха, че са достойни да носят остро желязо в боя. М'Кол са отново най-великите от Плейнфолк!

— Хей-ЯАА! — изрева седналото племе.

Мистър Сноу и Кадилак станаха и отидоха от двете страни на Ролинг-Стоун. Старейшината на племето отново разпери ръце.

— Сега нека *ние* захапем стрелата и докажем, че сме достойни да водим най-храбрите от храбрите.

— ЯАА! ЯАА! ЯАА! — изрева племето. Музикалният съпровод, заглъхнал по време на речта на старейшината, се извиси отново.

„Бях прав — помисли Стив. — *Всички са полудели.*“ Разбра защо Кадилак беше затворил очи. Той се приготвяше душевно за предстоящото изпитание. Интересно. Означаваше ли това, че мютите имат някакъв начин да изключват болката? Това беше номер, който заслужаваше да се научи. Нищо чудно, че продължаваха да нападат въпреки всичко, което „Дамата“ беше хвърлила срещу тях. Твърде глупави, за да бъдат изплашени, и твърде безчувствени, за да разберат, че са ранени.

Форт-Нокс, чиито бузи бяха окървавени, взе стрелата, дадена му от Ролинг-Стоун, и я вдигна над главата си, та всички да я видят. Старият мют коленичи пред него и положи протегнатите си ръце върху дланите на двама воители. Точно зад Форт-Нокс Стив видя пръстите на Мотор-Хед около дръжката на тежкия каменен чук. Не че му беше необходим. Той приличаше на човек, който може да ти смаже главата с юмрук.

— Хей-ЯАА! — извика Ролинг-Стоун.

Форт-Нокс заби стрелата в старото лице на уродливото същество. Ръцете на Ролинг-Стоун не трепнаха. Направил крачка извън реалността чрез дрийм кап, Стив също не трепна дори вътрешно. Старейшината стана, обърна се, показа проведените си бузи на събралото се племе, после прехапа стрелата.

— Хей-ЯАА! — изреваха М'Колите.

„Браво, старче — помисли си Стив. — Радвам се, че си ти, а не аз. Не е шега да си първи човек в племето, ако трябва да минаваш през това представление всеки път, когато племето избяга от битка.“

Мистър Сноу и Кадилак също минаха през изпитанието с успех. Тяхното участие изненада Стив. Те бяха твърде интелигентни, за да се

забъркват в такава примитивна показност на мъжество. Лесно можеха да намерят начин да се измъкнат — или да измислят нови правила.

Кадилак измъкна двете парчета от стрелата от лицето си и изплю третото в огъня. Племето изрева одобрително. „Страхотно — помисли си Стив и потисна една прозявка. — Вече можем да си ходим.“ Надигна се, но видя, че всички стоят по местата си. Седна пак и го побиха студени тръпки — Мотор-Хед бе втренчил блестящите си черни очи в него. Стиснал каменния чук, огромният мют прекоси вълнуващия се кръг светлина от огъня и застана пред четвъртия ред, където седеше Стив.

После протегна дясната си ръка, насочвайки чука към Стив.

— Сега, братя, какво ще правим с тази мършава гарга?!

Всички гледаха Стив. Блек-Топ и Стийл-Ай минаха през тълпата и застанаха зад него. „О — помисли Стив унесено. — Загази, момче. Нищо, запази спокойствие. Мистър Сноу да се оправя с това...“

Мотор-Хед се обърна към племето:

— Тази врана, преди да ѝ бъдат прекършени крилата, не унищожи ли нашите ниви и не уби ли нашите мечета и вълчета? Защо се разрешава на тази мърша да живее сред нас? Той отнема храната от нашите уста и пълни своята. Този безкрил червей няма никакъв статус. Аз казвам, че той трябва да изпита огъня, който пусна да падне върху другите...

— Хей-яаа!... — Отговорът прозвуча като гневно ръмжене. Не всички отговориха, но беше ясно, че значителна част са съгласни с предложението на Мотор-Хед.

Блек-Топ и Стийл-Ай хванаха Стив за ръцете и го дръпнаха да стане. Главата му се въртеше от дриим кап и Стив се опитваше да се измъкне от тях.

— Чакайте бе, какво правите?!

Мистър Сноу се изправи. Също като на Мотор-Хед, говорът му беше неясен поради раните на бузите.

— Пуснете го! Той има статус. Небесните гласове ми говориха за този облачен воин. Сянката на Талисмана е върху него!

Блек-Топ и Стийл-Ай отпуснаха хватката си, но Мотор-Хед ги спря с властен жест.

— Сянката на Талисмана не пада върху недостоеен човек. — Мотор-Хед се обърна към племето за поддръжка. — Унищожава ли

един воин плодовете на земята? Тази мърша уби онези, които още не бяха ухапали кост, а когато Кадилак го домъкна тук паднал от небето, молеше да бъде спасен от смърт...

— Ши-ехх... — изсъска племето.

Мотор-Хед посочи с обвиняващ пръст Кадилак.

— Не е ли така, летописецо?

Кадилак се поколеба, погледна Стив, след това кимна тъжно.

— Моят брат говори истината.

„О, ужас — помисли Стив. — Много благодаря...“

Блек-Топ и Стийл-Ай го издърпаха пред племето, извиха му ръцете зад гърба и го принудиха да коленичи. С крайчето на окото си Стив видя как Мотор-Хед вдига големия каменен чук. Умът му изгуби възможността си да реагира. „Не вярвам в това“ — помисли си той, наведе глава и осъзна, че е започнал да изпада в безтегловност.

Мистър Сноу вдигна ръце.

— Стой! Животът му беше спасен, защото Талисмана поиска така!

Мотор-Хед спря с чука на дясното си рамо.

— Аз също сънувам сънища, древни. — Той посочи Стив.

— Той е Носител на смъртта. Ако волята на Талисмана е той да ходи по земята, нека той вземе духа от тази врана и го вложи в по-смело тяло! — Мотор-Хед стисна здраво грапавата дръжка и вдигна каменния чук. Но когато чукът описа дъга да нанесе смъртоносния удар, внезапно експлодира с ужасяващ трясък, сякаш ударен от невидима светкавица. Загадъчната сила, която го удари, вдигна Мотор-Хед от земята и го отхвърли назад. Мистър Сноу, Кадилак, Блек-Топ и Стийл-Ай се отдръпнаха и вдигнаха ръце да скрият лицата си от острите отломки. Стив зарови нос в земята. По някакъв метафизически каприз повечето от отломките последваха линията на експлозията и отлетяха над главата на Мотор-Хед.

Мистър Сноу отиде при Мотор-Хед, който лежеше по гръб зашеметен и объркан.

— Може би това ще те научи да не говориш неистини. Радвай се, че парчетата не ти откъснаха главата.

Мотор-Хед се изправи и се олюля. Мистър Сноу се обърна да види дали Стив е добре, след това каза на племето:

— Ето! Видяхте как Талисмана защитава онези, които ходят в неговата сянка!

— Хей-яааа — промърмори благоговейно племето.

Мотор-Хед, възвърнал си самочувствието, тръгна напред. Кадилак се опита да го спре, но той го изблъска настрани.

— Братя и сестри! Също като вас аз се прекланям пред волята на Талисмана, но пак казвам, че тази врана е недостойна да яде и пие, и да живее като един от нас. Ако той черпи сили от Талисмана, нека докаже, че е воин! Нека ухапе стрелата!

— ХЕЙЙ-ЯАА! — Този път вотът беше единодушен.

Когато гласовете прогърмяха в ушите му, Стив се олюля. Мистър Сноу и Кадилак го хванаха за ръцете.

— Хайде! Дръж се! — прошепна настойчиво Мистър Сноу. — Ако някой разбере, че си ял дрийм кап, ще поискат отлагане и ще ти прободат бузите по-късно.

— Боли ли? — промърмори Стив.

— Не много — каза Мистър Сноу.

— Просто като ужилване — промърмори Кадилак. — Не мисли за това.

Отведоха го пред старейшините на племето.

— Добре — прошепна Мистър Сноу. — Коленичи, протегни ръце настрани и каквото и да стане, дръж пръстите си прави и дланите си върху нашите.

Стив кимна унесено.

— Видях как се прави.

Мистър Сноу го потупа по врата и изсъска:

— Кураж! Горے главата! Гледай бодро!

Мистър Сноу и Кадилак коленичиха с лице един към друг от двете страни на Стив и му подадоха по една обърната нагоре длан да сложи върху тях дланите на протегнатите си ръце. Ролинг-Стоун отиде при Стив с несчупената стрела, направена от нещастния Гуд-Иър. Беше изцапана с кръв от пронизаната му лява буза. Върхът блестеше зловещо. За разстроените сетива на Стив стрелата изглеждаше огромна. Прекалено голяма, за да може да мине между челюстите му. Той си представи как разбива зъбите му, разкъсва езика му...

Ролинг-Стоун вдигна стрелата над главата си.

Дишане. Трябваше да поеме дълбоко дъх. Да напълни дробовете си с въздух, за да нададе вика, с който да отбележи началото на изпитанието. Като бойния вик, който го бяха учили да използва, когато напада беззащитни. Колко щеше да боли? Стив имаше впечатлението, че е и вътре, и вън от себе си. Умът му го напускаше. Можеше обаче да чува.

Чу ехото на далечен вик; едва го разпозна като предизвикателен вик на пионер. Усети силен удар в лявата страна на лицето си, точно в мускула на челюстта. Остър, стържещ звук. Пръсти, натискащи дясната страна на лицето му. Опъване на кожата, разкъсване. Нещо твърдо и тънко натискаше езика му. Задавяне... устата му бе пълна с кръв. Ставане. Обръщане, ръцете разперени. „Стегни се, Брикман. Гледай смело. Не плачи. Това е твоят велик момент. Вдигни бавно ръце. Хвани стрелата. По дяволите... острието е в ръката ти! Добре... това очакват тези уродливи същества. По дяволите! *Боли!* Счупи се де! О, Кристофър, тя разкъсва шибаното ми лице! Захапи по-здраво. Прехапи я. Ох... не бих могъл да го направя без дрийм кап. Но пък може и да бих могъл... Ръцете ми са лепкави. Навсякъде кръв. Ох, ох, ох! Мисля, че се чупи... Ще трябва да... я... счупя... нагоре... ОХХ!“

Хеййй-ЯААА!

Ревът на мютите премина над него като вълна. Болката беше страшна. Той успя да стигне с вдървени крака до огъня и изплю парчето от стрелата в пламъците. Редиците уродливи лица се олюля, размаза се...

Стив се свести в колибата на Кадилак. Мистър Сноу и младият летописец седяха и го наблюдаваха. На лицата и на двамата имаше сиво-синкави рани от стрелите. Стив се надигна на лакти. Бузите му пареха.

— Как се озовах тук?

— Сам дойде — отговори Мистър Сноу.

Стив опипа внимателно бузите си и промърмори:

— Благодаря за помощта. Ако не беше дрийм кап...

Кадилак посочи Мистър Сноу и каза:

— Той го предложи.

Мистър Сноу махна пренебрежително с ръка.

— Не зная как щяхте да се справите без това, момчета.

И се засмя, но спря — болеше го.

— Мютите са свикнали на болка. — Той се наведе напред и хвана китката на Стив. — Ти се справи добре. Всички бяха много впечатлени.

— О, стига — каза Стив. — Беше си чиста измама. Аз съм измамник.

— Вярно — отговори Мистър Сноу. — Но го знаем само ние тримата. — Видя, че лицето на Стив помръкна. — Не се огорчавай прекалено. Не всеки би могъл да издържи на това... дори с помощта, която получи ти.

— Така че добре дошъл сред воините. — Кадилак протегна длан.

Стив го удари по традиционния начин, после протегна обърнатата си длан.

Удрянето на длани в знак на дружба беше като ръкуването между трекерите.

— Онова с чука... — започна Стив. — Как се пръсна точно когато Мотор-Хед щеше да ми счупи главата... Ти го направи в последния момент, но беше страхотно. Как го направи?

Мистър Сноу погледна Кадилак и каза:

— Нищо не съм направил. Тези неща просто се случват.

— Искаш да кажеш... — Стив се засмя, въпреки че го болеше — Искаш да кажеш, че онези приказки, че съм в сянката на Талисмана, са истина? Този Талисман наистина ли съществува?

— Талисмана винаги е съществувал — тихо каза Мистър Сноу.

— Имаш предвид, че живее някъде?

— Талисмана живее навсякъде.

— Чакай, чакай — каза Стив. — Дай да се разберем. За истинска жива личност ли говорим?

— От време на време, да.

— Какво означава това?

Мистър Сноу въздъхна търпеливо и каза:

— Когато дойде време да ходи по земята, Талисмана ще се представи като човешко същество.

— Добре. — Стив кимна. — А къде е сега?

Старият летописец вдигна ръце.

— Що за глупав въпрос! Какво значение има къде е? Той е някъде тук!

— Наоколо?

— Да! Както небето е около земята. Както небето е около звездите!

Стив се замисли над тази абстракция, опитваше се да ѝ придаде някакъв смисъл.

— Разбирам. Той е като другата, хм... личност, която казвате, че живее на небето... Мо-Таун.

— Той е по-велик от Мо-Таун. Тя е майка на Плейнфолк. Талисмана е Господарят на Всичкото.

Стив пак кимна.

— Разбрах. Те, хм... свързани ли са?

— Да — каза Мистър Сноу. — Талисмана е едновременно син и баща на Мо-Таун.

Стив се намръщи.

— Но това няма смисъл.

— За теб — отговори Мистър Сноу. — Не и сега във всеки случай. Но преди да се присмееш на всичко това, спомни си, че той ти спаси задника. Помисли върху това.

— Ще помисля — обеща Стив с толкова сериозен вид, колкото позволяваше раненото му лице. Това вече беше разговор, който във висша степен не заслужаваше внимание. Колко тъжно, помисли си той, че двама толкова умни хора могат да вярват в такива налудничави идеи. От друга страна, това правеше живота много по-лесен за Федерацията. Докато Плейнфолк чакаха тяхната Велика майка и бащата от небето да им дойдат на помощ на крилата на гръмотевицата, трекерите щяха да продължат да ги гromят с помощта на добрата старомодна огнева мощ. И все пак беше *странно* как експлодира онзи каменен чук... Стив отложи разглеждането на проблема за по-късно и се обърна към двамата летописци.

— Фактът, че аз получих това, хм, спасение от Талисмана, означава ли, че твоят приятел Мотор-Хед ще престане да ме дебне?

Кадилак поклати глава.

— Не непременно. Сега, след като ти ухапа стрелата, той може да те извика на двубой.

— Не можеше да го направи по-рано — обясни Мистър Сноу. — В неговите очи ти нямаше статус. Но сега вече си воин...

— Страхотно — каза Стив. — Какъв е шансът Мотор-Хед да бъде изпратен като постоянен страж на вашия най-далечен наблюдателен пост?

— Малък — отговори Мистър Сноу.

— Но... не можеш ли да му кажеш да се откаже? — загрижено попита Стив. — Мислех, че тези неща зависят от теб?

— А, не. Ролинг-Стоун е главният старейшина. Има някои области, в които племето търси моя съвет, но... — Мистър Сноу вдигна рамене.

— Тогава какво трябва да направя? — попита Стив.

Старият летописец пак вдигна рамене.

— Е... можеш или да започнеш да се упражняваш с ножа... или да започнеш да се молиш на Талисмана. За предпочитане и двете. — Той потупа Стив по рамото и стана.

— Ще видя дали мога да ти намеря нож — каза Кадилак. — Междувременно ще е по-добре да не излизаш.

И излезе след Мистър Сноу.

— Направи го по-дълъг — извика Стив след тях. — Или ми върни пушката... ако все още е у теб. — Това все пак беше шанс. Заслужаваше си да опита. Стив изруга наум. Що за идиотска ситуация! След всичко, което беше претърпял! След цялото това суеверие... само за да научи, че най-голямата маймуна в лагера чака и най-малкия повод да го убие. Кристофър Кълъмбъс!

Когато се отдалечиха достатъчно от колибата, Кадилак и Мистър Сноу плеснаха с ръце и се засмяха със сълзи от радост въпреки болката, пронизваща подутите им бузи.

— Видя ли го как гледаше? — каза задъхано Мистър Сноу и избухна отново в смях и се хвана за бузите. — Ох, боли!

— Мислиш ли, че трябва да кажем на Мотор-Хед да го остави на мира?

— Не, нека не се месим в работата на Талисмана. Ох... Брикман взема нещата прекалено на сериозно. И е толкова *сляп* Мислиш ли, че всички са като него? — Мистър Сноу избърса сълзите от очите си. — Да... *наистина* ще съжалявам да го изгубя.

[1] Три качества, степени (англ.) — Б.пр. ↑

[2] Basic — опростена форма на английски език, създадена през 1926–30 г. от английския писател и лингвист Чарлс Кей Огден за използване като втори международен език. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 15

Благодарение на редовното мазане с някакъв мехлем от червени листа раните по лицето на Стив заздравяха бързо; останаха само бледи, неприятни белези. В дните след церемонията Стив откри, че много от М'Колите, които се бяха отнасяли хладно към него, са станали по-дружелюбни. От презрян обезоръжен нашественик той се превърна в обект на добронамерено любопитство и около него винаги имаше малка групичка мюти, които свенливо му задаваха въпроси. Не че, както се оказа, се интересуваха особено много от отговорите, защото те скоро щяха да бъдат забравени. Просто искаха да го слушат как говори. Заедно с новопридобитото си социално положение Стив придоби и привилегията да бъде канен в колибата на Мистър Сноу, където, в компанията на Кадилак, беше посветен в тревата рейнбоу. Поради така нареченото управление „с твърда ръка“ на ешелона от Бък Макдонъл, слуховете за наличието и тайната ѝ употреба от някои трекари не бяха достигнали до ушите на Стив.

Той прие предложената му лула и предпазливо я помириса, преди да си дръпне за опит. Въпреки използването на трева от трекарите при експедиции на повърхността във Федерацията пушенето не беше разрешена обществена практика; наистина за повечето хора идеята би изглеждала абсурдна. Тъй като цигари не съществуваха, необходимостта от тях просто не беше възникнала.

При първото поемане на пушека Стив се закашля и му се повдигна. Второто, достигнало дълбоко до дробовете му, почти го задуши, но предизвика приятно замайване; третото превърна ушите му в крила. На четвъртото Мистър Сноу му взе лулата.

— Ей, ей, карай по-бавно. Какво се опитваш да направиш... да причиниш пожар?

Стив се изкикоти като смахнат.

— Извинявай.

— Наистина трябва да се извиниш — каза строго Мистър Сноу.
— Ти и онзи кучи син изгорихте два акра от тази трева. Всички сме

много огорчени от това.

Пробитата дупка на лицето имаше и друг по-малко желателен страничен ефект. Найт-Фивър^[1], една от жените, които се редуваха да носят на Стив храна, започна да го гледа похотливо. Тя беше вплела парчетата от неговата счупена стрела в огърлица, изплетена от тънки ленти бизонска кожа, и след като му я показа, стоеше с часове изправена пред колибата му. Тъй като по външния ѝ вид Стив я класираше близко до дъното в списъка на привлекателните жени, нейните почти неприкрити желания бяха едно неприятно развитие, което, прибавено към дебнещата опасност от също толкова нежелана атака на неговата личност от Мотор-Хед, трябваше да го подтикне да изложи плана си пред Кадилак за изработване на безмоторен планер, но той не направи нищо. Бездействаше, обхванат от някакво душевно безразличие, запленил от светналите очи, които беше видял край огъня; часовете му на разходка и сънищата му бяха преследвани от мимолетните образи на лицето, което бе зърнал; образи, пораждащи чувства, които той не можеше да изрази с думи, защото — също като думата „свобода“ — те умишлено бяха изхвърлени от речника на Федерацията.

Бягството все още беше главната цел на Стив, но всичките негови планове и византийски схеми за манипулиране на неговите похитители бяха сложени на второ място. Главната му задача сега беше да разбере на кого принадлежи онова лице. Той беше измъчван от една настойчива нужда да задоволи чувства, предизвикани от неговата загадъчна красота. Стив просто се беше влюбил, но той не беше чувал тази дума до разговора си с Мистър Сноу и все още не разбираше достатъчно добре какво означава тя. В прости човешки измерения, той беше обречен да остане — според думите на една песен от Старото време — омагьосан, разтревожен и объркан.

Коя беше тя? И къде беше? Стив беше сигурен, че беше изследвал цялата площ в и около селището и беше срещал по едно или по друго време цялото племе, но от нощта, когато беше захапал стрелата, не беше зървал своята неуловима плячка. Откакто беше пленен, беше научил достатъчно за обществото на Плейнфолк, за да знае, че тя не е посетител. Фактът, че беше държана отделно от другите М'Коли, трябваше да означава, че тя или беше считана от племето за нещо специално, или я криеха от него.

Или и двете.

Какво не искаха М'Колите той да открие?

Както беше обещал, Кадилак донесе на Стив ловджийски нож с дълго острие. Не обикновеното мютско желязо, а стандартен нож на трекер. Отначало Стив помисли, че е неговият нож, но когато го разгледа отблизо, откри на дръжката изрязани инициалите „Л.К.Н.“: Ли Кенеди Нейлър, който, необяснимо защо, беше атакуван от Фазети и свален над гората. Предположението на Стив, че М'Колите могат да съхраняват и части от планера на Нейлър, получи ново потвърждение.

— Благодаря. — Той вдигна ножа. — Не се ли тревожиш, че мога да убия някого?

Кадилак повдигна рамене.

— Ако това не стане в двубой, смъртта ти ще е неизбежна, бавна и ужасна. Каква ще ти е ползата от това?

— Както го представяш, никаква, но... — Стив се поколеба. — Нали Мистър Сноу каза на всички, че сянката на Талисмана е над мен? Не означава ли това, че съм под негова закрила?

— Да, означава — призна Кадилак.

— Ако той наистина съществува и е толкова могъщ, както твърдите, нищо не може да ми се случи. — Стив самодоволно подхвърли ножа във въздуха и го хвана за дръжката. — Талисмана ме спаси от смърт в нивите и от чука на Мотор-Хед, така че...

Очите на Кадилак блеснаха, когато разбра какво всъщност му казва Стив.

— Той може да те спаси пак... но само ако се държиш като воин.

И си тръгна. Нямахше съмнение, че двамата адвокати по углавни дела на М'Колите имаха цял чувал внушителни отговори. Вероятно ги репетираха в колибата на Мистър Сноу. Стив се замисли върху прикритото предупреждение на Кадилак. „Опитват се да ме убедят, че всичко вече е предопределено от някой, живеещ над облаците, но винаги си оставят отворена вратичка в случай, че нещата не станат по предсказания начин.“

Имаше само една сила, която действаше. Човешката сила. И Федерацията знаеше как да я организира. Когато си отвоюваха повърхността на земята и изстребеха мютите, те щяха да променят

лицето на земята. Природните сили в основата на така наречената мютска магия щяха да бъдат наблюдавани, анализирани, разбрани и овладени. Небесните гласове, които уж даваха на Мистър Сноу заповеди, щяха да установят, че няма кой да ги слуша; Мо-Таун и Талисмана щяха да бъдат сведени до забавни писания в историческите архиви. Маловажни сведения. В Нова Америка, която Федерацията щеше да изгради, нямаше да има място за такива глупости. А само за упорит труд и добър живот. Това беше разликата между, предизвиканите от пушека фантазии на мютите и целта на трекерите. Благодарение на гения на Първото семейство светът на синьото небе щеше да стане техен, щеше да бъде спечелен от силата и храбростта. Костите на мютите щяха да гният под блестящите градове, които щяха да се издигат в огретите от слънце равнини. Да...

Но все пак начинът, по който каменният чук се взриви, наистина беше странен.

Реши, че е по-добре да е подготвен, отколкото да прекарва времето си в опити да избегне заплашващия го сблъсък с Мотор-Хед, взе на заем едно мачете и си отсече дебела тояга — носеше я навсякъде. Направи си макет от клони и трева и ежедневно се упражняваше, докато си възвърна уменията да владее тоягата така, както в Авиационната академия. Упражненията му привлякоха вниманието на мечките на М'Кол и скоро Стив започна да дава уроци на група, която бързо достигна петдесет души и включваше дори Мотор-Хед. Огромният мют се отнесе с презрение към защитните дървени и кожени предпазители, които Стив настояваше учениците му да си направят, и се задоволяваше със собствения си украсен с камъни шлем и ризницата си.

По време на упражненията Стив установи, че Мотор-Хед е безстрашен, неподатлив на болка и добър ученик. Това, което му липсваше в техника, той компенсираше с бързина и сила и само усърдно придобитите умения и вътрешната дисциплина на Стив го спасяваха от сериозни затруднения. От двубоите си с Мотор-Хед той спечели едно допълнително предимство — двубоите станаха яростни и въпреки правилото на Стив, че трябва да свършват с нанасяне на два удара в определени „смъртоносни“ зони, свършваха само когато Мотор-Хед биваше повален. Беше ясно, че силната мускулеца мечка

няма намерение да се предава, докато не си възстанови позицията на превъзходен воин и не победи Стив.

Стив си помисли дали да не даде на Мотор-Хед да победи, за да усмири накърнената му гордост, но упоритостта му надделя. Откакто го бяха пленили, косата му с цвят на зряла пшеница беше пораснала почти до раменете. Обзет от необосновано предизвикателство, той накара Найт-Фивър да му сплете тънка плитка, преплетена с лента от синя тъкан със слънчеви клетки, и всеки път, когато побеждаваше Мотор-Хед, прибавяше още една плитка с лента. Знаеше, че си търси белята, като дразни Мотор-Хед по този начин, но беше убеден, че с майсторското владееие на тоягата, превъзходната си интелигентност и шестото си чувство може да надхитри тази страхотна, но малоумна бойна машина.

Обучението на мечките за бой с тояги му позволи да направи по-обективна оценка на тяхната способност да учат. Като всички трекери, Стив беше възпитан да смята всички уродливи същества за глупаци. Откакто срещна Кадилак и Мистър Сноу обаче той знаеше, че това не е вярно, но и се убеди, че като цяло мютите са неспособни да помнят. Грешката, която той и останалите от Федерацията бяха направили, беше в отъждествяването на слабата памет на мютите с ниска интелигентност. Стив разбра, че неговите похитители не само могат да приемат информация, но могат и да я запомнят. Онова, което им липсваше, беше система за търсене на информация. Мозъците им бяха като компютри, в които могат да се въвеждат данни, но които нямат принтер. Мютите можеха да съберат две и две, но не можеха да кажат, че резултатът е четири, защото връзката между запаметяващия и говорния център беше прекъсната. При някои това прекъсване беше толкова силно, че фактически не съществуваше, а при други — като Три Дигрийс — закъснението на паметта беше минимално или ограничено до специфични области от знанието. Старият мют можеше да обработва дърво и понякога се сецаше кой е Стив, но друг път не. Ограничената специфична памет даваше възможност на мечките М'Кол да усвояват и запомнят бойни и ловни умения, но дори и това, изглежда, беше податливо на странни грешки. Което щеше да е лошо, ако станеше някое сбиване.

Имаше и трети фактор, свързан с паметта, който Стив беше забелязал, но не бе разбрал напълно. Докато наблюдаваше как Три

Дигрийс прави патериците, той беше забелязал, че присъствието на Кадилак помага на стария уродлив мют. По някакъв начин чрез неизказаните си думи или просто с физическото си присъствие Кадилак помагаше да се свържат връзките на паметта, когато ръцете на Три Дигрийс се колебаеха. Стив беше видял достатъчно, за да е убеден, че членовете на племето могат да си взаимодействат без думи. Беше приписал тази способност на чувството на усещане — една словесна концепция, която му дойде изневиделица. Когато беше пушил трева с двамата летописци, въображението му беше повлияно до точката, при която започна да мисли, че може би вижда някаква аура или по-висше аз, простиращо се отвъд границите на техните физически тела. Умът му започна да се лута. Халюциногенните дроги, приповдигнатите състояния на мислене, усещането и изкривяването на възприятия бяха напълно непознати във Федерацията. Играеха ли двамата летописци някаква неясна роля, в която тяхната превъзходна интелигентност действаше като контролен механизъм за племето? Групова памет? Някакъв... Стив затърси думата, опитвайки се да достигне до нещо, за което беше сигурен по време на наркотичното си опиянение. Някакъв... свръхум? Или бяха проводници на сила, която идваше отнякъде другаде? Интересни идеи, но и опасни. Той би трябвало да наблюдава Кадилак и стареца по-аналитично — без да си изясни нещата, нямаше перспектива за кариера при завръщането си във Федерацията. „Факти, Брикман. Това ти трябва. Само фактите имат значение. Оцелей, запомни всичко, което виждаш, отмъсти за свалените момчета и после избягай.“

Но само след като намериш синеоката девойка...“

Една нощ Стив се събуди и видя, че Кадилак не спи до него. Следващата нощ младият летописец отново спа на друго място, но сутринта както обикновено дойде за закуска. Стив го чакаше да каже нещо, но младият мют не спомена нищо за промяната на навиците си за нощуване.

Мълчанието му по въпроса възбуди любопитството на Стив.

На третата вечер Стив получи втората си покана да пуши трева с двамата летописци. По-късно, след като умът му беше бродил в света на тревата и той беше чул същите далечни гласове и бе разбрал много

неща, Кадилак му помогна да се прибере до колибата, която споделяха. Стив измърмори някакви благодарности, докато младият летописец го слагаше на леглото, после отвори очи точно навреме да види как Кадилак се измъква от колибата. Стив отметна завивките, промъкна се бързо на четири крака до входа и подаде глава навън. Видя как Кадилак, осветен за кратко от угасващия огън, отива в посока обратна на онази, в която се намираше колибата на Мистър Сноу.

Како мобилизира всичките си сили, Стив стана и тръгна подир Кадилак. Нямаше луна и зад последния гаснещ лагерен огън тъмнината стана непроницаема. Стив спря и се вслуша; стори му се, че чува как Кадилак върви по близката, покрита с листа пътека; последва го, препъна се в някакъв корен и падна. Зачуди се с безпристрастност защо се интересува толкова от нощните похождения на Кадилак. От каквото и любопитство да беше започнало това, то постепенно се разсейваше върху розовия облак на безразличието. Стив заспа и се събуди чак след няколко часа под носещото се одеяло на ниската мъгла във виолетовия сумрак, който предшестваще зората. Измръзнал до кости, с мокро от росата лице, той се запрепъва обратно към колибата, като разтриваше ръцете и тялото си. Пъхна се в кожата и въздъхна доволно. Бяха топли. Изглежда, дори мозъкът му беше замръзнал, защото му трябваша няколко секунди да разбере защо. Когато отговорът дойде, една гола ръка се изви като змия върху гърдите му и едно тяло, твърдо на някои места и меко на други, се прилепи до неговото. Една буза се притисна в рамото му, дъхът затопли ухото му. Стив лежеше и не смееше да се обърне, не смееше да помръдне.

После, обхванат от лошо предчувствие, опипа ръката, която го беше прегърнала. Беше виждал тази ръка достатъчно много пъти — нали тя му носеше храна. В леглото му беше Найт-Фивър.

Кристофър Кълъмбъс!

Целият настръхна при мисълта, че лежи в леглото с гола мютка. Съвсем бавно, наострил уши да чуе всяка промяна в нейното дълбоко, равномерно дишане, Стив се обърна с гръб към нея и задържа дъх, когато Найт-Фивър се размърда в съня си и го затисна с тялото си. Устата ѝ бе полуотворена, точно до врата му, издадените ѝ кучешки зъби приличаха на зъбци на кофа на екскаватор. Ако Найт-Фивър се събудеше и той ѝ откажеше близост, като нищо можеше да му прегризе гърлото. Ох, по дяволите... Стив въздъхна примирено. Никой не знае

от какво и кога ще умре. При условие, че останеше в планеристката си униформа и с гръб към Найт-Фивър, може би щеше и да оцелее. Пък и от практична гледна точка беше факт, че въпреки гения на Първото семейство никой още не беше намерил по-добър начин да се стопли.

Освен упражненията с тоягата Стив продължи и самоналожената програма на физическа подготовка. Вече можеше да тича без усилие и да прави до петдесет лицеви опори, без да чувства пробождане в дясната си ръка. Беше отново във формата, която имаше при завършване на Академията.

По време на едно следобедно тичане Стив слезе към равнината. Искеше да сравни издръжливостта си с тази на мечките и да се върне без почивка нагоре по склона. Стигна до един от стълбовете, които маркираха края на територията на М'Кол, и изви към склона на около една миля северно от селището. Дотук добре, но както става винаги, склонът нагоре, по който трябваше да тича сега, изглеждаше много по-стръмен от онзи, по който беше тичал надолу. За момент Стив се поколеба, после пое на зигзаг нагоре по склона. Намерението му беше да го прекоси на юг, за да хване пътеката, по която беше слязъл, но някакви камъни му препречиха пътя и той се насочи на север и изгуби пътеката. Бягането стана по-трудно, на един сипей той се подхлъзна и одра болезнено глезена си.

На две трети от пътя нагоре по склона разбра, че остава без сили и няма да може да издържи. Страхотната му самодисциплина обаче се задейства и той продължи. Видя вдясно водопад — плискаше от ръба на една скала. Мисълта да остави водата да облива горящото му лице, да се напие, за да облекчи изсъхналото си гърло, бе неудържима и той затича към водата. С всяка крачка пъргавите му стъпки ставаха все по-тромави. Мускулите на бедрата и прасците го боляха — сякаш всяка вена гореше. Всяка капчица от волята му беше съсредоточена върху целта да достигне водопада. Сърцето му блъскаше в гърдите като разгневено животно, затворено в клетка, туптенето в главата му заглушаваше тупкането на краката му по скалистата пътека; въздухът, който вдишваше, изгаряше и разкъсваше гърлото му като нажежен до червено пясък. С отчаяние Стив разбра, че дори ако стигне водопада, върхът на склона ще е на още сто метра над него. Все едно на сто

мили. Запрепъва се по камъните, падна на колене под водните пръски, протегна ръце, после се мушна целия под студената планинска вода.

След двайсетина минути, когато пулсът му се успокои, се измъкна с вдървени крака от водопада и свали мокрите си дрехи: червено-черно-кафявите камуфлажни панталони, бойните обувки и планеристката синя тениска и долните гащета. Изстиска дрехите си, след това ги заудря по метода на мютите в скалата, за да ги изцеди. Слънцето се скри и по склона полази сянка. Стив се изтърка с мократа тениска, взе останалите си дрехи и се изкатери по стръмната скала покрай водопада. Не беше най-лекият път до върха на склона, но сигурно бе най-късият.

Горе грееше слънце и той просна дрехите си да се сушат и седна на жълто-розовата трева. Теренът се издигаше в скалисти вълнообразни тераси, богато застлани с треви, папрати и мъх, опиращи в широк рид с високи червени дървета. Там някъде бе изворът на потока, който се хвърляше през гладкия ръб на скалата. Успокоен от тихото му ромолене и топлата земя под гърба си, Стив заспа.

Когато се събуди, слънцето вече бе ниско над планината и лъчите му превръщаха краищата на събиращите се облаци в разтопено злато. Мютите имаха странната представа, че слънцето минава през врата на небето, затваря я и оставя света в тъмнина, докато не влезе отново през подобна врата на източния хоризонт. Почувствал неочаквано хлад, Стив обу долните си гащета, пресегна се за тениската и спря с протегнатата ръка. Осем малки яйцевидни плода с черна кожа — Стив вече знаеше, че са диви сливи — бяха сложени върху един червен лист, оставен от някого върху тениската му.

Стив бързо огледа хълма, после отиде до края на склона. Нищо. Никаква следа от движение. Никакви стъпки в прахта. Никой. Той се върна, остави листа с подаръка от сливи настрана и продължи да се облича. Дрехите му бяха все още влажни, но скоро щяха да изсъхнат от топлината на тялото му. Той завърза връзките на бойните си обувки, завърза и калъфа на ножа, даден му от Кадилак, на десния си прасец, взе сливите и — под действието на някакъв неочакван импулс — лапна първата и тръгна предпазливо покрай потока.

Замисли се за самоличността и мотива на дарителя. Почувства се сигурен, че знае кой е, но защо тя не го беше събудила? Беше ли този дар продиктуван от обикновена грижа за осигуряване на храна на един

изтощен бегач, или беше нещо повече — знак за нейното присъствие? Послание, казващо: „Аз съм тук. Аз се интересувам от теб. Продължи да ме търсиш.“ Беше ли това потвърждение, че и тя е обзета от същото страстно любопитство? Или той беше прочел съвсем неправилно беглите погледи, които си бяха разменили? Беше ли всичко това само негово въображение или, още по-лошо, някаква уловка? На лицето на Стив се появи иронична усмивка. Със своя късмет може би ще открие Найт-Фивър да се крие зад първото дърво. Или Мотор-Хед.

Сви устни. Ако онзи подъл мют го беше намерил изтощен и заспал, нямаше да му остави за подарък осем диви сливи; щеше да остави върху гърдите му осем камъка. Не, това нямаше нищо общо с него; но мисълта за Мотор-Хед му напомни, че трябва да е предпазлив. Макар Кадилак да му беше казал, че може да ходи, където пожелае, можеше да се окаже не много здравословно, ако го хванеха да броди из район, който племето счита за намиращ се извън границите на територията му. Но, от друга страна, без да му е казано, откъде би могъл да знае докъде може да отива? Реши, че моментното му опасение е предизвикано главно от чувство за вина, отхвърли го и продължи напред. По някакъв своенравен начин опасността на ситуацията внесе аромата на странните, но в никакъв случай нежелани емоции, които го преследваха, откакто за първи път беше видял лицето на девойката на светлината от огъня.

Като си проправяше бавно път през плетеницата от папрат покрай потока, Стив изкатери серията прагове към първата линия дървета. На всеки двадесет и пет стъпки прилякаше и оглеждаше внимателно напред, встрани и назад. Задържаше дъх и слушаше напрегнато, надявайки се да улови звук на някаква човешка дейност. Само пронизителният крясък на някоя птица нарушаваше постоянния ромон на потока, който течеше между кафявите, покрити с лишей скали.

Сто метра навътре в гората боровете се вплитаха един в друг — истинска стена от преплетени клони, която започваше от височината на коленете. Изтръгнати от почвата от течащата при топене на снеговете вода корени бяха паднали напреко на потока под странни ъгли и блокираха пътя на Стив покрай брега. Да продължи напред означаваше да си проправя път през клоните с рязане и чупене, което правеше понататъшното му тихо придвижване невъзможно. Единствената

алтернатива беше да пълзи под тях или да намери друг път. Тъй като не беше сигурен в каква ситуация се намира, Стив не искаше да рискува да бъде хванат в плетеница от клони и с нос, зарит в калта. Вече беше готов да се откаже и да се върне, когато съгледа напред една начупена жълта линия. Кадилак му беше разказал за годишните сезони — Нова земя, Средна земя, Събиране, Жълтеене и Бяла смърт. Беше много рано, за да жълтеят листата и да започнат да падат от дърветата. Стив неочаквано разбра, че това е мъртъв листак, отсечен и подреден като параван; необичайното му шесто чувство му подсказа, че онова, което търси, е зад него.

Като се старееше да се движи колкото е възможно по-тихо, той заобиколи далеч от потока и запълзя под плътно израсналите борове към подозрителния листак. Когато стигна по-близо, видя, че онова, което приличаше на дълга група храсти, висока около осем стъпки, лежи на едната, страна на покрит с трева оазис — парче земя, покрито с трева, папрат и високи до гърдите храсти, заобиколено от почти непроницаемата стена на дърветата. Стив се измъкна изпод последните клони, предпазливо подаде нос над храстите, огледа се и се запромъква между стеблата на живия плет от папрат, докато не стигна жълтеещите листа. „Храстите“ пред него бяха направени от сплетени отсечени клони.

Той пое дълбоко дъх и остана цяла минута легнал, наострил уши, опитващ се да долови и най-слабия шум. Можда да чуе единствено биенето на собственото си сърце. Пресегна се и издърпа един от забитите в земята клони. Краят му беше отрязан с мачете. Той го отместа и погледна. На малката просека имаше мютска колиба, оградена от кръгов параван от листак. Вратата на колибата гледаше към една пролука в паравана на обратната страна на тази, на която лежеше Стив, което правеше невъзможно да се види дали в колибата има някой. От кръглият отвор на покрива не излизаше пушек и наоколо нямаше разпръснати обичайните битови отпадъци. Въпреки това шестото чувство на Стив му подсказа, че вътре има някой. „Почакай минута! Би могъл да чуеш нещо. Не тананикаше ли някой? Тя е вътре! Това сигурно е тя. Не може да е никой друг.“

С нарастващо вълнение Стив изпълзя през папратта към пролуката в паравана и видя не очакваната несравнима красота, а разлагащите се глави на Нейлър и Фазети, набучени на колове от двете

страни на входа. Една голяма тъмна птица беше кацнала върху главата на Фазети и късаше месо от една от очните кухни. Стив трепна от ужас. Стресната от неочакваното движение, птицата отлетя с остър тревожен крясък.

Стив преглътна тежко. Според традицията на мютите главите на неговите другари планеристи бяха бойни трофеи на обитателя на колибата. Но не беше ли Фазети свален високо във въздуха? Как би могла тя, ако наистина беше тя, да... Друга мисъл мина през ума му. Ако обитателят на колибата наистина беше свалил двамата планеристи, може би бе взел не само главите. Може би вътре имаше нещо от техните принадлежности; карта, въздушен пистолет, запалителна граната, пакет с концентрирана храна. Полезни неща, които щяха да свършат работа на човек, който се кани да бяга. Изнервен от гледката на набитите на колове глави на приятелите си, Стив мушна глава през завесата от листа — и точно тогава завесата над входа, ограден от двата кола с главите, се дръпна и девойката, която го беше спхождала в сънищата му, се появи, изправи се и се протегна с грациозността на събуждаща се котка.

Беше Клиъруотър. Стив, разбира се, не знаеше името ѝ, но за няколко секунди, през които тя стоеше пред колибата, очите му огледаха всяка подробност от голото ѝ тяло; дългите прави гъвкави крайници, стегнатите бедра, закръглените гърди, силните рамене и тънкия кръст, гладката кожа, на която нямаше приличащи на тумори костни израстъци, загрозяващи другите мюти; цялото ѝ тяло беше безупречно — с изключение на това, че бе пъстро от главата до петите. Тъй като във Федерацията не съществуваше изкуство в общоприетия смисъл на думата, трекерите не бяха прекалено чувствителни към съпътстващите го качества като хармония на форма и цвят, грациозност на линия и пропорция. Но нещо дълбоко в Стив се обади; накара го да осъзнае, че жената пред него е много красива, макар той да не можеше да го изрази с тези думи. Беше обхванат едновременно от две напълно противоречиви емоции: ирационалното желание да я притежава и шок, дори отвращение, че изпитва такова чувство. С понятията на 20-тото столетие неговата реакция беше подобна на реакцията на основател на ултрадясното крило Африканерско братство — бастионът на бялото господство, — открил в себе си тайна склонност към „черно месо“. Онова, което мина през ума на Стив през

тези няколко секунди, беше немислимо. Да позволи на Найт-Фивър да му топли леглото беше достатъчно лошо, но съзнателно да съзерцава мютка... „Стига, Брикман! — подкани се той! — Престани!“

Клиъруотър влезе в колибата. Стив чу смях, после приглушен дълбок глас, после още смях, после завесата се размърда и Клиъруотър се изтърколи на поляната — бореше, се закачливо в ръцете на Кадилак. Младият летописец също беше гол.

Без да смее да помръдне, за да не издаде присъствието си, Стив ги гледаше със смесени чувства; разочарование, раздразнение, объркващо смущение — примесени със завист. Те лудуваха около минута, разменяха си кратки целувки, после станаха и започнаха да берат някакви петовърхи розови листа. Клиъруотър отиде близко до мястото, където лежеше скрит Стив. Той погледна нагоре и видя, че сред гъстака от папрат, под който лежеше, има и няколко растения със същите розови листа. Трябваше да се махне преди някой от двамата да го види. За негово облекчение Кадилак и момичето се обърнаха с гръб към него и хванати за ръце се отдалечиха от колибата.

Когато двамата мюти се изгубиха от поглед му, Стив се изправи и огледа поляната по-добре. В другия ѝ край видя един дълбок до кръста вир. Кадилак и мютското момиче влязоха във вира и докато се шегуваха, тя търкаше гърба му с розовите листа, които бяха набрали. Топнати във водата и разтрити върху гърба му, листата даваха тънка сапунена пяна. Вечерна баня! О, чудесно... Стив, който с радост би сменил мястото си с Кадилак, разбра, че те вероятно ще са заети известно време. Сега беше моментът да претърси колибата.

Входът ѝ, пролуката в паравана от листак и планинският вир бяха почти на една линия, но когато клекна, Стив видя, че едно малко възвишение закрива долната трета на колибата от погледа на човек от водата. Той изпълзя през тревата, заобиколи кола с главата на Фазети и се мушна под завесата на вратата. Беше сред мютите толкова дълго, че вече не забелязваше съпътстващите ги миризми. Изправи се на колене, надзърна през завесата да провери дали Кадилак и момичето са все още във вира, след това огледа колибата.

Тя не беше толкова разхвърляна и толкова мръсна, като колибата на Мистър Сноу, и бе доста по-просторна. Покрай стените от бизонска кожа бяха наредени няколко вързопа с дрехи и различни по големина кошници, изплетени от сушена оранжева трева, с глинени похлупаци;

от извитите колове, които даваха на колибата тумбеста форма на кошерище, висяха плодове, навити на руло изсушени меса и цветя със сладък аромат. Кожите, върху които Кадилак и момичето несъмнено се бяха въргали, лежаха в безпорядък. За своя изненада Стив видя два други комплекта кожи, навити — както беше обичайно — за през деня. Това означаваше, че момичето живее в колибата с някой друг — вероятно с две вълчици. Всъщност това бе съвсем естествено. Ако поради някаква причина М'Колите смятаха девойката за изключително способна, не би трябвало да остава незащитена. Нейните две другарки по колиба очевидно бяха излезли, за да не притесняват Кадилак. Което означаваше, че племенните сестри вероятно няма да се върнат, докато девойката и Кадилак не се изсушат. Но те можеше да са наблизко — и районът около колибата сигурно се наблюдаваше. Стоп! Стив тихо изруга. Беше забравил за това, когато под действие на неочакван импулс беше тръгнал нагоре по потока с надежда да я намери. „Е, намери я, Брикман, и тя принадлежи на човека, с когото ти имаш намерение да станеш добър приятел. Забрави за тези си мечти. Всичко това е истинско безразсъдство. Започни да търсиш и после се разкарай оттук“.

Погледна отново къпещите се и започна да рови в затворените с капаци кошници. Ако трябваше да напусне набързо, онзи, който щеше да дойде след него, нямаше веднага да забележи, че вътре е имало неканен гост. Намери пакета с храна за оцеляване във втората кошница и пречиствателя на вода на дъното в петата. Целуна щастлив и двете и ги пъкна в джобовете на панталоните си. Въздушният пистолет... Стив набързо претършува другите кошници. Не. Може би беше прекалено много да се надява за... Карта... това наистина искаше. Къде, по дяволите, беше картата? Той се пресегна към най-близкия вързоп с дрехи и пъкна ръка в кожата. Вътре нямаше скрито нищо. Нищо. Стив го остави на мястото му и взе друг. Хладна предупреждаваща тръпка пробяга по гърба му. Той се хвърли към завесата на вратата, откряна я малко — и видя голото мютско момиче да идва към колибата; отмяташе косата от лицето си и я връзваше на тила си.

За част от секундата Стив лежа заплепен с отворена уста. Кожата й беше...

Откъсна очи от тялото й, погледна покрай нея и видя Кадилак да излиза от вира. Кристофър! Беше попаднал в клопка. Стив погледна

през рамо и помисли да се измъкне от колибата, като пробие дупка. Но това щеше да разкрие бягството и освен това може би нямаше да успее да излезе навреме. Умът му блокира. Той огледа отчаяно колибата. Да се скрие... но къде? Под кожата? „Не... това е твърде глупаво, Брикман. Помни, че сега си воин. Имай малко достойнство. Какво ще стане, ако те открият под леглото... особено по средата на някакво интимно действие. — Отговорът не закъсня. — Направи се на невинен. Но чакай! Остави нещата! Не искаш да те обвинят в кражба, нали?“ Стив бързо извади пакета с храна и очистителя на вода от джобовете си, напъха ги в най-близката кошница, сложи капака, пресегна се нагоре, откъсна една слива от клончето, висящо от един кол, и се хвърли върху кожата. Завесата се отгърна, мютското момиче влезе, видя Стив да лежи безгрижно кръстосал крака, пъхнал ръка зад врата си, и замръзна.

С разтуптяно сърце Стив протегна другата си ръка към девойката и ѝ предложи сливата.

— Запазих една за теб.

Тя не каза нищо. Само влезе достатъчно навътре, та завесата да се затвори.

— Хайде, изяж я — продължи Стив, като се опитваше да скрие лекото треперене на гласа си. — Наистина са много сладки.

Тя просто го гледаше спокойно. Сега, от съвсем близко, Стив видя, че тя не е само красива. Ясните ѝ леденосини очи имаха изненадваща дълбочина и излъчваха не само обезсилваща интелигентност, но и намек за опасност — някаква скрита заплаха, която човек чувства, когато гледа заредена три барабанна пушка.

И кожата ѝ сега беше...

„Не го вярвам“ — помисли Стив.

Гледаха се един друг, както му се стори, безкрайно, а всъщност само две или три секунди; после тя взе сливата от ръката на Стив, отхапа половината, извади костилката с белите си равни зъби и върна другата половина на Стив.

„Печеля“ — помисли Стив.

— Благодаря. Слушай... твоя...

В този момент кошницата, в която беше скрил нещата, падна и се разсипа на рогозката до мютката. Тя не каза нищо. Той знаеше, че тя знае, че тези неща не трябва да са в тази кошница. И тя знаеше, че той

знае, че тя знае. Не му оставаше нищо, освен да изяде своята половина от сливата и да чака следващия ѝ ход.

Мютското момиче бавно вдигна пакета с храна и очистителя на вода, после съвсем неочаквано ги остави до Стив. Сложи пръст на устните си, направи му знак да остане на мястото си, взе две навити рогозки и се мушна навън през завесата. Стив взе двата пакета и ги пъкна в джобовете на панталоните си.

След петнадесет секунди девойката се върна, като се постара да не разгръща завесата много широко. Зарови бързо в купа неща в дъното на колибата, които Стив не бе имал време да претърси, измъкна един пластмасов филм и го сложи върху гърдите на Стив.

Стив го вдигна внимателно. Не можеше да повярва на късмета си. Навигационната карта на Фазети! Неговият билет за връщане у дома! Развълнуван, той отвори уста да извика, но преди да може да произнесе някакъв звук, мютското момиче сложи ръка върху устните му, после се наведе над него и взе една правоъгълна кошница от мястото ѝ до кожената стена на колибата.

Стив хвана китката ѝ и махна ръката ѝ от устата си.

— Как се казваш? — прошепна той. — Кажи ми. Трябва да зная!

Мютското момиче го погледна с намек на усмивка. Невъзможно бе да се каже какво мисли.

— Аз съм Клиъруотър, първородната на Тъндър-Бърд^[2] от Сън-Данс^[3] — прошепна тя.

Стив потупа джоба с пакета храна и вдигна картата.

— Това са големи подаръци. Няма да забравя.

— Тези неща не са от мен. Те дойдоха от ръцете на Талисмана. — В гласа ѝ се чу настойчивост. — Трябва да се махнеш!

— Да, но как? — продума Стив.

Клиъруотър посочи завесата на вратата, докосна леко с пръст задната страна на колибата, после събра ръцете си да изобрази крила на птица, която лети.

— Когато ме чуеш да пея.

Стив кимна и прибра картата в друг джоб, а Клиъруотър излезе от колибата с правоъгълната кошница. Той я бе отворил при бързото претърсване. Вътре имаше шест гърнета с гъсто цветно мазило: едното беше черно, другите различни нюанси на кафяво. Той не беше разбрал за какво служат — досега.

Застана на колене, отиде до вратата и погледна. Кадилак седеше с гръб към колибата. Коленичила зад него, Клиъруотър рисуваше с малка пръчица черна линия върху лопатката му. Стив гледаше неспособен да възприеме видяното. Кожата на Кадилак сега беше медно-бронзова; на Клиъруотър кадифено-маслено-кафява — един-два нюанса по-тъмна от кожата на сестра му. Произволната шарка, резултат от дефектни мутантни гени, която беше неизличим белег на Плейнфолк и на техните южни братя, при Кадилак и Клиъруотър беше само камуфлаж, който им позволяваше да се смесят с останалата част от племето. Физически Кадилак сега беше неотличим от трекер. А умствено... той беше интелигентен и паметта му беше превъзходна, макар също като Мистър Сноу да не можеше да чете и да пише. Стив не беше имал възможност да провери паметта на Клиъруотър, но тя беше демонстрирала ясна способност да мисли бързо и вероятно беше също толкова интелигентна. Беше невероятно. Те бяха... те бяха точно като... истински хора.

Клиъруотър тихо запя.

Като остави всичките си мисли за това изненадващо откритие и неговите последици, Стив отвори завесата, излезе и бавно се изправи. За изострените му сетива шумоленето на дрехите по тялото му, на обувките в тревата и туптенето на сърцето му му се струваха оглушително силни. Кадилак сигурно можеше да ги чуе! Сигурно знаеше, че той е тук! Но не. Невероятно, младият летописец не обърна глава, не помръдна. Седеше кръстосал крака, обърнатите нагоре длани почиваха върху бедрата му. Клиъруотър погледна през рамо. Очите ѝ срещнаха очите на Стив за миг, после тя се върна към задачата си — наведе главата на Кадилак напред и започна да нанася черна боя върху врата му. Едва смеейки да диша, Стив заобиколи колибата, мушна се под паравана от листак и изпълзя под папратта и ниските клони на околните борове.

Беше цяло щастие, че двете допълнителни постели в колибата на Клиъруотър му напомниха, че трябва да се движи с максимално внимание. След като я бяха преместили тук, за да не може той да научи за нея, М'Колите сигурно бяха взели мерки да я предпазят от неканени гости — като него. И сега, когато откри тайната ѝ, той беше в още по-голяма опасност от страна на скритите си противници в племето. Импулсивните му действия го бяха изложили на двойна опасност,

защото той знаеше, че няма да се успокои, докато не я види отново. Но преди това трябваше да се промъкне покрай всякакви стражи, които можеше да има наоколо, и да се върне в селището.

Умението да се промъква тихо не бе силната страна на Стив, но възбудата от неочакваната му среща с Клиъруотър бе изострила сетивата му, така че той можа да се настрои на звуците в гората. Свръхестественото му шесто чувство бе по-силно отвсякога. За първи път той чуваше звуците над земята; можеше да различи шумоленето на листата на дърветата от листата, които мачкаше под краката си; можеше да направи разлика между пронизителните крясъци на птиците и приличните на птичи повиквания, разменяни между патрулите на мютите; можеше да усети движението им на север по склона към него. Когато гората се разреди достатъчно, за да може да продължи прав, той тръгна тихо и бързо покрай потока. Реши да се върне по същата пътека надолу до края на платото, като се възползва от постоянния ромон да скрие шума от движението му покрай коритото, скрит от стената от папрат. При водопада щеше да завие вдясно и да тръгне по една от пътеките към селището. След това най-големият му проблем щеше да е да се преструва, че не се е случило нищо необичайно.

Стигна потока, обърна се надясно и легна зад укритието на папратта да провери местността на юг. Нищо не помръдваше. Над дърветата беше пропълзяла странна тишина, но нямаше никаква следа от мютски патрул. Той се надигна и се наведе — и в същия миг почувства полъх на студен въздух над врата си и чу силно тупване. Обърна се и си удари главата в една стрела от арбалет, забита в дървото, до което се беше навел. Съвсем до него! Ако беше закъснел с част от секундата, щеше да е с проведено гърло. Не се спря да види кой е стрелял; фактът, че не го бяха улучили, показваше, че са на известно разстояние, а това, означаваше, че има шанс. Той рязко промени посоката, втурна се нагоре по склона вместо надолу, прецапа шумно потока, прекоси папратта и влезе в гората. Докато тичаше, размахваше налудничаво ръце с надеждата да убеди преследвачите си, че бяга панически изплашен. Зад себе си чу мютите да крещат и свирят — преследваха го. Стив кривна на север, измина осемдесет метра, след това зави остро надясно, прелетя надолу по склона със серия от скокове и салта, зави отново остро надясно и сви обратно към

потока, като пълзеше по корем под храстите. В Авиационната академия беше отделил доста време на курса по щурмуване, но това беше може би най-бързото му пълзене. Хвърли се с главата напред в плитката вода, задраска като обезумял по стъпаловидното, покрито с камъни корито. Стигна до по-дълбоко място, където водата покриваше по-голяма част от тялото му, и се скри под надвиснала папрат.

Хитростта му сполучи. Той видя по-нагоре по склона викащите мюти да прескачат потока и да се втурват между дърветата от другата страна. Една, две, три мечки, размахващи ножове-тояги, четвърта с арбалет, три вълчици. Седем мюти... По дяволите! Още колко имаше? Друга мечка с нож в ръка прескочи потока и затича подир другарите си. Осем... Стив знаеше, че не може да остане скрит дълго. След като водещите мюти не го откриеха скоро, нямаше да им отнеме много време да разберат какво се е случило. И тогава щяха да го пронизат в потока с ножовете-тояги — както правеха с пъстървите. Тъкмо понечи да излезе от скривалището си, когато още двама мюти прескочиха потока с пронизителен вик почти над главата му и Стив зарови нос в дъното. Кристофър! Бавно се надигна и видя две вълчици да пресичат потока малко над него. Дванадесет. „Мърдай, Брикман!“

Стив скочи и се хвърли надолу по коритото в потока, безразсъдно прескачайки през праговете. На няколко пъти се подхлъзна по покритите с мъх камъни и падна тромаво, удряше се в дънерите по коритото, отскачаше от балваните, просваше се с главата напред във водата. Учудващо, но не чувстваше никаква болка. Просто ставаше и продължаваше напред, препъваше се и лъкатушеше надолу по потока като пиян моряк в Сан Диего събота вечер в забулените в митове години от Старото време.

Накрая спря, свали мократа си тениска и бойните обувки, смъкна камуфлажните си панталони и долните гащета и ги изстиска за втори път през този ден. Сега вече усети, че го боли всичко. Облече се и прибра картата и другите неща, които му беше дала Клиъруотър, в джобовете си. Страхотно... Слънцето беше зад далечните планини и въздухът изведнъж беше станал хладен. Стив се поздрави с една усмивка за начина, по който беше избягал от мютския патрул. Окей. Време бе да тръгва. И в този момент се сети, че беше оставил тоягата си някъде край колибата на Клиъруотър — заедно с превръзката за носене през рамо.

„Виж, това — помисли си Стив — е много лошо...“

Преди да стигне до селището се отби от пътеката, уви пакета с храна и пречиствателя на вода в широки листа, зарови ги в една дупка между корените на едно дърво и изряза малък белег на дънера с ножа си. Беше решил да скрие картата между двуслойните рогозки, с които беше постлан подът под постелките на леглото. Доволен, че е замаскирал дупката така, че да не си личи, Стив забрави за пробождащата болка в коленете и се затича с всички сили към селото.

Пред колибата, скрита зад паравана от жълти листа, Клиъруотър се трудеше с любов да възстанови шарката, която Кадилак беше приел като свой отличителен знак. Когато свършеше, щеше да е негов ред да изрисува тялото ѝ. Макар че умът на Клиъруотър не беше равен на този на летописците, и тя, и Кадилак бяха получили като дар от Мо-Таун фотографска памет, която включваше способност да възстановят запаметената шарка върху тялото на другия. Гърбът на Кадилак беше като чисто платно, върху което Клиъруотър можеше да „види“ точния контур на всеки цвят. Единственото, което трябваше да направи, бе да го нанесе.

Докато работеше, Клиъруотър си мислеше за облачния воин, който беше изпратен при тях от Талисмана и когото Небесните гласове чрез Мотор-Хед бяха нарекли Носител на смъртта. Тя беше видяла тялото му, когато той беше изнесен разкъсан и окървавен от нивите. Той не я беше видял, защото умът му спеше, и тя беше отпратена, преди да се беше събудил. Старейшините на племето ѝ бяха казали, че трябва да живее отделно от останалите М'Коли, докато облачният воин е техен пленник. Той не трябваше да открие, че тя е родена с гладка и с един цвят кожа като неговата. Тяло на подземен човек.

Също като Кадилак, и тя като малка беше страдала затова, че е различна. Двамата, в своето съвършенство, бяха смятани за грозни патета и това общо нещастие ги беше сближило. Макар че беше избран да изпълни задачата за усвояване на огромното знание на Мистър Сноу, младият Кадилак винаги я беше защитавал, когато другите деца я дразнеха. Тя на свой ред се нахвърляше върху неговите мъчителни и ги удряше с мъничките си юмруци. Когато стана на седем години и достатъчно голяма, за да разбере, че има други светове над синия

покрив на небето и под тревата в краката ѝ, Мистър Сноу ѝ обясни, че тялото ѝ е оформено така, защото тя също е избрана да служи на Талисмана, Тройнонадарения. Тя прие това обяснение и черпеше утеха от него, но не го повярва истински допреди неотдавнашното разкритие на силите ѝ като повелител и новооткритата способност на Кадилак да вади картини от виждащи камъни. Казаното от Мистър Сноу беше истина: пътят на бъдещето вече беше начертан. Повечето мюти можеха да виждат от този път само една крачка, но Кадилак имаше дарбата на гадател. Когато неговото умение нараснеше и умът му станеше готов, той щеше да може да проникне през облаците на времето и да види какво лежи напред.

Мистър Сноу вече знаеше някои от тези неща, защото Небесните гласове говореха чрез него. Те, Господарите на Всичкото, живеяха в свят, чиито хоризонти се простираха до началото и края на времето, на планина толкова висока, че можеха да виждат всичко, което е било и което ще бъде. Небесните гласове бяха казали на Мистър Сноу, че въпреки желанията на старейшините на племето техният път ще срещне пътя на Носителя на смъртта. Клиъруотър никога не се бе съмнявала в неговата мъдрост и беше направила точно онова, което ѝ беше казано да направи. Въпреки това се чувстваше виновна, че трябва да крие мислите и действията си от Кадилак. Защото не си ли бяха дали дума да разменят кръвна целувка? Не бяха ли като едно? Не беше ли той — ако не най-силният — най-храбрият, най-доблестният, най-юначният от воините на М'Кол? И ако все още не беше толкова умен, колкото Мистър Сноу, езикът му не беше ли остър като желязо и главата му като ярка звезда? Сърцето ѝ не се ли сгриваше при мисълта за него? Тя не се ли беше врекля през целия си живот да го пази?

Да... Всичко това беше вярно и все пак Клиъруотър се чувстваше объркана, виновна. Откакто беше погледнала облачния воин в осветения от огъня кръг през нощта, когато той беше ухапал стрелата, сърцето ѝ беше разделено на две. Тя се чувстваше виновна, защото в ума си таеше мисли, които законите на кръвната целувка забраняваха; картини как лежи в тъмната нощ с Носителя на смъртта. Картини, от които тялото ѝ изгаряше в огън. Очите на Кадилак бяха тъмни; неговите бяха сини; сякаш гледаше в собствените си очи, отразени в спокойната повърхност на притъмнен планински вир. Раменете на Кадилак бяха широки и квадратни, но бяха ли по-широки и по-

квадратни от неговите? И не беше ли той по-висок? Косата на Кадилак беше права и черна като гарваново крило. Неговата беше на вълни като житна нива при вятър и блестеше като трева, огряна от лъчите на изгряващото слънце, а гласът му, ах... гласът му беше силен и равен като дълбока течаща вода. Той караше сърцето ѝ да трепти като при рева на планински лъв и запалваше в корема ѝ огън, от който костите на бедрата ѝ се разтопяваха като сняг.

Никой не я беше видял, когато се беше промъкнала дебнешком в селището под прикритието на звездното наметало на Мо-Таун. Клекнала до колибата на Мистър Сноу, тя беше чула всичко, което бяха говорили; беше го чула да говори за тъмните градове под земята. Картините, които беше описал, я бяха изпълнили с ужас, но тя можеше да седи часове и да слуша гласа му.

Някои от нейните сестри от племето, които не подозираха нищо, ѝ бяха казали, че той има език на пепелянка, усмивка на койот и сърце от камък. Други ѝ бяха казали, че са изпратили Найт-Фивър да провери мъжествеността му и че той я е отхвърлил. „Той се бие добре с тояга — казваха подигравателно те, — но между краката му няма остро желязо: само счупена вейка.“ Клиъруотър се беше присъединила към техния присмех, но беше решила да не им вярва. Тя не се интересуваше, че сините му очи са забулени и душата му е скрита. Тя го беше гледала и беше почувствала сила в него; беше усетила сърцето си да бие по-бързо. И това беше достатъчно. Облачният воин беше, съвсем ясно, най-красивото същество, което бе виждала.

По племенните закони на Плейнфолк Клиъруотър знаеше, че заслужава смърт от ръката на Кадилак за изпитване на такива желания; знаеше също, че ако зависеше от нея, би посрещнала с желание смъртта в ръцете на облачния воин. Вината, породена от такива чувства, и мъката, причинена от тяхното прикриване, нарастваха с всеки ден. Изглежда, никой не забелязваше, но тя беше сигурна, че Мистър Сноу знае за всичко това по същия начин, по който знаеше, че е предопределено тя и облачният воин да се срещнат.

Клиъруотър се зае да рисува гърдите на Кадилак и когато погледна в очите му, видя, че са втренчени в свят отвъд този, ограничен от червенеещото небе. Прокара две извиващи се линии през средата на гърдите му и започна да изпълва мястото между тях с боя.

И се чудеше дали той знае, че тя беше тази, която, скрита от тъмнината, в която се беше оттеглила мълчаливо, беше призовала силата в себе си да спаси облачния воин от чука на Мотор-Хед.

---

[1] Нощна треска (англ.) — Б.пр. ↑

[2] Гръмотевична птица (англ.) — Б.пр. ↑

[3] Слънчев танц (англ.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 16

На другия ден след срещата си с Клиъруотър Стив извади картата от скривалището и се отправи към височините зад селището. Изкачва се два часа и стигна до място, което му даваше панорамен изглед на заобикалящия терен. Като ориентира картата по слънцето, той можа, чрез внимателно наблюдение на различните топографски ориентири, да определи положението си с точност до няколко градуса. Чувството му, че М'Колите се бяха движили на запад, беше съвсем вярно. От тяхното първоначално лагеруване северно от Ларами те се бяха преместили двеста мили северозападно до източните склонове на планинската верига Уинд Ривър, откъдето сега Стив гледаше към началото на реките Суитуотър и Бийвър.

На юг Скалистите планини — от които планинската верига Уинд Ривър беше част — обграждаха сухо пространство от голи скали и пясъчни дюни, които изглеждаха сякаш докарани директно от Сахара. Скалистите планини се простираха на юг през Колорадо. Ако бяха запазени достатъчно материали, от които Стив да построи планер, най-добрият му ход щеше да е да лети от връх до връх, докато стигне до най-близката попътна станция — Пуебло, на река Арканзас в южната четвърт на щата.

Стръмните склонове щяха да му осигурят достатъчна подемна сила и ако се наложеше да кацне, щеше да се приземи на високо, откъдето да може отново да излети.

Картата обхващаше само Уайоминг и Колорадо плюс тясна ивица от Канзас, Небраска и Южна Дакота, така че Стив не можа да уточни колко далеч е от Гранд Сентрал. Той дори не знаеше формата или дължината на американския континент. Федерацията не позволяваше и никога не бе позволявала на трекерите достъп до повече информация, отколкото беше необходимо; дори на пионерите. На всяка експедиция се даваха картографски данни, които обхващаха само специфичния за нея район, не повече. Хюстън фактически лежеше на

около хиляда и двеста мили югоизточно от мястото, където Стив се намираще в момента.

На връщане от планината Стив размишляваше как най-добре да продължи и се наруга, задето бе оставил тоягата си някъде под папратите зад колибата на Клиъруотър. Ако Кадилак я намереше, това можеше да го лиши от шанса да използва помощта му. Помисли да се върне и да я потърси, но реши, че е твърде рисковано. При малко късмет щеше да остане неоткрита. Посещението, което си бе дал дума да направи на мютката със сините очи, трябваше да бъде отложено. За неопределено време.

Обърканите чувства на Стив към Клиъруотър не бяха намалели, но стрелата, която едва не го улучи, и последвалото преследване в гората твърде осезателно му напомняха, че е във вражески ръце. Досега не беше обвинен за инцидента или изправен пред преследвачите си, но това не означаваше, че е в безопасност. Мютите не разсъждаваха като трекерите. Не се знаеше какво можеха да измислят тези уродливи същества. Даваха му редовно храна, провеждаха обсъждания и отсъствието на общо напрежение го успокояваше и му създаваше лъжливо чувство за сигурност. Най-лошото беше, че в мислите си за Клиъруотър той си беше позволил да повярва на някаква фантазия, че мютите безделничат през цялото време. Мечтите от лулата...

Всъщност животът му балансираше на острието на нож. Нож, който държаха двамата летописци. Ако направеше погрешна стъпка, гневът на М'Кол можеше да стане прекалено голям. Мистър Сноу беше изказал чудесната идея, че той е под защитата на Талисмана; но би могъл също толкова лесно да уреди Талисмана да промени мнението си. Можеше да се окаже също толкова фатално да се натрапи в отношенията между Кадилак и Клиъруотър — особено с оглед на сътрудничеството, което се канеше да осъществи.

Когато стигна до твърдо решение, му стана по-леко. Дори ако никога не напуснеше района, построяването на делтаплан щеше да ангажира мислите и енергията му. То щеше да даде също и на Кадилак нещо по-важно, над което да мисли, отколкото разходката на Стив в гората. Ако той и Мистър Сноу застанеха зад неговия проект, докато делтапланът бъдеше завършен, собственото му по-нататъшно съществуване щеше да е гарантирано. Кадилак не беше реагирал по

никакъв положителен начин при първото излагане на проекта от Стив, но той беше сигурен, че младият летописец няма да отхвърли шанса да се научи да лети. Дълбоко в ума на Стив се обади мисълта, че Кадилак може би — само може би — ще си счупи врата. Стив отхвърли решително тези мисли. Загубата на Кадилак щеше да е двойна трагедия — ако безмоторният планер се разбиеше, това щеше да тури край на всичките му надежди за бягство, но... от друга страна...

„Не. Забрави за това, Брикман. Не можеш да допуснеш това да се случи. Племето няма да ти го прости.“

Минаха още три дни. Кадилак не се показа.

„Ясно — мислеше Стив. — Рисуването на онези шарки очевидно изисква време. Тя трябва да го изрисува целия... след това той нея. И така нататък...“

Стив откри, че не му се мисли за това. Ревността беше друга дума, която липсваше в речника на трекера. Но Стив отново не знаеше за това. Знаеше само, че не му харесва да се чувства така. У дома, ако почувстваш, че искаш да правиш любов с някого, просто му предлагаш. Той казва или „да“, или „не“ в зависимост от това какво изпитва и дали е зает. И в двата случая не е голяма работа. Нито имаше значение с кого си бил или с кого смяташ да бъдеш след това. Там нямаше ограничения в това отношение дори ако решиш да се ожениш с някого и подадеш документи за брак. Това беше главно административно изискване, отнасящо се до настояничеството. Ако партньорите изпълняваха тази роля достатъчно добре, можеха да спят, с когото си пожелаят. Затова Стив се измъчваше и беше объркан от чувствата си към Кадилак и Клиъруотър. Не искаше да мисли за тях; не му харесваше мисълта, че Клиъруотър принадлежи на друг. На човек, който му беше спасил живота и от когото зависеше бъдещето му.

Вълнението на Стив се усложняваше от факта, че беше започнал да харесва двамата летописци; беше изпитал много истинско, макар и объркано чувство на дружба. Това беше лошо. Такива чувства разяждаха бронята, която беше изградил около психиката си. Караха го да се чувства уязвим, а това не му се нравеше.

Стив се нуждаеше от нещо, от което никога не беше изпитвал нужда: от човек, на когото да се довери. Никога не се беше доверявал

на сестра си и макар че бяха близки, винаги беше устоявал на изкушението да ѝ разкрие тайните си мисли и желания.

С върховно усилие на волята Стив издири Мистър Сноу. Намери го седнал с кръстосани крака на една тераса над селището.

— Имам нужда да поговорим.

Мистър Сноу го погледна и каза:

— Добре, давай. Говори.

Стив клекна до него и направи пред стария летописец един колеблив и силно редактиран отчет как се бе натъкнал на къпещата се двойка и беше открил, че Клиъруотър и Кадилак са нормални.

— Това е учудващо — заключи той. — Те бяха там, точно пред мен... как не го бях забелязал! И изведнъж разбрах, че гледам на тях като на, хм... като на хора.

Мистър Сноу отговори на признанието на Стив със снизходителна усмивка.

— Случва се.

— Коя е тя? — попита Стив с — поне така се надяваше — безразличие.

— Казва се Клиъруотър, първата от трите дъщери, родени от Сън-Данс. Тъндър-Бърд, нейният баща, беше велик воин. Падна в битката за Блак Хилс.

— Каква е връзката ѝ с Кадилак?

Мистър Сноу потупа Стив по коляното.

— Нека ти дам един добър съвет. Такъв род въпроси могат да се отразят неблагоприятно на здравето ти.

Стив се направи, че не е разбрал.

— Защо? Ти си ми разказвал различни неща за Плейнфолк. Просто ми е интересно да разбера защо тя е отделена от останалата част от племето. Каква е причината за това? Разменили ли са кървава целувка?

— Още не. Но е извършена женитба.

— Какво означава това?

Старият летописец въздъхна.

— Бяха извикани пред съвета на старейшините. Племето желае... с благословията на Мо-Таун... те да родят деца като тях.

— Племето желае? — Стив видя една възможна вратичка. — Означава ли това, че двамата нямат никакъв избор?

— Никой от нас няма избор какво да направи или да не направи — отговори тихо Мистър Сноу. — Упражняването на наричаната от някои „свободна воля“ е жестока илюзия. От признаването на този факт произтичат щастие и задоволство.

Беше ред на Стив да се усмихне снизходително.

— Ах, да, разбирам. Всички играем по свирката на Мо-Таун.

— Продължавай, присмивай се — каза Мистър Сноу. — Не си длъжен да вярваш. Но може би си обречен да преживееш доста трудности през това пътуване.

Стив замени усмивката си със сериозно изражение, този път истинско.

— Какво се опитваш да ми кажеш?

Мистър Сноу поклати презрително глава.

— Какво мога да кажа на човек, който не иска да слуша?

— Опитвам се — настоя Стив. — Но ти, изглежда, не ме разбираш. Някои от странните идеи, които имаш относно как стават нещата са, хм... е, трудни за възприемане.

Старият летописец го погледна.

— Не се опитвай, да кажеш на мен колко трудно е това. Аз търся отговори, откакто ти и твоят настойник сте били не повече от трепкаща светлинна в окото на вашия Генерален президент. — Той спря. — Кажете ми... вярно ли е, че той опложда всяка бъдеща майка във Федерацията?

— Първият Генерален президент може би — отговори Стив. — Но сега всичко това се прави с изкуствено осеменяване в Института за живота.

— Звучи впечатляващо.

— Ще ти го обясня друг път — каза Стив. — Сега да се върнем на Клиъруотър.

— Какво ти става, Брикман? Да не са ти запушени ушите? Казах ти... забрави, че си я виждал. О... впрочем... — Мистър Сноу се наведе наляво, измъкна тоягата на Стив изпод камъните и му я подаде с две ръце. — Тя ти изпраща това.

Стив погледна тоягата за момент, след това я взе и я сложи до себе си. Опита се да скрие объркването си.

— Кадилак знае ли?

— Не още. Ти казал ли си на някого?

Стив поклати глава.

— На кого мога да кажа?

— Правилно. Мисля обаче, че трябва да те предупредя...
Племето говори. Видели са те.

Стив почувства, че се изчервява под пронизателния поглед на Мистър Сноу. Какво му ставаше? Преди винаги можеше лесно да скрие нещата.

— Имаш предвид в гората?

Мистър Сноу не отговори.

— О, да... забравих да спомена за това — каза неубедително Стив. — Стана, докато се връщах от разходка. Някой се опита да закове врата ми за едно дърво със стрела. Не изчаках да попитам кой е и защо го прави. Просто избягах.

Мистър Сноу кимна.

— При подобни обстоятелства и аз вероятно щях да направя същото. Моите братя мечките са останали с впечатление, че си имал основание да избягаш от тях. Има ли нещо друго, което си забравил да ми кажеш?

Стив го погледна.

— Сякаш съм изправен пред съд. — Той се усмихна мрачно. — Какво мога да ти кажа, което вече не знаеш?

— Не много — призна Мистър Сноу.

Стив реши, че каквото и да е казала Клиъруотър на Мистър Сноу, не е казала, че му е дала картата, пакета с храна и очистителя на вода.

— Виж, добре, може би беше глупаво да бягам, но ти и Кадилак ме предупредихте, че не всички в племето са дружелюбно настроени към мен. Аз не зная каква е тяхната история. Мога само да те уверя, че не съм извършил съзнателно нищо, което ми е казано да не върша.

Мистър Сноу посрещна това със загадъчна усмивка.

— Сигурен съм. Въпреки това твоят самодоволен вид вчера е направил нещата много трудни.

— По какъв начин?

Мистър Сноу приглади брадата си, преди да отговори.

— Има някои хора, които смятат, че не е трябвало да те оставяме жив... и че сега знаеш прекалено много.

Стив се намръщи.

— Откъде са измислили такова нещо? Ако ти си единственият, с когото сме говорили аз и Клиъруотър...

Мистър Сноу вдигна рамене.

— Направили са някои предположения.

— Едно от тях е, че аз съм открил, че Кадилак и Клиъруотър са, както ги наричаме ние, „едногодишни“ — не уродливи мюти.

— Да... може да се каже, че това е главната им грижа. Те искаха да... да те разпитат за...

— Обзалагам се...

— Посъветвах ги да почакаат, докато ти сам решиш да ми кажеш.

Стив погледна тоягата си, поглади я с ръка, после вдигна глава към Мистър Сноу.

— Ти си знаел, че идвам... Как?

— В това няма никаква тайна. Непрекъснато ти казвам. На Небесните гласове е известно всичко.

Стив се опита да се усмихне.

— В такъв случай на теб трябва да ти е известно какво щеше да се случи вчера.

— Не непременно. Аз казах: „На Небесните гласове е известно всичко“. Това не означава, че аз знам всичко.

Стив въздъхна вътрешно облекчен.

— Добре. Но защо трябваше тези глупаци да се нахвърлят върху мен? Тази линия на поведение вече е предопределена. Ти не ми ли повтаряше непрекъснато това? Тогава как може за нещо, което се е случило, вината да е моя? Нещата не могат да бъдат по два начина. Ако не сте доволни от начина, по който стават нещата, защо не ги отнемете от Талисмана или Небесните гласове и не ги поемете в свои ръце?

— Добър въпрос — съгласи се Мистър Сноу.

— Ето и още един — продължи Стив. — Няма никаква необходимост някой да е измислил това... освен ако те не се опитват умишлено да създадат проблем. Ако не се бях натъкнал на Клиъруотър, никога нямаше да зная, че тя и Кадилак са нормални. И дори ако случайно бях открил истината, защо трябва тя да е такава голяма тайна? Ние с теб обсъдихме това преди седмици. Южните мюти търгуват с нормални от столетия.

— Не с нормални жени.

— Вярно — призна Стив. — Пропуснах това.

Беше лъжа, разбира се. Стив знаеше много добре, че от Затъмнението през 2464, когато Федерацията за първи път беше научила за съществуването на мюти без малформации и с гладка кожа и бяха намерени първите редки екземпляри, никакви нормални жени не са били пленявани или предавани вместо налог. Наистина беше широко разпространено мнението, че поради някакъв генетичен каприз във вече дефектния процес нормални жени просто не съществуват. М'Колите не само бяха създали една такава жена — те притежаваха идеално оформена, високоинтелигентна фертилна двойка! Това беше информация, която ръководството на Федерацията щеше да оцени високо и тя щеше да му донесе много точки при следващата му оценка. Във всеки случай при условие, че имаше такава.

Стив се замисли за нещо, което Мистър Сноу беше казал в един по-раншен разговор. Че прародителите на мютите са били същества с прави крайници от Старото време. До откриване на истинския цвят на кожата на Кадилак и Клиъруотър Стив смяташе, че това е нелепица. Още от раждането му на него му беше вгълпявано, че пионерите са единствените истински наследници на онези, които са живели преди Холокоста. Адските огньове, които бяха унищожили света, били запалени от мюти, които — според архивите — още тогава били полухора.

Но дали версията на Мистър Сноу не съдържаше елемент на истина? Дали Кадилак и Клиъруотър нямаше да родят здраво дете и други като тях сред останалите племена на Плейнфолк нямаше да създадат поколения нормални? И мютите нямаше повече да са мюти. Тогава цялото основание за съществуващия от столетия конфликт щеше да изчезне. Кристофър Кълъмбъс! Как щеше да съществува Федерацията, ако нямаше с кого да се бие? Повече от петстотин години причиняването на смърт беше станало начин на живот за поколения трекари. Във всичко — организация, мисли, думи и дела — Федерацията беше пригодена за конфликт с мютите. От петгодишен той беше изцяло посветен на обучение да убива уродливите същества. Какво щяха да правят планеристите като него без война?

Объркването му бързо нарастваше и Стив прекъсна тревожния ход на мислите си и превключи обратно на Мистър Сноу. Старият летописец го наблюдаваше с весело изражение.

— Ти, изглежда, също си пропуснал нещо. Аз съм ваш пленник. Ти ми пусна мухата за бягство, но и двамата знаем, че никъде няма да отида. На кого мога да кажа?

Мистър Сноу вдигна рамене.

— Знае ли човек? Всичко се случва.

Стив не беше сигурен какво означава това. Старият летописец обичаше да прави нещата да звучат загадъчно. Защо не? Да поддържа вниманието на хората беше част от работата му.

— Кажи ми нещо... Мотор-Хед ли е един от хората, които са донесли за мен?

— Той не е водач, но, да... той е един от тях. И ти си прав. Въпреки онова, което им казах, че си под защитата на Талисмана, те търсят повод да се отърват от теб. Твоят, хм... как да се изразя?... Твоят интерес към Клиъруотър може да се окаже очакваната от тях възможност.

— Кой казва, че се интересувам от нея?

— Хайде, Брикман... това е изписано на лицето ти.

Стив почувства, че бузите му пламнаха.

— Не се смущавай. Това се случва с всички нас. За това не трябва да се чувстваш виновен. — Мистър Сноу спря и зараглежда внимателно Стив. — Греша. Ти наистина си разстроен. Дали защото тя е мютка?

— Тя не е... — Стив прехапа устни, за да не навлезе по-дълбоко.

— Да, ясно какво имаш предвид. — Мистър Сноу кимна разбиращо. — Сигурно е трудно за теб.

— Виж — каза Стив. — Далеч си от истината. Фактът, че сега зная, че Кадилак е нормален, не променя отношението ми към него. Клиъруотър... е съвсем друго нещо. Аз мога да разбера, че племето иска да я пази, докато ѝ дойде времето. Нека погледнем фактите. Тя е...

— Уникална?

— Не знам — отговори предпазливо Стив. — Но определено е рядък екземпляр. Е, ти го знаеш. Само се постарай добре да се грижат за нея.

Мистър Сноу се изкиска.

— Тя може сама да се грижи за себе си.

— Няма за какво да се смееш — настоя Стив. — Ешелоните ще се върнат. Много ешелони. Въпрос на време е кога Федерацията ще стъпи на ваша територия. Когато го направи, М'Колите могат да са щастливи от възможността да разменят Клиъруотър, вместо да плащат данък. Тя е най-големият ви актив. С нея и с Кадилак вие ще можете да поставяте свои условия за сделката.

Мистър Сноу поклати глава.

— Плейнфолк никога не са плащали данък и никога няма да плащат. Това, което казваш, е вярно... Кадилак и Клиъруотър са като скъпоценни камъни в корона на велик крал от Старото време. Но ние притежаваме нещо с още по-голяма стойност. Най-големият актив на М'Колите е нашата готовност да приемем съдбата си. Това изисква кураж, което ти не можеш да разбереш.

— Прав си — съгласи се Стив. — Не го разбирам.

— Един ден ще го разбереш.

Прозвуча повече като заплаха, отколкото като обещание. Стив се втренчи мълчаливо в Мистър Сноу, после каза:

— И така... какво предлагаш да направя?

— Да направиш? — Мистър Сноу вдигна рамене. — Ти постъпваш както ти е писано. Животът продължава. Колелото се върти.

— Това ли е всичко?

— Не съвсем. Аз си позволих да уверя старейшините на племето, че ти няма да кажеш или направиш нищо сега или в бъдеще, което да навреди на Клиъруотър или на нейната връзка с Кадилак. И че няма да се опитваш да се доближиш до нея или тя до теб, освен в присъствие на други, и то само ако тя поиска. Това ясно ли е... и приемаш ли го?

Стив се засмя.

— Какво мислиш, че планирам да направя... да избягам с нея? — Видя изражението на стария летописец и усмивката му изчезна. — Извинявай. Да, приемам го, разбира се. Нямам голям избор... нали?

Мистър Сноу остави въпроса без отговор.

— Също така им казах, че ти никога, при никакви обстоятелства няма да разкриеш на кой извън това племе съществуването на двамата. Неоснователно ли е?

— Не неоснователно — невъзможно е. Както вече посочих, аз съм пленник... но, да, разбира се, ще го приема.

Тъй като след захапването на стрелата Стив беше получил статус на воин, Мистър Сноу за миг помисли да го накара да се закълне с традиционната кръвна клетва да пази тайната до края на живота си. После реши, че тази клетва няма смисъл за индивид, който презира обичаите на Плейнфолк и няма представа за чест. Подземните хора бяха много странни. И свършени лъжци!

Очите на Стив се отклониха за кратко върху неопределената шарка, покриваща тялото на Мистър Сноу.

— Ако никой не бива да знае тяхната тайна, защо Кадилак и Клиъруотър просто не оставят боята върху кожата си и да се изрисуват чак когато тя се изтрие?

— Боята трябва да се сваля през редовни интервали, за да не потъмнеят телата им трайно — отговори Мистър Сноу.

— Но... Стив изглеждаше объркан.

Мистър Сноу се усмихна.

— Не е ли очевидно? Може да дойде време, когато ще трябва да се появят небоядисани.

— Искаш да кажеш... маскирани като трекери?

— Не изключвам такава възможност — призна Мистър Сноу. — Като слуги на Талисмана от тях може да се поиска да приемат много външности.

Стив кимна.

— Добре, позволи ми да ти дам един съвет в случай, че си избрал мен за проникване във Федерацията. Забрави го. Дори ако те намерят начин да влязат, няма да изминат и десет метра без карта за самоличност. Тя е ключ за всичко... и картите за самоличност не могат да се прехвърлят.

Мистър Сноу прие тази ценна информация със замислено изражение.

— Благодаря, че ми каза.

Два-три дни по-късно Кадилак се завърна, доволен от новата си шарка. Доколкото Стив можа да види, тя беше точно копие на предишната. Той дори се беше търкал с нещо — вероятно фин прах, — за да убие свежия цвят. Стив се постара да не му отделия ненужно

внимание; поздрави го небрежно, сякаш беше отсъствал само няколко минути, а не няколко дни, и не попита защо го е нямало.

Малко след това Клиъруотър също дойде в селището, съпровождана от двете си племенни сестри. От този ден бе или с тях, или в група от други вълчици. Макар никога да не долови съзнателно усилие от страна на племето да ги държи далеч един от друг, Стив така и не успя да се срещне лице в лице с нея. Ако пътищата им се пресичаха, това винаги ставаше достатъчно далеч. Въпреки желанието му да я опознае по-добре Стив спазва твърдо обещанието, дадено на Мистър Сноу, и се задоволяваше само да я гледа, когато му се удадеше такава възможност. Очите им се срещаха много рядко и в повечето случаи изражението ѝ оставаше безразлично, но от време на време той получаваше кратък, измъчващ го поглед, от който, ако тя беше по-близо, биха пламнали дори подметките на обувките му.

Стив се постара да не допусне това разочарование да попречи на нарастващата му дружба с Кадилак. Той го въведе в боя с тояги и когато младият летописец демонстрира отново лекотата, с която възприемаше нови умения, му предложи да го научи да лети. Отговорът на Кадилак беше уклончив, но два дни по-късно Стив излезе от колибата и намери разглобените останки от трите скайхока подредени на няколко купчинки в средата на кръг от насядали зрители.

Едва сдържайки вълнението си, Стив направи уж небрежен, но подробен оглед на различните части и парчета. Някои подпори и рейки на крилата бяха силно деформирани, но по-голямата част от компонентите на тялото, които му трябваха, бяха налице. Смачканата ограбена кабина, изглежда, не подлежеше на възстановяване. Единственият оцелял двигател изглеждаше повече или по-малко непокътнат, но със счупена перка.

— Какво мислиш? — попита Кадилак.

— Това е възможност, нищо повече. — Съмнението на Стив беше искрено. — Не съм сигурен, че имаме достатъчно плат за крилата — добави той и се сети, че в собствената му коса са вплетени ивици от ценния материал. — Но най-големият проблем е фактът, че нямаме никакви металообработващи инструменти.

— Какви инструменти ти трябват? — попита безстрастно Кадилак.

На Стив му бяха необходими няколко секунди да се съвземе от изненадата.

— Ти имаш инструменти... тук?

— Някои. Може би ще можем да намерим и други.

— Откъде ги взимаш?

— От хората, които правят арбалетите ни. Майсторите железари.

— Кой са те... мюти?

— Не, те са с гладка кожа, като теб. Но в други отношения са като нас.

— И къде живеят те?

— Отвъд източната врата. В огнените шахти на Бет-Лем.

— Къде точно е това?

Кадилак вдигна рамене.

— Никой не знае. Говори се, че е на много земи отвъд източната врата, но Плейнфолк никога не са били там. Ние търгуваме с майсторите железари, когато техните лодки с колела пристигнат на големите реки. Йелоу-Стоун, Мис-Хури и Мис-Хипи.

Стив се постара да запомни имената.

— Кога идват те?

— Веднъж, понякога два пъти на година. Някои години изобщо не идват.

— И какво им предлагате вие?

— Семена за посев, бизонско месо дрийм кап, мъже, жени.

— Разменяте собствените си хора?

Кадилак се усмихна на реакцията на Стив.

— Само онези, които желаят да отидат. Това по-лошо ли е, отколкото да останат и да загинат, защото племето няма повече остро желязо?

— Не е — призна Стив. — Какво друго можеш да ми кажеш за майсторите железари?

— Нищо.

— Но защо те ви продават оръжия? — настоя Стив. — Защо не ги използват да победят вас и останалите от Плейнфолк?

Кадилак вдигна рамене.

— Може би защото са твърде малобройни.

— Добре, в такъв случай защо вашите хора не ги пленят и не ги накарат да работят за вас? Защо разменяте ценни стоки, когато можете

да ги заробите?

Кадилак се усмихна.

— Мислиш като трекер.

— Хайде стига — отвърна Стив. — И вие убивате други мюти.

— Само при защита на територията ни.

— Да, сигурно... — Стив разбра, че ще е напразно губене на време да продължи по-нататък и хвана Кадилак за рамото. — Да се залавяме за работа. Трябва ни отвертка, нещо за пробиване на дупки и ножовка да отрежем тези тръби, плоска пила, една...

Кадилак се намръщи.

— Какво е отвертка?

Стив въздъхна наум.

— По-добре ми покажи какво имаш...

С помощта на Кадилак, Три Дигрийс, друг опитен мют с подходящото име Еър-Съплай^[1] и още двадесетима помощници Стив се зае с направата на планер. През цялото време Кадилак работи заедно с него — помагаше му във всичко. Стив отново беше впечатлен от бързия ум на мюта и от сръчността му. Младият летописец почти инстинктивно разбираше авиационната технология и теорията на летене. Стив не знаеше обаче, че душевните сили на Кадилак му позволяват да черпи знание и разбиране за тези неща от неговия собствен ум.

Най-големи затруднения им създаде платът за крилата, но след като цялото племе беше приканено да върне всяко годно за използване парче, откъснато като трофей, направиха два комплекта панели. Покриващите се парчета плат бяха залепени с борова смола, после защити на ръка и след това опънати върху рейките на крилата и здраво свързани едно към друго с двоен шев. Нямаше начин Стив да може да възстанови надуваемата секция на крилото на скайхока, с който беше паднал, но, учудващо, слънчевите клетки още работеха. Като използваше къси парчета многоцветен кабел, закрепени с топчета смола, Стив свърза панелите един с друг. Беше бавна, трудоемка работа, но накрая беше свършена.

Тъй като нямаше никаква измервателна техника, Стив беше принуден да импровизира. Провери дали има искра на края на жиците,

след това накара няколко деца да му донесат от близкия поток жива риба. Те донесоха една пъстърва в кожено ведро и загледаха любопитно как Стив пхна края на жиците във водата. Пъстървата се изви на дъга, сякаш искаше да захване опашката си, после обърна корем. Удовлетворен, че има на разположение, макар и скромно количество енергия, Стив продължи с поправката на инсталацията на един от електромоторите, за който Три Дигрийс с гордост беше изрязал ново витло от тъмножълто дърво.

Три седмици след вдигане на първото парче тръба планерът — нарекоха го „Блу-Бърд“^[2] — стоеше закрепен на дървени магарета. Стив свърза кабела, подавайки електрически ток от крилата на електромотора, после всички затаиха дъх и зачакаха слънцето да се покаже зад сякаш безкрайния тъмносив облак. Когато след непоносимо дълго чакане слънцето се издигна в синьото небе и заля с топлина обърнатите нагоре лица, тънката мъглява сянка на крилата на „Блу-Бърд“ се превърна в тъмна стрела с остри ръбове. Стив завъртя ключа. Нищо не се случи. Завъртя перката. Пак нищо. Въздишка на разочарование се изтръгна от събралите се наблюдатели. Стив изруга тихо и удари корпуса на мотора с длан. Перката покорно се завъртя и се превърна в гладък диск от въртящо се злато.

— ХЕЙ-ЯАА! — изрева племето.

— О, мила майко! — възкликна Стив и отправи две въздушни целувки към небето.

— Ще имаш ли достатъчно енергия да излетиш? — попита Кадилак.

Стив поклати глава и затегна една от такелажните жици на дясната страна.

— Ако схемата издържи, след като хванем въздушното течение, тя ще ни помогне да останем във въздуха, но това е всичко. „То обаче е достатъчно — мислеше той ликуващо. — Без да губя височина, мога да помахам за сбогом на тези уродливи същества винаги, когато реша...“

„Блу-Бърд“ беше пренесен с голяма церемония на върха на близкия хълм и Стив направи няколко пробни полета на няколко фута от земята, а мютските деца тичаха заедно с него, смееха се и крещяха възбудено. Страхът и болката, причинени им от стрелолистите над нивите, изглежда, бяха напълно забравени. Стив беше приятно

изненадан, че „Блу-Бърд“ е стабилен и реагира добре на контролния лост и на неговото повесено тяло.

Първото истинско излитане от върха на една скала с отвесен склон беше идеално. Докато висеше на ремъците, носейки се по студения възходящ поток, Стив отново изпита възбудата на летенето. Беше като повторно изпълнение на първия му самостоятелен полет над земята; ускоряване на пулса, изострени сетива, ново усещане. Той зави около скалата и направи серия осмици над зрителите отдолу. Небето над него беше синьо, моторът жужеше равномерно.

Тъй като електрическата схема беше от каменната ера, доставяният от слънчевите елементи ток не беше постоянен — по нивото на шума на мотора Стив го оцени на тридесет до петдесет процента от нормалната му мощност. Макар тази енергия да не му позволяваше да се изкачва, тя беше достатъчна за поддържане на достигнатата височина чрез използване на въздушния поток. Когато наблюдаващите отдолу мюти се свиха до размерите на мравки, Стив разбра, че сега има златна възможност да избяга. Идеята се спотайваше дълбоко в ума му от момента, когато краката му се отлепиха от земята за първите пробни излитания. Преди да излети от скалата той беше скрил картата под планеристките си дрехи. Не беше имал възможност да вземе заровения пакет с храна и апарата за пречистване на вода, но това всъщност не беше толкова важно. Той можеше да оцелее няколко дни, докато се върне във Федерацията. Вече месеци беше пил замърсена вода и бе ял сурови плодове; беше дишал радиоактивен въздух и беше имал контакти с мюти. Една седмица повече нямаше да има никакво значение. От излизането си от полудрогирания сън в началото Стив постепенно беше забравил невидимия смъртоносен покров, който все още обвиваше земята. От време на време той си спомняше за постоянната заплаха с чувство на шок — последвано от объркване, когато разбереше, че въпреки продължителното излагане още няма видими признаци на лъчева болест. Стив знаеше, че рано или късно това ще стане. Нямаше спасение. Щеше да има същата съдба като татко Джак. „Но колко странно! — мислеше си той. — Може би е справедливо отново да съм във въздуха, но отдавна не съм се чувствал така добре.“

Продължи да лети хоризонтално на височина около три хиляди фута — далеч над обхвата на мютските стрели. Сега беше моментът да

избяга. В него се водеше вътрешна борба с променлив успех. Той знаеше, че ако използва този момент да отлети, ще излъже доверието на Кадилак и Мистър Сноу. А там беше и Клиъруотър. Въпреки обещанията пред Мистър Сноу и пред себе си неговата решителност да ги спази беше започнала да отслабва. Стив искаше отново да я види, да говори с нея, без да е заобиколен от тълпа мюти. Реши да остане. Да забави своя полет към свободата, докато не намери начин да се срещне с нея. Само веднъж. Само те двамата. Но това беше лудост. Той знаеше, че е негов дълг да избяга; знаеше, че ако не избяга, неизбежно ще се разболе и ще умре, и все пак...

Нещо не беше наред. Нещо му беше станало. И Стив знаеше какво е то: беше същото чувство, което го беше обзело, когато видя отворените врати на рампата след първия си самостоятелен полет над земята. Мисълта да се върне към живота си под земята — живот, който някога изглеждаше нормален — всъщност единствения възможен начин на съществуване — го изпълни със странен ужас.

Стив изключи мотора и направи серия безразсъдни пикирания почти докосвайки скалата зад склона, а после, преди да кацне, направи две бавни ниски прелитания над главите на зрителите. За негова изненада, Клиъруотър се беше присъединила към Кадилак на върха на скалата. Когато прелетя над тях, двамата му махнаха. Стив се чудеше как да излезе от ситуацията. Откакто беше срещнал Клиъруотър и бе говорил с Мистър Сноу, той не беше споменавал името ѝ пред Кадилак. Какво знаеше младият летописец? Трябваше ли да се преструва, че не знае коя е тя? „Решавай на място, Брикман...“

Стив уби скоростта, кацна плавно, стъпи на крака и след пет крачки спря. Бързо разкопча коланите и в отговор на махането на Кадилак си запроправя път през развълнуваната тълпа, която беше заобиколила „Блу-Бърд“. Когато се изправи очи в очи с Клиъруотър, се опита да придаде на лицето си неутрално изражение. Кадилак не направи никакъв опит да го представи, но и не се държеше така, сякаш Клиъруотър я няма. Той поздрави Стив за майсторското му изпълнение, след това се обърна да каже на младите мюти да не пипат планера.

Стив използва тази възможност да надзърне в сините очи на девойката.

Те светнаха за кратко, когато Клиъруотър се опита да отвърне на погледа му, след това се забулиха.

— Завиждам ти — каза тя. — Как се чувства човек, когато лети като птица?

— Фантастично. Изпитва се чудно усещане на... не може да се опише. Всеки път, когато се издигна, ми се ще да не слизам. Всъщност истината е, че докато кръжах над онзи връх, почти бях решил да се върна у дома.

— Радвам се, че не опита — отговори предпазливо Клиъруотър. Очите ѝ блеснаха отново за миг.

— О, така ли?

Кадилак, който се бе върнал при тях, каза:

— Да. Виждаш ли... ако се беше опитал да избягаш, щеше да паднеш от небето като камък.

Стив ги погледна и се засмя невярващо.

Кадилак докосна рамото на Клиъруотър.

— Покажи му. Покажи на нашия приятел силата, която в ръцете на Талисмана ще прогони подземните хора обратно в техните дупки и ще ги погребете завинаги.

Думата „приятел“ беше странно подчертана, което разтревожи Стив. Кадилак сигурно знаеше. Вероятно знаеше всичко. Стив се опита да разчете лицата им, но те не разкриваха нищо.

Клиъруотър кимна и затвори очи. Изглежда, се съсредоточаваше. Кадилак се огледа и взе един камък с големината на баскетболна топка. Жилите на врата му се издуха под тежестта му.

— Готова ли си?

Клиъруотър кимна, очите ѝ все още бяха затворени. Тълпата около „Блу-Бърд“ беше стихнала и се беше обърнала да наблюдава какво става. Кадилак напрегна мускулите си и с видимо усилие вдигна камъка над главата си. Клиъруотър широко отвори очи и протегна дясната си ръка към камъка. От гърлото ѝ излезе странен вой, от който кръвта на Стив замръзна във вените. Кадилак пусна камъка, но той не падна, а остана да виси във въздуха. Клиъруотър издигна ръката си и камъкът се понесе нагоре в небето. Когато беше на около двеста фута над тях, виещият неземен звук от гърлото на Клиъруотър изведнъж спря. Камъкът остана във въздуха, държан на място от насочения ѝ показалец. Докато Стив и другите гледаха удивено, Клиъруотър

начерта кръг във въздуха над главата си. Камъкът започна да се движи бавно в широк кръг, сякаш завързан за невидим конец. Клиъруотър пусна ръката си и двамата с Кадилак се обърнаха към Стив. Невероятно, камъкът отново не падна. Стив наблюдаваше с отворена уста как продължава да кръжи във въздуха над тях.

— Сега направи да падне — тихо каза Кадилак.

Клиъруотър стисна дясната си ръка в юмрук и рязко го свали върху дланта на лявата. Камъкът полетя от небето и се разби на парчета върху скалистия склон под скалата.

— Хей-ЯААА! — изреваха наблюдаващите М'Коли. — Хей-яаа! Хей-яаа! Хей-яаа!

— Сега разбираш ли защо Федерацията никога няма да може да ни покори? — попита Кадилак.

Стив погледна Клиъруотър, след това Кадилак и отново Клиъруотър. Устата му се отваряше и затваряше беззвучно.

Клиъруотър погледна Стив с тъга.

— Той вижда, но не разбира.

Кадилак кимна.

— Умът му все още е окован от тъмнината долу. Той не може да разбере, защото видяното не следва законите на неговия свят. — Кадилак се усмихна. — Не е въведено в компютъра.

Стив ги погледна мълчаливо, след това седна на един камък. Кадилак го стисна съчувствено за рамото, после двамата с Клиъруотър тръгнаха към селището, съпроводени от племенните си братя и сестри, и запяха една мелодия на Плейнфолк — стилът на пеене бе известен като „музика на устата“ и гласовете се използваша като инструменти. Нямаше думи, но Стив, който седеше до изоставения „Блу-Бърд“, знаеше, че това е песен на триумф.

---

[1] Снабдяване с въздух (англ.) — Б.пр. ↑

[2] Синя птица (англ.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 17

Изнервящото умение на Клиъруотър — втората проява на мютската магия, на която Стив ставаше свидетел — премахна и последната следа от неверие и го остави напълно объркан и разколебан. Той изгаряше от желание да знае повече, но не искаше летописците да видят, че е уплашен, така че остави инцидента без коментар и продължи с първия урок на Кадилак по летене. Само една седмица след това вече наблюдаваше как младият летописец управлява планера с лекотата и увереността на планерист, завършил тригодишната Авиационна академия. Стив трябваше да е доволен, но не беше склонен да се самозалъгва. Знаеше, че като инструктор отстъпва много на Карол, но въпреки това Кадилак беше придобил своите летателни умения със смразяваща бързина. Това беше неестествено. И все пак не толкова неестествено, колкото демонстрираната от Клиъруотър сила.

Стив започна да разбира защо Джоди Казан беше избягвала темата за магията на мютите. През десетте години, през които беше летяла над земята, тя сигурно се бе сблъсквала с истината, както се беше сблъскал и той. А ако тя знаеше, знаеха го и в Гранд Централ — въпреки че официално се твърдеше, че мютска магия не съществува. Беше ли разкрил той случайно друго ъгълче от една широко разпространена конспирация? И загадката на интригата, която му беше попречила да получи най-голямото отличие на Академията? Колко други неща Първото семейство в своята неоспорвана мъдрост беше обявило за несъществуващи? Какви бяха неразкритите тайни, съхранявани от Кълъмбъс, компютъра на Федерацията? Колко високо трябваше да стигне в йерархията, за да научи цялата история? Колко нива на достъп съществуваха?

След като спечели своите „крила“, Кадилак заведе Стив в колибата на Мистър Сноу да изпуснат една тържествена лула рейнбоу. Моментът изглеждаше подходящ Стив да потърси обяснение за случилото се на скалата. Наистина ли Клиъруотър беше накарала

камъка да лети, или той си беше въобразил всичко това? И двамата летописци бяха забележимо благоразположени. Те потвърдиха, че онова, което е видял, наистина се е случило, но когато бяха притиснати да обяснят как или защо, никой от двамата не можа да даде отговор, който да удовлетвори рационалните изисквания на един ум, оформен от Федерацията.

Стив скри разочарованието си и потърси мнението на Мистър Сноу по въпросите, които бяха започнали да го измъчват по отношение на неговото търсене на крайна реалност. Беше ли възможно някога да научи истинското състояние на нещата? Колко високо трябваше да се изкачи, за да намери тази неуловима истина с главно И, за която говореше Мистър Сноу?

— Изкачването на планината не е истинският проблем — отбеляза Мистър Сноу. — Проблемът е в способността да оцениш изгледа, когато се изкачиш на върха. Има времена през живота на човек, когато той гледа истината, но много често не може да я познае. Моментът на разпознаването му убягва. Може да минат много години преди той да застане отново на върха на планината; други по-малко щастливи не получават втора възможност.

— Мистър Сноу посочи Кадилак. — Както казах на моя способен, но твърдоглав наследник, за да дойдеш при нас, ти трябва да се научиш да задаваш правилни въпроси. Но умът ти също трябва да е отворен да разбира... както дълбоките води на едно езеро в спокойствието на вечерта. Само тогава големите бели птици на мъдростта кацат на неговата повърхност. До настъпването на този момент предлагам, заради спокойствието на собствения ти ум, да приемеш, че определени мюти могат да извършват магически действия. Под „магия“ аз разбирам способността да се управляват сили на земята и небето... и те са получили тази способност от Талисмана.

Стив слушаше търпеливо.

— Учудващо е... ти наистина ли вярваш, че съществува такъв човек?

Мистър Сноу махна с дясната си ръка.

— Според теб кой разби каменния чук на Мотор-Хед над главата ти? Неговата сила те спаси... същата сила, която се излъчи през Клиъруотър и направи чудото с камъка.

Стив гледаше двамата мълчаливо.

— Защо ти е толкова трудно да приемеш това? — попита Кадилак.

Стив повдигна рамене.

— Може би защото на нас трекерите ни е трудно да повярваме, че съществуват... невидими хора.

— Светът скоро ще види Тройнонадарения — тихо каза Мистър Сноу.

— Тройнонадарения?...

— Това е другото име, под което е известен Талисмана. Може би ти ще доживееш този ден.

— И да умреш, съжالياвайки за това — усмихна се Кадилак. — Нека той чуе пророчеството, древни. Нека научи защо не се страхуваме от желязната змия или от гнева на Федерацията.

— Пророчество? О, да, забравих — каза Стив весело. — Вие наистина сте уточнили всичко.

Очите на Кадилак светнаха гневно, после се успокоиха.

Мистър Сноу запази спокойствие.

— Грещиш, Брикман. Онова, в което вярваме ние, е, че всичко е уточнено за нас. Някои от нас са благословени с вътрешно ухо, което може да чува Небесните гласове; дарба, от която са лишени повечето от моите племенни братя. Но те вярват, както и ние, че картината на бъдещите събития вече е начертана. Космическото колело се върти и ни води по вечния път... независимо дали искаме да вървим, или не. Ти, въпреки твоята слепота, имаш да изиграеш определена роля. Така че благодарение на твоите щастливи звезди ние вярваме в пророчеството дори ти и да не вярваш... защото единствено то ти спаси задника.

Стив прие смирено изражение.

— Щях да те помоля да се опиташ да отвориш душата си за онова, което ще ти кажа, но... — Мистър Сноу го погледна — ти не разбираш.

— Аз не разбирам дори какво означава думата „душа“.

— Няма значение. Слушай внимателно и обърни внимание на това. То е предадено чрез летописец, наречен Синсинати-Ред преди около шестстотин и петдесет години и е известно като Пророчества за

Талисмана. — Мистър Сноу заговори с плътен резониращ тон, с какъвто не беше говорил досега.

— Когато голямата планина на Запад заговори
с езика на огъня, който изгаря небето,
и земята потъне в собствените си сълзи,
тогава едно дете, родено от Плейнфолк,
ще стане Тройнонадарения
и ще бъде летописец, повелител и пророк.

Момче или момиче може да бъде то.
Но каквото и да се роди, то ще израсне честно
и силно като героите от Старото време.
Сутрешната роса ще са очите му,
стръкчетата трева ушите му,
и името му ще бъде Талисман.

Орлите ще са златните му стрели,
камъните на земята — неговият чук,
и една нация ще бъде изкована
от огньовете на Войната.
Плейнфолк ще бъдат като блестящ меч
в ръцете на Талисмана, техния Спасител.

Товава облачните воители ще падат като дъжд.
Железните змии ще погълнат господарите си.
Пустинята ще се надигне и ще смачка
тъмните градове на подземните хора,
защото небе и земя ще дадат
тайните си сили на Талисмана.

Така ще загинат враговете на Плейнфолк,
защото Тройнонадарения е господар на всичко.
Смъртта ще бъде прогонена от въздуха
и кръвта ще бъде изсушена от земята.
Сестри по душа ще подадат ръка на братя по душа

и земята ще пее песни за Талисмана.

По някакъв необясним начин пророчеството докосна някаква вътрешна струна дълбоко в психиката на Стив и оказа върху него незаличимо въздействие, равносилно на онова, когато Клиъруотър издигна камъка. Макар че Стив не би го описал по този начин, поетичната образност в стиховете му разкри един друг свят и му даде едно ново виждане за хората, които беше обучаван да смята за получовеци: лукавите, коварни мюти. Но истински учудващото беше датата, на която се твърдеше, че е направено пророчеството. Това означаваше, че появата на ешелоните и планеристите е била предсказана от Плейнфолк четиристотин години преди Федерацията да е предвиждала тяхното използване! Изглеждаше невъзможно, но ако бе вярно — и ако и другите събития, които бяха предсказани, се случеха — бъдещето на Федерацията определено изглеждаше необещаващо.

— Кажи ми... Клиъруотър... повелителка ли е?

— Да — отговори Мистър Сноу.

— Както се казва в пророчеството, три дарби ще се дадат на някой от Плейнфолк чрез силата на Талисмана. Първата на летописец, втората на повелител и третата на пророк... способност да се чете миналото и бъдещето по камъни.

Кадилак изпъчи гърди.

— Аз имам тази дарба.

Стив го погледна с видимо недоверие.

— Да не искаш да кажеш, че виждаш картини в камъните?

— Само в някои камъни — обясни Мистър Сноу. — Във виждащи камъни. — Видя изражението на Стив. — Не се смей. Кадилак беше този, който предсказа по един камък идването на желязната змия. Така разбрахме, че ти си в нейния корем.

Стив ги изгледа един подир друг.

— Затова ли си направихте целия този труд да ме запазите жив?

— Да. Небесните гласове ми казаха за идването на един облачен воин, чиято съдба е свързана със съдбата на Талисмана. Лицето ти беше направено известно на Кадилак чрез неговата дарба за пророчество. Съдбата събра твоите отделни нишки на съществуване заедно и възелът беше завързан чрез стрелата от неговия арбалет. И

после той те погледна в горящата нива и те позна като образа, разкрит от камъка.

— А ако бях просто друг трекер?

— Щяхме да те оставим да изгориш — отговори Кадилак.

Стив помисли за момент върху това, после попита:

— Защо някои от вас ме наричат Носител на смъртта? Какво е това, което Мотор-Хед, който не се бои от нищо, е видял в сънищата си?

— Мотор-Хед е воин. Може би е сънувал собствената си смърт — каза Кадилак и погледна очаквателно Мистър Сноу.

Старият летописец поглади брадата си и втренчи поглед в очите на Стив.

— Има сънища, които отразяват мислите на ума, сънища, които отразяват желанията на тялото, и сънища, които представляват мост между този свят и света на Небесните хора. Вярно е, че по такъв мост идва известно познание, но, уви, аз не съм гадател. Аз не мога да кажа какво могат да означават думите на Мотор-Хед или да зная какво е видял той. Онова, което мога да кажа, е, че ще дойде време, когато определената ти роля, която трябва да изиграеш за появата на Талисмана, ще ти бъде разкрита. — Мистър Сноу спря, след това добави загадъчно: — И в този момент ще ти бъде разкрито не само какво трябва да направиш, но и кой си ти.

Двамата летописци наблюдаваха невъзмутимо Стив, докато той размишляваше мълчаливо върху онова, което току-що беше чул. Накрая той вдигна очи към тях.

— Кога се предполага да се случи всичко това?

Мистър Сноу разпери ръце.

— Когато земята даде знак.

— Да, чух какво казва пророчеството — каза Стив малко раздражено. — Но кога ще стане това? Вие чакате вече шестстотин и петдесет години! Може би спасителят на Плейнфолк няма да дойде. Може би е решил да си остане там, където е.

Спокойствието на Мистър Сноу изглеждаше непоклатимо.

— Ще дойде. Не през моя живот може би. Но сигурно през твоя... едно събитие, за което може би ще съжаляваш, защото си определен да станеш водач в своя народ.

— И през моя — каза Кадилак: не искаше да остане извън обсъждането на такива велики събития. — Древният ми каза.

Макар думите на Мистър Сноу да потвърждаваха неговата собствена увереност, че той е определен за велики дела, разговорът не помогна много за намаляване на вътрешното напрежение на Стив. Дори инстинктът му за оцеляване, който би трябвало да му подсказва да се спотаи, беше разколебан и Стив остана ненаситно любопитен относно възможната си роля, но в същото време се страхуваше от онова, което можеше да открие. Въпреки дълбоките отзвуци на видяното и чутото, миналото му на трекер и обучението за безпрекословно подчинение, желязна дисциплина и строга логика не му позволяваха да приеме загадъчната страна на мютите с нейните пророчески виждания и манипулативна магия. Думите на мютите бяха като гигантски водовъртеж, заплашващ да повлече невнимателния. Онези, които бяха достатъчно глупави да скочат във въртящите се потоци в търсене на отговори, бяха бавно засмуквани към тъмните глъбини на въртопа и изчезваха без следа. И все пак, и все пак... Стив се чувстваше привлечен към него, уловен от някаква тъмна сила, която беше извън неговия контрол.

Придружени от тридесет мечки, Мистър Сноу и Кадилак напуснаха селището и през следващите три дни вървяха на изток, като излязоха далеч отвъд знаците за територия на племето в средните земи на Плейнфолк. На два пъти по време на пътуването видяха знаци на други племена; и всеки път променяха посоката, за да заобиколят чуждата територия. Веднъж лежаха скрити до тъмно, за да избегнат голяма ловна хайка. Не защото се страхуваха от сблъсък, а защото той беше ненужен; щеше да доведе до излишна загуба на хора. След битката с желязната змия племето трябваше да поддържа силите си в готовност за следващия сблъсък с подземните хора. Целта на Мистър Сноу беше да намери мястото, посочено му от Небесните гласове в едно неотдавнашно послание. Накрая, след като изминаха почти четиристотин мили, нещо му каза, че са стигнали приблизително на мястото — точката, където голямата река, чието течение бяха следвали през целия път от Западните хълмове, среща своята сестра, която идва

от югозапад. Точка, където на картите отпреди Холокоста бе отбелязано сливането на реките Северна и Южна Плат.

Мистър Сноу седна замислен под широките клони на едно дърво и изпрати Кадилак да търси виждащ камък. Мотор-Хед, който беше водач на мечките, заповяда да се разпръснат по двойки и да огледат района. Когато търсенето на Кадилак на северния бряг се оказа безплодно, пресякоха тясната ивица земя, където двете реки течаха една до друга, преди да се слоят. Кадилак отново не намери камък и всички минаха оттатък южната река.

Тук намериха следи от един от древните твърди пътища, по които през Старото време гигантски бръмбари бяха превозвали хора. Бръмбарите, обясни Мистър Сноу, били оставяли следа от лепкава черна тиня — като змии или черни рогати червеи, — така че да могат да намерят пътя си назад. Тази черна следа постепенно се втвърдила и с всяко преминаване на бръмбарите ставала все по-плътна, тъй като те следвали плътно един подир друг в дълги колони. Веднъж положен, твърдият път бил използван отново и отново, защото по него бръмбарите знаели къде отиват и можели да се движат по-бързо.

Хората от Старото време, каза Мистър Сноу, били обзети от манията за скорост. Те построили огромен арбалет, който изстрелял стрела с хора вътре в нея до луната. Имали и други стрели с криле като огромни стрелолисти, които можели да кръстосват небето по-бързо от слънцето. Те били господари на света, но така и не се научили да се обичат. И забравили Пътя на война. И така чрез тяхното невежество и омраза светът загинал във войната на Хилядата слънца. Племената, наброяващи повече от дъждовните капки на небето, падали като изсъхнали листа през Пожълтяването. Убити не от равни на тях в двубой, а от странни тайни думи, изговорени от машини, направени с високо майсторство, скрити дълбоко в земята — като Кълъмбъс, за който говорел облачният воин. Остро желязо с невъобразима сила, притежавана от хора, които не са дъвкали кост.

Кадилак размишляваше върху тези дълбоки и трагични загадки на Старото време, докато търсеше виждащ камък. Накрая, когато слънцето слезе към западната врата, намери един. Мистър Сноу наблюдаваше внимателно как неговият ученик коленичи, затвори очи, вдигна камъка до челото си и картините от паметта на камъка потекоха в ума му.

— Намери ми желязната змия — каза Мистър Сноу. — Иди по-напред през облаците на времето и ми намери голямата битка.

От времето на първите опити да използва практически дарбата си, подтикван от своя учител, Кадилак постепенно се беше усъвършенствал и сега помнеше много от онова, което виждаше или казваше по време на контакта с камъка. Беше открил, че далечната и близката памет могат да бъдат разграничени по силата на аурата, която ги заобикаля, и вътрешното му око беше започнало да разпознава разликата между виденията от миналото и тези от бъдещето.

Стиснал здраво камъка, Кадилак го наведе към коленете си. Мускулите на лицето му се стегнаха, устните му се стиснаха, сякаш се пазеше от някакъв невероятен ужас.

— Умът ми хвърчи напред, но не мога да кажа колко далеч отивам — въздъхна той. Думите съскаха между стиснатите му зъби.

— Потърси Клиъруотър — предложи Мистър Сноу. — Потърси себе си и облачния воин. Повикай ги с всичката сила на ума си. Може би по този начин техните образи ще излязат напред, а другите ще останат затворени в камъка. — Стариият летописец седеше търпеливо. Зад тях широките води на двете големи реки бавно течаха на изток. Минаха няколко минути. Главата на Кадилак се олюляваше, тялото му започна да се гърчи, да се разтърсва от силни мускулни спазми. Мистър Сноу не направи опит да го подтиква повече.

Неочаквано гърбът на Кадилак се вдърви и той обърна невиждащи очи към небето, чертите на лицето му се изкривиха от болка.

— Желязната змия стои над мен! — извика той. — О, Мо-Таун! Велика майко! Тя се движи с кръвта на нашите хора! — Кадилак застана — пронизителен звук, който се превърна в остро ридаещо хлипане, когато беше разтърсен от друг спазъм. След няколко секунди конвулсията затихна. Той се отпусна тромаво напред, смазан под тежестта на мъката си.

Мистър Сноу го наблюдаваше мълчаливо.

Няколко минути Кадилак не помръдна, после бавно се изправи и обърна обляното си в сълзи лице към Мистър Сноу, който го гледаше с нежност.

— Няма нищо, освен болка и тъга в този камък. — И го хвърли.

— Светът е пълен с това, синко — тихо отвърна Мистър Сноу. — Това е бремето на войната. Тъмната страна на съществуването, която застрашава да смаже душата. Само онези, които са достатъчно силни да я понесат, могат да достигнат светлината, отвъд която лежи истинското щастие.

— Въпреки това искам да не ме беше довеждал тук.

— Защо?

— Защото това е мястото на твоята смърт, древни. — Очите на Кадилак бяха пълни със сълзи. Той гневно ги избърса.

Мистър Сноу направи гримаса и бавно поглади брадата си.

— Кога ще бъде?

— След по-малко от дванадесет луни. Близко до времето на Жълтеене.

Късното лято на идващата година. Старият летописец наведе мълчаливо глава при тази новина, след това вдигна очи и огледа околностите; на север от реката лежеше вълнообразна прерия, покрита с червена бизонска трева; носещите се на талази облачни кули напредваха бавно от източната врата като величествени испански галеони с опънати платна — ценни думи от Старото време, — а на юг ниска лента от тъмен сив дъждовен облак хвърляше дълга сянка върху високите белокори лиственици — оранжевите им и жълти листа пламтяха под полегатите лъчи на слънцето; на запад, над дясното му рамо, бяха далечните сини планини, където сега трябваше да се върнат. Мистър Сноу посочи с ръка хоризонта и се усмихна.

— Хайде! Забрави тъгата и се огледай! Как може да си тъжен при такава красота? Това място е добро за умирање! — Удари се по бедрата, стана, сякаш нямаше никаква грижа, разпери ръце и отпи от въздуха на късния следобед.

Кадилак беше видял много неща в камъка на мястото на събиране на двете реки. Някои бяха прекалено мъчителни, за да се кажат — дори на Мистър Сноу, — но когато тръгнаха на запад по обратния път, той разкри, че облачният воин ще трябва да бъде пуснат на свобода, защото неговото заминаване ще доведе директно до събитията, предсказани в пророчеството.

— Няма да е лесно да се уреди — отбеляза Мистър Сноу. — Въпреки знака от захапване на стрелата някои от нашите племенни

братя ще искат смъртта му. Ще направят всичко, което могат, за да предотвратят бягството му.

Кадилак вдигна рамене.

— Ако облачният воин следва пътя, начертан от Талисмана, той ще ги победи.

Мистър Сноу се усмихна.

— Говориш като истински летописец. Въпреки това, за да има шанс за успех, облачният воин ще трябва да вземе стрелолиста. Можеш ли да построиш друг?

Кадилак кимна.

— Ако ти го искаш — да.

Двамата размениха заговорническа усмивка. Стив не би могъл да избере по-подходящ ученик. Кадилак нямаше нужда да бъде „учен“; актът на инструктаж просто даваше на младия летописец възможност да се включи мислено в паметта на Стив и да прави копие от всичко, което се съхраняваше в нея. Кадилак се беше научил да лети със съвършено майсторство, защото неговите мозъчни клетки сега съдържаха същите сензорни данни, които бяха дали възможност на Стив да се представи така добре в Академията. И когато предаде на Стив „останките“ от трите скайхока, племето се беше погрижило да скрие плата от крилото на планера на Стив. Макар и счупени и обгорени на единия край, панелите на крилото бяха почти цели. М'Колите бяха запазили и неповредения двигател и перката. Неизвестно за Стив и господарите му във Федерацията чрез Стив Плейнфолк сега притежаваха познанията да построят летателен апарат, подобен на „Блу-Бърд“. Това беше задача, която Мистър Сноу тайно се беше съгласил да изпълни от името на загадъчните майстори железари на Бет-Лем. Те го бяха помолили да им достави един облачен воин и неповреден стрелолист. В случай че не можеха да доставят нито едното, нито другото, новоусвоеното умение на Кадилак да лети и възстановеният летателен апарат щяха също да послужат за тяхната цел. В замяна майсторите железари — чиито обещания винаги се ценяха — щяха да доставят на М'Колите ново, мощно, дълго остро желязо...

През нощта, докато Кадилак спеше, Мистър Сноу гледаше замислено тлеещите въглени на огъня и обмисляше как би могло да се осъществи заминаването на облачният воин. Вече почти цял месец Стив

беше имал средства и възможност да избяга, но досега нищо не се беше случило. След задълбочено обмисляне на проблема Мистър Сноу се обърна към Небесните гласове и с тяхна помощ разбра, че инертността на Стив не се дължи на силите на Клиъруотър като повелителна, а на несподеленото му желание за нея. Това беше другият, по-сладък вид смърт, която той желаше да изстрада от нейната ръка. Разрешаването да се срещнат можеше, парадоксално, да се окаже най-добрият начин да се осигури заминаването му. Това би било малко предателство спрямо младото му протеже и в пълно несъответствие с желанията на старейшините на племето, но ако волята на Талисмана бе такава — така да бъде.

Без да тревожи другите спящи воители, Мистър Сноу събуди младата мечка Дет-Уиш^[1] и му каза незабавно да се върне в селището. Да измине без спиране триста мили — ден и половина тичане. Той трябваше да доведе дванадесет воители да ги посрещнат на края на територията на Д'Вайн. Трябваше също да вземе, при най-голяма тайна, подарък за Клиъруотър. Мистър Сноу отвори торбата, завързана около кръста му, и подаде на Дет-Уиш малка кесия, завързана с шнур на възел около ашик. Не разкри нейното съдържание на бързоногия пратеник, но вътре имаше фина верижка с опознавателен знак с името и номера на Стив и дузина нишки дрийм кап.

На следващата сутрин, когато Кадилак откри отсъствието на Дет-Уиш, Мистър Сноу му обясни, че го е изпратил да доведе подкрепления, за да прекосят територията на Д'Вайн. Кадилак прие обяснението без възражение. Той не знаеше за тайния план за действие на Мистър Сноу, но сега имаше ясна представа от прочетеното на камъка за желанието на Стив да притежава Клиъруотър. Вече беше почувствал, че те се привличат взаимно, но не беше поискал никой от тях да го отрече. Нерешителността му по въпроса се дължеше на Мистър Сноу. След „признанието“ на Стив старият летописец беше използвал огромните си сили върху възприятията на Кадилак по същия начин, както беше объркал мисловните процеси на командира Хартман преди атаката на ешелона.

За нещастие Мистър Сноу не можа да излъчи същата скрита пасивност, когато Кадилак разглеждаше камъка. В резултат на това

младият летописец беше потресен от неочакваната сила на чувствата, която съпровождаше образите на Стив и Клиъруотър. От ровенето в мозъка на облачния воин Кадилак знаеше, че личната му дружба с него е основана на искрени чувства; чувства, които бяха в непрекъснат конфликт с тъмната, коварна страна на природата на Стив. Досега той беше разглеждал дилемата на Стив със съчувствие, но това откровение го потресе. Когато Кадилак излезе от състоянието на транс, умът му беше освободен от предишната летаргия и въпреки подновената операция на Мистър Сноу за смущения остана остър и ясен.

До този момент Кадилак искрено вярваше в предопределението и безпрекословното приемане на волята на Талисмана. Но сега гордостта, ревността, чувството на обида и предателство го изплашиха. Той почувства бунтарски подтик да направи нещо; да контролира; да наложи волята си посредством някакъв прост, но решителен акт, който да промени хода на бъдещите събития; да промени посоката на Реката на времето, така че смъртта и разрушението, които беше видял, да не се случат. Той ясно разбираше, че ако опита да се меси в предопределението, се поставя в положение на равен на Върховното същество, което наблюдава Плейнфолк, и макар да знаеше, че това не е редно, това отклони нарастващата му решителност. Това беше проява на простима суетност, също като при безброй други млади мъже — и много по-стари, — минали по този път преди него.

Към залез-слънце Кадилак отиде при Мотор-Хед при едно от техните кратки спирания. Воинът с огромните мускули се беше навел в потока и плискаше с вода лицето, гърдите и ръцете си. Блек-Топ и Стийл-Ай, неговите постоянни другари, лежаха на брега и ядяха жълти фисти — мютско име на сорт големи ябълки.

Мотор-Хед напълни шепите си с вода и я плисна върху Кадилак, който клекна на брега на потока.

— Лицето ти изглежда тъжно, пясъчен червей. Нещо ти тежи.

— Да. Искам да говоря с моя брат мечка за нещата, които видях в камъка.

Мотор-Хед излезе от потока и направи знак на Блек-Топ и Стийл-Ай да дойдат и да седнат до тях. Тримата воини клекнаха с лице към Кадилак. Мотор-Хед щракна с пръсти и го посочи и Блек-Топ му

подаде една жълта фиста. Стийл-Ай пушна друга в протегнатата ръка на своя водач. Мотор-Хед отхапа и попита:

— За какво искаш да говорим?

— За Носителя на смъртта.

Мотор-Хед изплю отхапания плод от устата си, хвърли останалото парче, наведе се напред с юмруци върху коленете и втренчи черните си очи в лицето на Кадилак. Огромните му ръце бяха отпуснати, но челюстите му бяха стиснати, инстинктът му на убиец бе събуден от темата за облачния воин.

— Той мисли да вземе планера — каза Кадилак. — И да се върне в тъмните градове под пустинята. И иска да отведе и Клиъруотър.

Мотор-Хед погледна двамата си другари, след това зараглежда Кадилак с присвити очи.

— Кога трябва да стане това?

— Скоро. След две или три изгрявания на луната.

— Древния знае ли за това?

— Не ми е казал — отговори Кадилак. — Нито аз на него.

Очите на Мотор-Хед заблестяха.

— Какво искаш да направим... да му подрежем крилата?

— Да. Но по начин, който да не повреди стрелолиста.

Мотор-Хед отново се спогледа с Блек-Топ и Стийл-Ай и получи мълчаливото им съгласие. После се обърна към Кадилак.

— Ние ще се върнем у дома, докато другите спят под плаща на Мо-Таун. Ще е трудно. Това е повече от един ден тичане. Може да не стигнем навреме.

Кадилак опита жълтата фиста и каза:

— Ако някой може да го направи, това си ти.

Мотор-Хед кимна с нескрита гордост.

— Вярно. — Той обгърна колене и изви мускулите на ръцете и раменете си. — Така... тази коварна врана замърсява ума на онези, които я хранят. Трябва ли да го убием?

Кадилак се замисли. Да се забави заминаването на облачния воин беше решение, което би могло да бъде променено; да заповяда неговата смърт беше необратим акт, който може би щеше да доведе до още по-голямо бедствие от онова, което той искаше да избегне. Това можеше да го направи напълно недостоеен в очите на Мистър Сноу.

— Не — каза той. — Не го убивай, нито наранявай. Само... го задръж на земята.

Мотор-Хед рязко обърна глава.

— Разочароваш ме, пясъчен червей. В сърцето ти има отрова, но езикът ти не хапе. Мъжът, който ще заеме мястото на Мистър Сноу, трябва да има желязна душа. Ако не може да казва или извършва трудни неща, племето ще загине.

Кадилак се порови в съвестта си и намери онова, което чувстваше като истински отговор.

— Онзи, който дава умен съвет, трябва да знае кога да отнема живот и кога да го запазва. Пътят на война не е подгизнал от кръв. Силата и куражът, необходими да убиеш твоя враг, са само първата стъпка по Пътя на разбирането.

Мотор-Хед изсумтя презрително.

— Няма да споря с теб, малки брате. Твоята глава държи звездни тайни, моята ръка остро желязо... но и двамата сме родени да защитаваме Плейнфолк в името на Талисмана. — Той посочи с пръст плода в ръката на Кадилак. — Хайде! Подслади си езика с тази фиста, докато се чудиш над пътищата на света, и остави облачния воин на нас.

Когато падна мрак, групата спря. След кратка вечеря около огъня бяха разставени стражи, а останалите налягаха. Кадилак не можеше да заспи. Въртеше се, измъчван от нерешителност и вина. Накрая, когато повече не можеше да понася това състояние, потърси стария летописец.

Мистър Сноу спеше дълбоко и когато Кадилак го събуди, не беше в най-добро настроение.

— Велика Небесна майко, какво има? — изръмжа той, седна и потрепери. — Студено е! Ууухх! Вече съм много стар за спане на открито. — Той придърпа завивката върху раменете си. — Има ли останало някое дърво да сложим в този огън?

Кадилак намери няколко съчки, разрови гаснещите въглени и ги раздуха. Дървата пламнаха и Мистър Сноу сгря ръцете си и промърмори:

— Така е по-добре. — Огледа лицето на Кадилак на трепкащите оранжеви пламъци. — Изглеждаш така, сякаш покривът над главата ти се е съборил.

— Аз те опозорих, древни.

Мистър Сноу се прозина и се протегна.

— Остави на мен да преценя това. Просто започни отначало и разкажи всичко кратко и ясно. — Свали поглед от лицето на Кадилак и загледа пламъците.

Кадилак отново разкри мъката си от видяното в камъка, после пое дълбоко дъх и каза на Мистър Сноу, че е изпратил Мотор-Хед, Блек-Топ и Стийл-Ай да накажат облачния воин. После млъкна и нервно зачака учителят му да избухне.

Известно време Мистър Сноу не каза нищо. Гледаше огъня. Когато накрая повдигна глава, изглеждаше стар и уморен.

— Кога тръгнаха?

— Скоро след като ядохме.

Мистър Сноу въздъхна уморено, после потри енергично лицето си и каза:

— Тогава най-добре да тръгваме...

— За селището? — Кадилак се почувства объркан от спокойната реакция на Мистър Сноу.

— Къде другаде?

— Ти не си ядосан, древни?

Мистър Сноу отново се прозина.

— Ядосан? Глупак! Идиот! Направеното от теб не променя нищо! Мислиш ли, че някой от нас може да промени волята на Талисмана? Ти си инструмент на тази воля!

Кадилак коленичи и наведе глава.

— Прости ми, древни, че бях сляп и глух за думите ти.

— Няма какво да прощавам — измърмори Мистър Сноу. — Когато бях на твоята възраст, аз също мислех, че мога да управлявам света. Но не е така. — Той стана и почна да навива постелята си.

Кадилак също стана.

— Означава ли това, че трябва да приемем позора... да не предприемем никакво действие, да не направим нищо?

— Разбира се, че не! — възкликна Мистър Сноу. — Прави всичко, което трябва да се направи! Но преди всичко трябва да се

опиташ да разбереш! Хайде... ела да събудим другите.

— Но... древни... какъв е смисълът да вървим, ако не можем да променим нищо...

В очите на Мистър Сноу се появи дяволит поглед. Той се изкикоти и пъхна пръст под носа на Кадилак.

— Да ти дам един урок. Който се надявам да не е напразен, защото тичането оттук до селището сигурно ще ме убие.

Клиъруотър видя малкия квадратен пакет от сгънати червени листа да лежи на рогозката за приказване пред колибата ѝ, внесе го вътре, отвори го и намери кесията. С ловджийския си нож преряза възела и надзърна вътре. Миризмата на мухъл ѝ подсказа, че съдържа дрийм кап. Тя извади верижката, разгледа знака с писмената на подземните хора и позна, че това е нещо, взето от Стив. И когато го допря до челото си, веднага разбра кой го изпраща и какво се иска да направи. Сърцето ѝ трепна и замря при мисълта да отиде при облачния воин и от страх от онова, което можеше да се случи, ако ги намереха заедно. Тя знаеше, че Мистър Сноу няма да иска от нея да приеме риска за смърт и безчестие, ако това не е необходимо. Знаеше също, че ако направи онова, което се иска от нея, без знанието на останалата част от племето, облачният воин ще замине и ще я остави да се изправи пред Кадилак, смазана от срамното разбиране, че го е предала. И това би било също като смърт. Но тя беше дете на Плейнфолк, на племето М'Кол, от кръвната линия на Ши-Карго. И както Мистър Сноу беше казал на Стив, М'Колите имаха смелост да приемат съдбата си.

Дет-Уиш се върна в селището, докато Клиъруотър приготвяше вечерята, която щеше да сподели с племенните си сестри. Те не знаеха, че храната в техните блюда съдържа обилна доза дрийм кап. Сготвен с храната, той действаше като силно успокоително — и след един час двете спяха дълбоко.

Сигурна, че никоя няма да се събуди, Клиъруотър отиде при планинския вир, където нейните племенни сестри бяха осигурили на Дет-Уиш весела комбинация от секс и хигиена, и старателно изми новоизрисуваното си тяло. После се върна при колибата, коленичи пред нея на рогозките и запя, докато заплиташе свежи цветя в косата си и втриваше ароматно масло в ръцете, гърдите, корема и бедрата. В

песента се разказваше за вълчица, която лежи с млад любим воин по време на Новата земя, та да му дари свобода в Лятната зора, за да падне под ножовете на вражеско племе. Тъжно, изпълнено с желание оплакване, от което очите ѝ се напълниха със сълзи.

През нощта преди Кадилак и Мистър Сноу да се върнат Стив се размърда сънено и откри Клиъруотър притисната до него под вълчите кожи. Когато отвори широко очи, тя сложи предупредително пръст върху устните му и го прегърна. Допирът на устните ѝ до неговите, електрическият ток, който премина през него, когато гъвкавото ѝ тяло се притисна до неговото, замъглиха разума му. Беше невероятно. Извънземно. Слагането на бомбата в цевта с Лундквист не можеше да се сравнява с това. Стив можеше да не знае какво означава думата любов, но знаеше как се чувства. Тя направи сърцето му да трепти; направи го да чувства, че се задушаваше от истинска радост. Всичко беше истинско; това ставаше; тя беше тук; гъвкава, пламенна, трептяща, чувствена, искаща още и в същото време изглеждаше напълно нереална.

Докато лежах заедно в тъмнината, нежно прегърнати, правенето на любов приличаше на сън, далеч от потното блъскане на потъмнели мускулести крайници, от механичното мушкане и вадене, от чувството на отделяне, което съпровождаше предишните му сексуални срещи. Те се носеха високо на вълната на емоцията, пренесени на друга планета, в друго измерение без време, отвъд границите на физическата реалност.

„Това не е реалност — мислеше Стив. — Това е плод на въображението ми.“ Но не. Когато при първата сива светлина на зората се събуди, той намери Клиъруотър свита сънено до него, краката ѝ бяха преплетени с неговите. Трябваше му няколко секунди да събере мислите си, после реалността на ситуацията го удари между очите като ковашки чук.

Кристофър Кълъмбъс!... Извършеното от тях беше върхът на глупостта: ако бъдеше открито, то щеше да разруши грижливо изградените отношения, да демонстрира пълното му незачитане на социалните ценности на племето... и да донесе смърт и на двамата.

Клиъруотър също беше изпълнена със съжаление. Не за онова, което бяха направили, а защото нейното желание за Стив беше застрашило живота му. Тя взе лицето му в ръцете си и му каза, че има само един изход от кашата, която бяха забъркали. Че той трябва да избяга с построения от него стрелолист.

Стив я прегърна.

— Няма да тръгна, ако не дойдеш с мен.

Клиъруотър сложи ръцете си на гърдите му.

— Това е лудост. На стрелолиста няма място за мен!

Стив знаеше, че е права. Нямахше начин „Блу-Бърд“ да носи и двамата. Площта на крилото, ограничена поради малкото спасен плат, просто нямаше достатъчно подемна сила. Единствената алтернатива беше самоубийствена, но той отхвърли всички мисли за неуспех и я стисна здраво в ръцете си.

— Тогава... ще тръгнем пеша.

Клиъруотър тъжно поклати глава, очите ѝ се напълниха със сълзи.

— О, златен мой... мисли с главата си, не със сърцето. Ти искаш невъзможното! Къде можем да избягаме? Погледни ме! Аз съм мют!

Стив прекара ръце по ръцете ѝ.

— Не си! Ти не си като другите!

— Да, зная, кожата ми е като твоята, но твоите хора никога няма да ме приемат. И дори да ме приемат, аз не бих могла да живея в твоя тъмен свят под пустинята.

— Той не е тъмен! Там няма нощ! Дори в най-дълбокото място светлината е така ярка, както когато слънцето е над главата ти в небето! Там няма дъжд. Хиляди от нас са прекарвали целия си живот под земята. Щастливи — добави той, макар и не напълно уверен.

— Дори един ден не бих могла да живея във вашите ярки дупки — прошепна Клиъруотър. — Това ли искаш да ми направиш... да ме заведеш долу и там да умра?

— Не, не — промърмори Стив и затърси по-практичен изход от затруднението; по-убедителен аргумент.

Клиъруотър го погали по бузата.

— Дори ако се съглася да дойда с теб, и двамата сме обречени. Ти няма да можеш да избягаш от мечките. Те ще ни гонят неуморно ден и нощ дори докато спят.

Стив знаеше, че тя говори за способността на мютите да тичат, без да спират, по двадесет и четири часа и повече и да спят на крака, както птиците спят в полет. Неочаквано му дойде блестяща идея.

— А какво ще кажеш за твоята магия? Ти направи онзи камък да лети, нали? Можеш да я използваш да се защитим!

Клиъруотър поклати глава.

— Не. Това е много опасно. Аз не мога да се сравнявам с Мистър Сноу.

Стив я погледна изненадано и се намръщи.

Клиъруотър изглеждаше също толкова изненадана.

— Когато говори за пророчеството за Талисмана той не ти ли каза, че е повелител?

— Не — отговори Стив.

— Има девет големи кръга на сили — обясни Клиъруотър. — Аз съм достигнала едва до първите два. Мистър Сноу владее абсолютно първите седем.

— А другите два?

— Само Талисмана е достатъчно силен да владее деветте — отговори Клиъруотър. — Но никой измежду Плейнфолк няма силата на Мистър Сноу. Седмият кръг се нарича Сторм-Брингър^[2]. Ти не беше ли на желязната змия, когато той я заслепи с мъгла, а след това докара светкавици, гръмотевици и порой върху нея?

— Да не искаш да кажеш, че... — Стив я гледаше смаяно и невярващо. — Че той го е направил? Мистър Сноу... е направил онова наводнение? Което почти унищожи ешелона?

— Да.

Стив се опита да се справи с това ново откровение. Макар че беше невероятно, той не се съмняваше нито в една дума от него. Представи си падането на камъка от небето и след това набитите на колове глави на Фазети и Нейлър пред нейната колиба в гората.

— А ти какво направи?

Клиъруотър погледна сините му очи и прочете въпроса в ума му.

— Направих онова, което трябваше да се направи. И те спасих от чука на Мотор-Хед. — Тя притисна устните си до неговите, когато той се намери да отговори, след това хвана ръцете му и започна да ги целува нежно. — Ти трябва да бягаш! Умолявам те... тръгвай веднага! Не чакай Кадилак и Мистър Сноу да се върнат!

Стив никога не бягаше от трудностите, но този път знаеше, че това е най-умното, което може да направи. Нямаше начин да може да скрие какво се беше случило — особено от Мистър Сноу, който се беше оказал експерт в проникването през слоевете на измама, които в миналото толкова добре бяха крили истинските намерения на Стив. Трябваше да тръгва. Не само за да защити Клиъруотър и себе си, но и заради Федерацията. Трябваше да намери начин да разкаже за предсказанието. Федерацията знаеше за летописците, но не и за повелителите и пророците. Нито че магията на мютите не е пораженчески слух, а смъртоносен факт, който не биваше повече да се пренебрегва. Можеше да се окаже доста трудно да бъде носител на новини, които никой не желае да чуе. Но ако ги съобщеше правилно, би могъл може би да получи десет повишения наведнъж; ако ги поднесе неправилно, можеше да го разстрелят за предизвикване на тревога и създаване на пораженчески настроения.

А оставаше и дребната работа да отмъсти на Лундквист, Гас Уайт и другите, които бяха включени в заговора да го изместят от първото място в стотния випуск. Да...

— Съмва се. Трябва Да тръгваш — прошепна тя.

— Ти също... — Прегърнаха се силно за последно, после той се заоблича с бързи, привични движения — нещо, което беше усвоил през трите години, прекарани в Академията.

— Стрелолиста... можеш ли да го подготвиш сам?

— Да, не се тревожи — промърмори той, наслаждавайки се за един последен кратък момент на нейната намазана с масло кожа, на меката ѝ коса и топлината на тялото ѝ, когато тя придърпа главата му между бузата и рамото си. После той се отдръпна, свали ръцете ѝ от врата си, открадна една последна бърза целувка и я отблъсна от себе си. — Хайде, тръгвай.

Клиъруотър поклати глава.

— Не. Ще съм в по-голяма безопасност, ако ти тръгнеш пръв. След като заминеш, никой няма да ме види.

Стив беше любопитен да разбере какво иска да му каже, но не беше време за неудобни въпроси. Той погледна навън. Нищо не се движеше. Беше съвсем тихо. Той погледна към Клиъруотър и я видя да бърка в кожената си дреха.

— Дадох ми нещо, което е твое... — Тя извади верижката със знака. — Мога ли да го задържа?

— Разбира се. Ето... нека ти го сложа. — Той взе знака и ѝ го показа. — Виждаш ли тези знаци? Този тук е моето име: Стивън Рузвелт Брикман.

— Това е добре — каза Клиъруотър. — Това означава, че част от теб ще бъде винаги с мен. — Тя отметна дългата си коса през рамо и наклони глава в нещо като церемониален жест.

Стив сложи верижката на тънката ѝ шия, нагласи знака така, че да е в трапчинката между гърдите ѝ, приглади косата ѝ и взе лицето ѝ в ръцете си.

— Ще се върна. Не знам кога и как, но ще намеря начин. Обещавам ти. — И наистина смяташе да се върне. — Мисли за мен.

— Винаги — прошепна Клиъруотър. Едната половинка от нея не можеше да понесе мисълта, че той си отива; другата, по-разумната, не вярваше, че отново ще го види; знаеше, че е по-добре да изличи от съзнанието си случилото се, да го изтрие от ума си. Невъзможно...

— Чао — каза Стив, използвайки една от мютските думи за „довиждане“. — „Хайде, Брикман — подкани се той. — Тръгвай! Хващай пътя!“ Мушна се под завесата и се обърна да вземе тоягата си, която беше оставил до колибата. С крайчеца на окото си видя нещо подпряно до левия кол с главата. Погледна го, след това се пресегна и го пипна внимателно, сякаш се страхуваше, че може да изчезне. Беше неговата въздушна пушка! Онази, която Кадилак беше свалил от скайхока! Той я сграбчи, зарадван от твърдото, студено усещане от барабаните, после избърса с ръкав тънкия слой кондензирана влага и бързо провери съдържанието на магазина. Само три тройни залпа. Мамка му... все пак бе по-добро от нищо. Погледна датчика за налягане на въздуха. Повече от достатъчно. Помисли си дали да не се върне да ѝ благодари, после реши, че не е необходимо. Ако искаше благодарности, тя щеше да внесе пушката вътре. Стив се наклони да се изправи, после под въздействие на неочакван импулс спря, взе една сламена рогозка и уви пушката. Доволен, че е сигурно скрита, Стив се изправи с рогозката под мишница, праметна тоягата на рамо и закри към скалата с отвесния склон, без да се обръща.

В колибата Клиъруотър хапеше устни в опит да спре горчивите сълзи, които се събираха в очите ѝ. Опипа знака и си помисли за

твърде краткото време, което беше прекарала в ръцете на облачния воин, после с въздишка се облече. Излезе и с облекчение видя, че на източната порта светлината вече мъждеее. Стив скоро щеше да полети към зората.

Мина през спящото селище до колибата на Мистър Сноу, свали рогозката за приказване, която беше взела със себе си, уви се топло в нощната си кожа и клекна да чака пристигането на двамата летописци. Опита се да не мисли за Кадилак, но силата в нея, която я беше направила повелител, я отправи мислено към скалата с отвесния склон. И там тя закръжи като ширококрила птица. Под себе си видя стрелолиста и по-нататък любимия си облачен воин да отива към него.

Но чакай! Какво беше това?

Затворила очи, Клиъруотър вдигна глава от обвиващите я кожи, ноздрите ѝ се разшириха като на бързokraка, усетила опасност.

Стив стигна върха на склона над селището и с облекчение видя, че „Блу-Бърд“ си е на мястото, завързан за поддържащите го дървени магарета на петдесет фута от края на склона. Беше неохраняван. По някаква странна причина, за която Стив никога не потърси обяснение, мютите не нахлуваха в съперничащи селища нито се биеха нощем. След като слънцето залезеше, те оставяха ножовете си настрана. Постовете около периметъра на територията на племето оставаха на мястото си, но обикновено до зори бяха само с минимална охрана срещу четирикraки хищници като вълци или пуми. След заминаването на групата на Мистър Сноу двама мютски воители бяха оставени на пост да пазят „Блу-Бърд“, но само през деня. Мисълта, че Стив може да избяга посред нощ, очевидно не беше дошла никому наум.

Когато приближи планера, той видя, че някой му е подарил червенобял планеристки шлем. Провесен на един от коланите, той се олюляваше леко. „Колко странно“ — помисли Стив. Взря се в околната зеленина, но не можа да види нищо. Погледна името на шлема. Беше на Фазети, един от неговите другари от ескадрила „Орел“.

„Лош късмет, Лу. Много лошо, че не ти провървя...“

Остави тоягата и рогозката с пушката на земята и си сложи шлема. Притегна каишката, за да прилепне шлемът плътно към главата му, след това освободи въжетата, които държаха крилата, и махна

магарето под монтирания отзад мотор. Извади бойния си нож, разреза едно от въжетата наполовина и пусна двете парчета върху навитата рогозка. Планът му беше да завърже краищата на рулото, след това да го прикрепи към долната част на триъгълния лост за управление, на който щяха да лежат ръцете му. Но същият импулс, който го беше подтикнал да скрие пушката в рогозката, му каза да остави тази работа за последния момент. Ако някой се опиташе да го спре, трябваше да може бързо да грабне пушката...

Единственото, което трябваше да направи сега, бе да огледа плата на крилото за скъсани или разхлабени шевове, да провери натягането и закрепването на такелажните въжета, закрепването и състоянието на паяжината от ремъци, върху която тялото му щеше да лежи хоризонтално, и проводниците, провеждащи електрическия ток от крилата до мотора. След завършване на предстартовата проверка му оставаше само да завърже тялото си с ремъците, да се засили, внимавайки перката да не допира до земята, и да се хвърли от ръба на скалата. Нищо друго.

Разбираше, че няма нито миг за губене, но бе затруднен. Досега всичките му полети бяха на дневна светлина и макар да беше към края на годината, времето беше топло и слънчево — точно каквото трябваше за зареждане на слънчевите клетки, които захранваха мотора с електрически ток. Захранването не беше постоянно, но осигуряваше полезна поддръжка. А сега той беше в полумрак, заобиколен от студен влажен въздух. Дори ако беше спасил от унищожаване един акумулатор, теглото би направило монтирането му непрактично. Но липсата на слънце означаваше липса на енергия, а това означаваше, че вместо мотора той се натоварва с безполезна куп глупости за може би четири до шест часа. Повече, ако времето е лошо. Трябваше ли да инсталира всичката апаратура? Или да свали мотора от корпуса? Имаше инструментите. Бяха само половин дузина болтове и няколко въжета. Това щеше да означава сбогуване с всичките часове на мъчително поправяне и тестване на електрическата верига... но, голяма работа...

С ръце на бедрата Стив обиколи няколко пъти около „Блу-Бърд“, претегляйки съображенията си за и против, мълчаливо призова на помощ небето и реши да свали мотора. Сега, след като беше взел решение, той бързо разкачи захранващите кабели и почна да развива

болтовете. Един... два... три... четири, останаха още два от всяка страна на мотора. Свалянето на мотора повиши товароподемността на планера. Ако тази възможност му беше дошла наум по-рано и ако Клиъруотър искаше да тръгне с него, той би могъл, с няколко минути повече в последния момент за нагласяване на коланите, да я вземе със себе си.

Премести задното магаре да поеме теглото на мотора, докато измъкне последните два болта. Когато се пресегна нагоре с гаечния ключ за следващата от останалите гайка, почувства как кожата на врата му изстива. Погледна през рамо и едва не припадна. Мотор-Хед стоеше точно зад него, облегал небрежно на тоягата си.

— Дебнеш ме! Страхотно! — възкликна Стив. — Знаеш ли, за толкова едър човек стъпваш страшно тихо.

Мотор-Хед оголи зъби в мрачна усмивка.

Стив разбра, че е в беда.

— Къде са Мистър Сноу и Кадилак, в селището ли?

— Не, още не са се върнали — каза Мотор-Хед. — Ние дойдохме преди тях.

— О... — Стив се огледа и видя две тъмни фигури, застанали между „Блу-Бърд“ и скалата. Положението не изглеждаше добро. „Запази спокойствие, Брикман!“

Мотор-Хед огледа „Блу-Бърд“ и попита:

— Отиваш ли някъде?

— Аз? О, не. Просто... поправях някои неща. Не можах да спя, така че... дойдох да поработя по мотора.

— На тъмно?

Стив вдигна рамене.

— Току-що дойдох. Скоро ще стане светло.

— Аха... Ами... защо ти е шлемът?

— Да ми топли ушите — отвърна Стив.

— Разбрах... — Огромният мют посочи с пръст над рамото на Стив. — На това ли му казваш „мотор“?

Стив го изгледа внимателно.

— Да...

Мотор-Хед сложи ръка върху превръзката на тоягата си, разкрачи се и се обърна към ръчно изрязаната перка.

Постави пръсти върху главината, после ги плъзна по витлата.

— Защо носи моето име?

„Какъв глупак! — помисли си Стив. — Все пак по-добре да продължа да се шегувам.“

— Защото, също като теб, е здрав и силен. И с него стрелолистът лети като орел.

Мотор-Хед кимна замислено.

— Аха... интересно. — Хвана двата края на перката, измъкна я от главината, разгледа я за малко, после я пусна в краката на Стив. — Сега ще лети като лайно на врана.

Стив погледна счупеното витло и разбра, че е невъзможно да избяга от мюта. Имаше все пак един шанс. Ако Мотор-Хед не знаеше какво е завито в рогозката, можеше да вземе пушката и да повали и тримата. Стив повдигна глава и срещна предизвикателния поглед на мютския воин.

— Е, ти по-добре знаеш. Нали си пълен с такива.

Мотор-Хед оголи приличните си на отровни зъби в напрегната усмивка. Как съжаляваше за обещанието си да не съсече тази мърша! После плю на земята.

— Ти имаш тояга. Победи ме!

„Това би могло да ми свърши добра работа“ — помисли Стив.

— Може би трябва да направя точно това — каза хладнокръвно той, направи няколко крачки назад, после мина под крилото към мястото, където лежеше тоягата му — до навитата сламена рогозка.

Мотор-Хед свали своята от каишката за носене и я размаха в показна демонстрация.

— Хайде, дребосъчко...

Стив направи още две крачки към скритото оръжие. Погледна към края на скалата и разпозна в двете тъмни фигури Блек-Топ и Стийл-Ай. Блек-Топ държеше зареден арбалет. Стив обмисли какви са шансовете му да грабне пушката и да ги застреля преди Блек-Топ да го прободне със стрела. Не бяха добри. Никак не бяха добри. И ставаха все по-лоши.

Сякаш прочел мислите му, Мотор-Хед му хвърли тоягата си.

— Вземи моята. Малките ти ръце ще се нуждаят от голяма тояга.

Стив я спря върху гърдите си. Разбираше, че шансовете му да остане жив намаляват с всяка секунда. Мотор-Хед го фиксира с малките си кръгли светещи очи, после се наведе и вдигна тоягата на

Стив. Досега всичко вървеше погрешно. Той почти очакваше Мотор-Хед да разгърне навитата рогозка, но мютът не ѝ обърна внимание. Стив знаеше, че ако боят се ограничи само до тоягите, той има надежда да спечели. Вече беше побеждавал Мотор-Хед седем пъти подред и като доказателство имаше сплетени седем ленти в плитките си. Мотор-Хед би могъл лесно да го убие с нож, но с това излагаше на риск репутацията си на воин. Той трябваше да спечели с тояга, за да възстанови позицията си на върховна мечка. Сега Стив разбра, че за Мотор-Хед размяната на тоягите е символичен акт, чрез който той вземаше част от „силата“ на Стив. Ако можеше да го задържи настрана достатъчно дълго, психологическата потребност на мюта да спечели можеше да го разгневи. В миналото Стив бе използвал неговата агресивност. След като Мотор-Хед загубеше контрол над нервите си, всичко щеше да свърши. Трудността беше, че Стив нямаше на разположение цял ден за преструвки. Той трябваше да повали това уродливо същество през следващите петнадесет минути. И все пак имаше шанс!

Това беше състезание, което Стив трябваше да приеме, но той знаеше, че ако се хвърли към пушката, резултатът ще е същият както ако бъде съборен на земята. Рано или късно Мотор-Хед щеше да го убие. Беше радостно да си мисли, че бързото решение на всички негови проблеми е толкова близко. Но шестте крачки, които го делиха от скритата пушка, биха могли да се окажат, сякаш са шест мили. „Забрави за нея, Брикман — каза си той. — Ще трябва да решиш този проблем по трудния начин. Кристо, какъв горчив хап!“

Стив хвана здраво тоягата и отстъпи заднишком по-далеч от „Блу-Бърд“, за да си осигури пространство за бой. В ума му беше започнал да се оформя неясен план. Нямаше полза просто да победи. Той трябваше да приключи на крака, в добро състояние, за да може след това да лети, и наблизко до завитата пушка. Може би ако успееше да накара това уродливо същество да маневрира на ръба на отвесната скала и по някакъв начин го бутне... Мотор-Хед свали превръзката на взетата тояга, огъна я да провери състоянието ѝ, после зае широко разкрачена стойка. Блек-Топ и Стийл-Ай се разделиха, отстъпиха няколко крачки и клекнаха с лице един към друг по средата между „Блу-Бърд“ и ръба на скалата.

Използването на дългите шест стъпки тояги датираше още от третото столетие на федерацията, когато били въведени като оръжие за упражнение от един член на Първото семейство на име Брус Лий Джеферсън. Така, както се практикуваше от трекерите, то беше нещо средно между японското военно изкуство, известно като кендо, при което се използват бамбукови папири, и боя с тояги, с каквито са си служили популярните герои от Средните векове като Робин Худ. На Изток то било използвано за усвояване от начинаещите самураи на изкуството за бой с мечове; на Запад — за обучение на рицарите в използване на тежките им двуръчни оръжия. Във Федерацията обучаваните носеха шлемове стил кендо, рицарски ръкавици и дебели възглавнички като допълнителна защита за гърба, раменете, слабините и бедрата. Използваха се и двата края на тоягите.

Според правилата за официалните турнири единствените удари, които се брояха, бяха тези, попаднали отстрани на главата, торса, дясната и лявата предмишница и директен удар в гърлото. Но това не беше официален турнир. Този път нямаше да има правила.

Докато се гледаха един друг, Стив прецени, че това може да намали неравенството в негова полза; тремавият мют беше силен, но той беше по-пъргав. Той трябваше да влиза в боя ниско и бързо не само защото времето за него беше фактор. С изключение на шлема със забрало и планеристките дрехи тялото му беше незащитено, докато Мотор-Хед носеше обичайната си декорирана с камъни и кости маска за главата и плочи за тяло. Стив можеше да си позволи да получи няколко удара по главата, но ако някой от ударите на Мотор-Хед попаднеше с пълна сила другаде, това щеше да означава счупена китка, ребро или ключица. Дори и да спечелеше и след това да успееше да премахне Блек-Топ и Стийл-Ай, едно такова нараняване щеше да направи задачата му да лети с „Блу-Бърд“ трудна и крайно болезнена. Стив трябваше по някакъв начин да блокира всяка атака на Мотор-Хед или най-малкото да намали силата на всеки удар преди той да попадне върху незащитеното му тяло. Хванал тоягата си напърно на тази на Мотор-Хед, Стив бавно направи кръг наляво. Мотор-Хед отговори с широки стъпки, огледални на неговите, надясно.

Долу в селището на рогозката пред колибата на Мистър Сноу Клиъруотър видя опасността, която грозеше облачния воин, и почувства, че в тялото ѝ се влива сила от тайния източник дълбоко в земята. Тя премина по вените ѝ, прониза плътта ѝ като хиляди малки нагрети до червено игли и запали огън в сърцевината на костите ѝ. Всеки мускул в тялото ѝ се напрегна и затрепери на пристъпи. Тя падна назад, очите ѝ все още бяха затворени, гърбът — извит като дъга, краката — прибрани под тялото. Силата в нея започна да нараства заплашително, изпълвайки тялото ѝ с експлозивно налягане като разтопена лава във вулкан, който предстои да изригне. С бързо намаляващата част на мозъка си, която все още владееше, Клиъруотър разбра, че ще стане езекутор на племенните си братя. Тази мисъл я ужаси, но тя знаеше, че Талисмана няма да се спре пред нищо, за да защити своето. Мощта ѝ се удвои, утрои и се подчини на волята ѝ. Тя се опита да ѝ се съпротивлява, опита се да не отстъпи пред непреодолимото желание да спаси облачния воин. Едната ѝ ръка отиде на врата, другата ѝ затвори устата, пръстите ѝ се забиваха все по-дълбоко в кожата в отчаяно усилие да потиснат смъртоносния вик, който се надигаше в гърлото ѝ.

На скалата тоягите се въртяха и се удряха. Мушкане/ париране/ удар/париране, мушкане/париране/удар/париране — отстрани по главата, по ръката, по краката. „Продължавай да се въртиш, Брикман! Това уродливо същество се е упражнявало. И е бързо! Само едно нещо можеш да направиш... остави го да нанесе един удар с надеждата, че това ще ти даде възможност да го забавиш...“

Възможността дойде. Със страхотен вик Мотор-Хед вдигна тоягата си и я стовари към дясното рамо на Стив с удар, който, ако беше от самурайски меч, би го разсякъл на две до пъпа. Стив пристъпи под него, отнемайки със собствената си тояга част от силата на удара, преди да се остави тоягата на Мотор-Хед да се плъзне по шлема му. Но уловката успя само наполовина — Стив залитна, коленете му се огънаха от удара. За миг Мотор-Хед позволи инстинктът му да убива да отслабне. Лицето му светна тържествуващо. Това беше мигът, от който се нуждаеше Стив. В тази тържествуваща част от секундата той

се пъкна под гарда на Мотор-Хед, нанесе смазващи удари по коленете и глезените му и после заби върха на тоягата си в слабините на мюта.

Мотор-Хед се преви на две от болка и Стив разбра, че това е единственият му шанс. Стовари тоягата си върху широкия гръб на Мотор-Хед веднъж, два пъти, после нанесе трети удар върху врата му. Ударите свалиха огромния мют на колене, но защитеното в кожа тяло и тежката маска върху главата му поеха по-голямата им сила.

С крайчеца на окото си Стив видя Блек-Топ и Стийл-Ай да се приближават и бързо отново стовари тоягата си върху главата на другаря им, за да го извади от боя преди те да стигнат до него. На някой друг ударът би разбил главата, но тоягата, изглежда, само отскочи от черепа на Мотор-Хед. Все още стиснал своята тояга, гигантският воин остана опрян на кокалчетата на ръцете си, отърси болката от главата си като куче, изтръскващо водата от ушите си, повдигна лявото си коляно и опря стъпало на земята.

„Кристо! — помисли Стив. — Тази грамада ще се изправи!“ Чувството за неизбежен триумф бързо премина почти в паника. Блек-Топ и Стийл-Ай на практика бяха над тях. Стив завъртя тоягата си в странична дъга към дясната ръка на Мотор-Хед точно под кожената плоча на рамото. Тя удари силно железните бицепси на мюта и се чу отвратителен звук. „Падай, торба с лайна такава! — изрева той вътрешно. — Падай!“ Обърна хватката си и насочи подобен удар към лявата ръка на Мотор-Хед, влагайки цялата си сила в стиснатата с две ръце тояга. За негова изненада Мотор-Хед вдигна лявата си ръка, спря удара с длан и след това хвана дебелата тояга. Стив изруга и се опита да я измъкне, но протегнатата ръка на Мотор-Хед я държеше здраво.

— Пипнах те! — На изкривеното от болка лице на мюта се изписа убийствена усмивка. — Отдръпнете се, братя мечки. Тази мърша е моя...

Той вдигна дясната си ръка и махна на Блек-Топ и Стийл-Ай да се отстранят. Двамата воини се върнаха към ръба на отвесната скала — Блек-Топ хванал заредения си арбалет, Стийл-Ай сложил ръка върху дръжката на ножа си. Стив дърпаше тоягата си, но Мотор-Хед не я пускаше. Въпреки болката той се изправи, стиснал здраво тоягата на Стив с дясната си ръка.

Стив знаеше, че трябва да направи нещо, но не знаеше какво. Сега мютът държеше и двете тояги. Стив знаеше, че за да има някакъв

шанс да си върне своята, трябва да я хване с две ръце. Което означаваше, че ще е в обхвата на другата и мютът ще го удари. Само след секунди мютът щеше да тури край на двубоя.

Като прихвана по-добре тоягата на Стив, Мотор-Хед я заби в ребрата му, след това го удари по главата. В опит да се предпази от следващия удар Стив отпусна тоягата на Мотор-Хед. Мютът моментално плъзна ръката си по нея и дръпна Стив още една крачка към себе си. Стив видя какво става, но беше много късно. Мотор-Хед се засмя гърлено и го удари силно по бедрото. Ако го беше ударил с две ръце, щеше да му счупи костта; въпреки това в този момент Стив се почувства така, сякаш никога вече няма да може да ходи. „Тройно уродливо същество! — помисли той. — Не мога да те понасям!“ Знаеше, че Мотор-Хед само го дразни: придръпваше го все по-близо и по-близо. „Хайде, Брикман! Ако можеш да излезеш от това положение, ще можеш да излезеш от всяко друго!“ Мотор-Хед като че ли теглеше малко по-слабо тоягата в лявата си ръка. „Сега или никога. Добре, това е шансът ти, Брикман! Използвай го!“

Стиснал зъби от болка той дръпна силно двете тояги към себе си, докато Мотор-Хед теглеше в обратна посока. За част от секундата тоягите бяха като два пръта на успоредка. Стив скочи във въздуха, изхвърли се напред като гимнастик и изрита с токовете на бойните си обувки мюта в лицето.

— Хей-ЯАА!

Ударът повали Мотор-Хед като отсечено дърво. Тялото на Стив прелетя над него, изви се във въздуха и тупна в краката на стреснатия Блек-Топ. Преди някой от двамата другари на Мотор-Хед да може да реагира, Стив измъкна арбалета от ръцете на Блек-Топ и го удари отстрани по главата. Блек-Топ падна, Стив се завъртя и видя, че Стийл-Ай идва към него с нож в ръка. Неспособен да намери спусъка навреме, Стив удари с металното тяло на арбалета ръката с ножа, после се наведе назад, завъртя се на пета, вдигна левия си крак на височината на гърдите и изрита Стийл-Ай в слънчевия сплит. Мечката падна, изпускайки въздух като спукан маркуч под налягане.

За две секунди Стив остана като хипнотизиран. Тресеше се като лист. Главата го болеше от удара, който му бе нанесъл Мотор-Хед. „Пушката! Вземи пушката и свърши с тези уродливи същества, преди да са се надигнали.“ Стив се обърна към „Блу-Бърд“, препъна се в

протегнатата ръка на Мотор-Хед, падна тромаво на земята и изпусна арбалета. Почувства как огромната ръка го хваща за глезена. Ритна и се освободи от нея, хвърли се към арбалета, вдигна го и се изправи. Сложил пръст на спусъка, той се обърна към тримата си паднали противници и с ужас видя, че всичките се изправят.

Едната страна на лицето на Блек-Топ беше подута; Стийл-Ай беше превит на две и едва можеше да диша; кръв шуртеше от счупения нос и от устата на Мотор-Хед. Ръцете на Мотор-Хед бяха празни. Другите двама държаха дълги мютски бойни ножове.

Стив стана и гърбом отстъпи до скритата пушка. Те направиха една крачка към него. Той вдигна арбалета и го насочи към гърдите на Мотор-Хед.

— Стой!

Мотор-Хед спря и му се ухили с изкривено, окървавено лице.

— Нещо си си изпуснал. — И вдигна една стрела за арбалет.

Стив я погледна скептично, после бързо погледна арбалета. Стоманената тетива все още беше опъната, готова за изстрел, но на нея нямаше стрела! Кристо! Сигурно бе паднала, когато го използва да повали Блек-Топ и Стийл-Ай на земята! По дяволите!

Мотор-Хед счупи двете тояги в бедрата си и хвърли парчетата настрана.

— Никакви игри повече, мършо! — После направи още една крачка към Стив и вдигна огромните си ръце с шест пръста. — Виж хубаво тези ръце! Те ще ти извадят очите и ще откъснат лъжливия ти език, после ще смажат малкото ти личице като скапана жълта фиста!

Стив се отдръпна към скритата пушка. „Няма да мога да го направя — помисли уморено той. — След всичко това... няма да мога да го направя! О, Кристофър!“

В същия момент, в който Мотор-Хед пристъпи към Стив, ръцете на Клиъруотър предприеха самостоятелни действия — откъснаха се от врата и устата ѝ и се насочиха към повърхността на земята. Очите ѝ се отвориха и от гърлото ѝ прозвуча смразяващ вик на повелител. Земята отговори, отдавайки скритата си сила. Пълната мощ на третия кръг на силата потече в тялото ѝ, за да бъде оформена от нейната воля...

Под стръмния склон на около една миля на изток Мистър Сноу и Кадилак водеха групата към селището през вълнообразната равнина. Мистър Сноу не чу вика на Клиъруотър, но фино настроените му сетива чува отговора на земята и той даде знак на воините да спрат. Те коленичиха, ослушвайки се инстинктивно за някакви звуци, които да предвещават заплаха. И тогава всички го чува. Нисък, далечен, дълбок тътен. Но тътенът не беше на небето, беше гръмотевица от земята! Земята потрепери, сякаш някаква невидима сила, някакви мълнии я пронизваха. Мечките изпъшкаха и паднаха по очи, обзети от парализиращ прастар страх, който измъчва всички мюти; една далечна расова памет от времето, когато земята се бе издигнала нагоре и небето бе експлодирало с ослепителен бял огнен дъжд, който изгорил плътта върху костите и тревата по земята и превърнал света в пепел.

Предполагаше се летописците да са направени от по-твърд материал. Мистър Сноу вдигна Кадилак, който беше коленичил и мълвеше молитва към Мо-Таун да спаси всички от гнева на бог Пент-Агон.

— Няма смисъл от молитви! Хайде, тръгвай! Трябва да се връщаме. — Мистър Сноу забърза напред, като буташе Кадилак пред себе си. — Хайде! Тичай! Тичай!

Бученето на земната гръмотевица ставаше все по-силно и по-силно. Земята под Клиъруотър потрепери, бързо се надигна и образува хълмче, преобърна колибата на Мистър Сноу, рязко се изравни, после с оглушителен рев се разцепи от двете страни на тялото ѝ. На цялото плато М'Колите ужасени изскочиха от колибите си и легнаха по очи на земята — мъже, жени, деца, сгушени един до друг, прилепени до земята, молеци Мо-Таун да ги спаси.

С ужасяваща скорост пукнатината се разпростря от изнуреното тяло на Клиъруотър през платото към главната група колиби, след това, преди да нанесе някакви щети, рязко се обърна наляво и тръгна нагоре по склона към скалата.

Това стана в същия момент, когато Стив реши да заложил всичко на една последна отчаяна игра. Той дръпна спусъка да освободи натегнатата тетива, хвърли арбалета към гърдите на Мотор-Хед и се

спусна да грабне пушката. Докато лъкът летеше през въздуха и Стив тичаше към „Блу-Бърд“, тътенът на земната гръмотевица разтърси хребета и тримата мюти се вцепениха като замръзнали. Със сух, смразяващ кръвта звук пукнатината стигна скалата точно когато Стив стигна навитата рогозка и хвана приклада на пушката. Сякаш земята се раздираше от гигантски невидим нож. Преди Стив да може да си поеме дъх на платото неочаквано се отвори тясна назъбена пукнатина, която го раздели от ужасените му противници. Последва друг оглушителен експлозивен рев на земна гръмотевица и Земята се разтърси и захвърли Стив по гръб. Той се обърна по корем и видя как краят на скалата се отделя от платото. Цялата земна ивица, на която стояха Мотор-Хед и неговите племенни братя, се откърти и се плъзна по стръмния склон, като понесе със себе си тримата мюти сред поток от прах, скали, камъчета и пръст.

Разтреперан, Стив предпазливо стана, стиснал пушката. „За мъничко!“ — помисли си той. Ако земетръсът беше само няколко метра по-навътре, той и планерът щяха да тръгнат по същия път. Той бързо огледа „Блу-Бърд“. Дървените магарета под крилата и под безполезния вече мотор бяха паднали, но самият планер не беше повреден. Стив постави трите магарета на мястото им и бързо освободи последните два болта, които държаха мотора. Ръцете му трепереха. Трябваше да спре и да се овладее. Стив оправи ремъците и се успокои, че е готов да полети. Сега беше много по-лесно. Големи ленти от лилаво, тъмночервено, оранжево и жълто лежаха на източния хоризонт. Откъм селището се чуваха объркани викове.

Секунди след пристигането си Мистър Сноу и Кадилак бяха заобиколени от паникьосана, притихнала тълпа мюти, които търсеха утешение. Мистър Сноу ги успокои — каза им, че това не било краят на света — както някои от тях очевидно мислеха, — той щял да бъде предварително оповестен. И че трябва да спрат да тичат наоколо като пуйки без глави и да се заемат с нормалната си работа за деня. После отхвърли всички въпроси и си проправи път през тълпата, като отпращаше онези, които се опитваха да го последват.

Клиъруотър седеше на рогозката за приказване. Лицето ѝ бе мъртвешки бледо, зениците ѝ бяха разширени. Тя продължаваше да

хапе устните си, за да спре треперенето им.

Мистър Сноу разгледа останките от колибата си, разпилените вещи и дълбоката пукнатина, която водеше към скалата.

— Твое дело ли беше това?

Клиъруотър кимна мълчаливо, после събра сили и промълви:

— Не го исках. Талисмана беше този, който извика. — Тя протегна ръце към Кадилак. Той я прихвана и ѝ помогна да стане. Тя се олюля, после се овладя и се задържа права без негова помощ.

Лицето на Мистър Сноу омекна. Той сложи ръце върху раменете ѝ.

— Ти имаш истинска сила. Ще бъдеш ценен противник на подземните хора. — Той хвана лакътя ѝ и посочи към скалата. — Хайде... ела с нас.

Хванал пушката си за стрелба, Стив пристъпи към новия ръб на скалата. Искеше да се увери, че когато направи скока си към свободата, в последната минута няма да има изненади. С облекчение откри, че сега има добър постоянен вятър — духаше откъм равнината. Избърса праха от устата си и видя две тела да лежат на двадесет-тридесет метра надолу по склона, полузарити от камъни и пръст. Потърси третото, но не можа да го открие. Следващата му постъпка беше напълно в разрез със здравия разум, но някакъв капризен подтик го накара да слезе към труповете с надежда да види дали единият не е на Мотор-Хед.

Разчисти отломъците с върха на обувката си и разкри достатъчно, за да познае Блек-Топ и Стийл-Ай. Не беше сигурен дали са мъртви. Това нямаше значение. Мъртви или не, никой от тях нямаше да отиде никъде. Той се изкатери на купчина камъни и разгледа долната част на склона. При възможността за последващи трусове беше глупаво да го прави. Беше също толкова налудничаво, като да се мотае дори секунда повече, но Стив чувстваше, че трябва да знае, че е победил. Ако някога се върнеше за Клиъруотър, най-добре бе да се справи с Мотор-Хед веднъж завинаги. Не можа да види нищо, а и нямаше повече време за гледане. Той се обърна и тръгна нагоре по склона. Беше изминал няколко метра, когато шестото му чувство го предупреди за опасност. С пръст върху спусъка на пушката той се обърна и видя мютът да се измъква от пръстта близо до долния край

на склона. Разстоянието между тях беше около сто и петдесет метра. Твърде далече, за да може Стив да види лицето на мюта, но това сто на сто беше Мотор-Хед. Той погледна нагоре към Стив и тръгна към него.

Стив опря приклада на рамото си и усети, че трепери. Пое дълбоко дъх, прицели се в средата на гърдите на мюта и изстреля един троен залп.

Мотор-Хед продължи да върви. „Кристо!“ — помисли си Стив, стъпи по-здраво върху нестабилните камъчета, прицели се отново — този път в корема на Мотор-Хед — и изстреля втори залп. Мотор-Хед спря, падна, после се изправи и затича нагоре, като се препъваше. Мощните му бедра го изкачваха по стръмния, осеян с камъни склон.

„Разярен урод! — помисли Стив. — Нищо не може да го спре!“ Той се изкачи до ръба на скалата, обърна се, застана на коляно за по-стабилна стойка и се прицели в основата на гърлото на Мотор-Хед. Пушката се олюляваше в треперещите му ръце. Стив я стисна здраво и изстреля последния си троен залп.

Ударът отхвърли Мотор-Хед настрана, но не наруши крачката му. Той продължи да напредва — движеше се нагоре по склона като влак.

„Сега вече загази, Брикман... Действай! Действай! Действай!“ Стив хвърли празната пушка, изтича към „Блу-Бърд“, бутна задното магаре и започна да се завързва с коланите. Ако големият мют не намалеше темпото... „Ох, какъв глупак си, Брикман! Съвсем си изкукуруигал!“ Докато закопчаваше коланите с трепереци пръсти, Стив се прокле за невероятната си глупост. Бяха му останали само секунди, през които да засили „Блу-Бърд“ и да излети преди Мотор-Хед да стигне ръба на скалата.

Стив хвана лоста за управление, повдигна „Блу-Бърд“ от магаретата и затича напред. Усилващият се вятър със сухо пляскане и тракане опъваше плата. Стив спря на пет крачки от ръба, наведе се срещу вятъра и се подготви за скок в пространството. Беше направил десетки излитания от скалата, но винаги имаше риск. Този път трябваше да успее...

„Провери коланите... Дишай дълбоко... Добре, Брикман. Давай!“ Стисна по-здраво лоста и затича към ръба. И точно когато се хвърли от скалата, Мотор-Хед изскочи пред него като косатка, която изскача от водата вертикално, хвана се за лоста и се понесе в пространството.

Стив се бореше да запази управлението на планера, но с огромния мют, увиснал на лоста между протегнатите му ръце, задачата беше почти неизпълнима. „Блу-Бърд“ се разлюля неконтролируемо, после се гмурна надясно и пикира опасно близко до скалата преди един силен вихър да го подеме. Сега се изкачваха, но Стив знаеше, че е въпрос на време кога ще започнат да падат. Погледна между ръцете си и видя побъркания убийствен израз на обезобразеното, окървавено лице на Мотор-Хед. Ръцете и краката му бяха одрани и разкъсани от падането по скалата, раните от куршуми кървяха. В стрелбата Стив не беше пропуснал. Комбинацията от воля и огромна физическа сила беше поддържала Мотор-Хед да върви и го беше довела до този последен опит да спре бягството му. Мютът щеше да умре и имаше намерение да повлече Стив със себе си.

Стив се опита да разтвори пръстите на Мотор-Хед с една ръка, но се оказа невъзможно — не можеше да помръдне дори малкия му пръст. „Блу-Бърд“ започна да се плъзга наляво. Стив успя да задържи планера да не се клатушка, после отново изгуби контрол и той пикира стръмно. Сега беше на около осемстотин фута над равнината. Трябваше да изхвърли мюта, преди да загуби още височина. Трябваше да прибегне до ножа... Посегна назад с дясната си ръка и се опита да го извади, но не можа да го хване както трябва.

Нямаше значение. Мютът вече беше започнал да се бори като обезумял да се задържи за лоста.

Очите на Мотор-Хед се разшириха, когато разбра, че няма да има сили да се удържи. Енергията, която беше събрал в последното си усилие да убие облачния воин, се изчерпваше. Това беше ужасният момент, който толкова често беше сънувал — неизразимият ужас, който не му даваше да спи, оставяше го изпотен и разтреперан посред нощ. Падане. Падане от ноктите на огромна птица с остри крила, карана от воин със златна коса и лице като полиран камък. Пръстите му бавно се изплъзваха от лоста за управление. Увиснал на една ръка, той направи последен опит да сграбчи Стив за гърлото, после с отчаян вик полетя надолу, разперил ръце.

Мо-Таун! Пий, Майко...

Стив се издигна нагоре като птица, пусната от клетка.

Кадилак, Клиъруотър и Мистър Сноу стигнаха до ръба на скалата точно в момента, когато Мотор-Хед се изпусна от стрелолиста. Когато тялото се стовари на земята, чуха кратък вик, вик, повторен като ехо от Кадилак.

— Мо-Таун, прости ми! Аз убих моя племенен брат!

— Не си ти — тихо каза Мистър Сноу. — Не помниш ли отговора, който даде, когато облачният воин попита защо Мотор-Хед го нарече Носител на смъртта?

— Да. Казах, че може би смъртта, от която той се страхува, е неговата собствена.

— Добре. Сега разбираш ли, че с изпращането му тук ти не си променил нищо? В опита да промениш съдбата си единственото, което успя да направиш, беше да изиграеш своята роля в изпълнението на неговата съдба.

— Въпреки това ще тъгувам за него, мъдри — каза Кадилак.

— Всички ще тъгуваме — отвърна Мистър Сноу. — Името му ще стои между най-великите от М'Колите. — Старият летописец отиде до ръба на скалата и застана между двамата си млади ученици, разкراчил крака, скръстил ръце, изправил тяло.

На далечния хоризонт небето беше нашарено с жълто и горещо-розово от слънцето, което излизаше през източната врата. Никой не говореше. Облачният воин се издигаше в утринния вятър. Те го гледаха как се отдалечава и се насочва към сухите земи на юг.

Кадилак знаеше, че няма да каже на Клиъруотър, че е видял в камъка нейното желание към подземния човек. Нямаше да има никакви обвинения или упреци. Пътят беше начертан; Космическото колело бе завъртяно. Истинският воин посреща съдбата си смело и не си позволява да бъде отклонен от Пътя от недостойни чувства. Издигащото се слънце превърна сенките им в гиганти, чиито глави се губеха в планините зад тях.

Клиъруотър чака, докато стрелолистът не се превърна в точка в небето, после наруши тишината.

— Той ще се върне ли? — попита тя, неуверена дали иска да знае отговора на този въпрос.

— Да, по времето на Новата земя — отговори Кадилак. — Видях го в камъните. Ще дойде с маска на приятел, със смърт, криеща се в сянката му, и ще те отнесе с кървава река.

Клиъруотър погледна равнината, която се спускаше като развълнувано море отвъд скалата и нагоре до облаците, ограждащи хълмовете на южния хоризонт. Жълтеещото небе беше празно. Стив беше изчезнал.

— Ще умра ли в тъмнината на техния свят, или ще живея да видя отново слънцето?

— Ще живееш — тихо каза Мистър Сноу, сложи ръце на раменете им и ги притегли до себе си. — И двамата ще живеете. Вие сте мечът и щитът на Талисмана.

---

[1] Желание за смърт (англ.) — Б.пр. ↑

[2] Довеждащ буря (англ.) — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.